

☺ TRƯỜNG ĐẠI HỌC BÔNG BA ☺

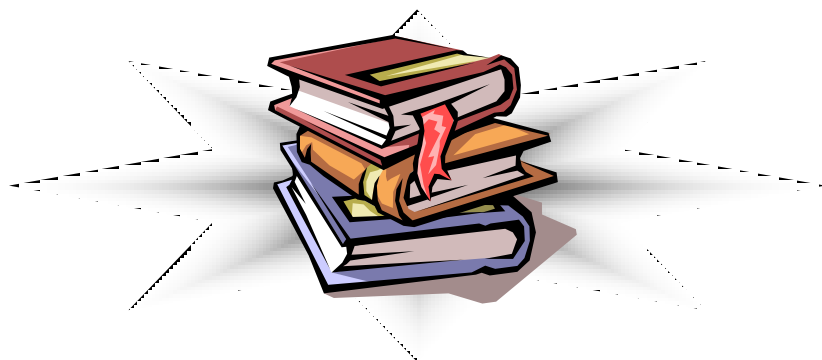

ĐỐI THOẠI VỚI THƯỢNG ĐẾ

Conversations With God

Tập 10: Về nhà với Thượng Đế

Home with God - In a Life That Never Ends

Tác giả: Neale Donald Walsch

Nhóm dịch giả: Moonie

Tổng hợp, tháng 10 năm 2013

GHI CHÚ:

- *Tập sách này được chỉnh sửa lại từ tài liệu chuyển dịch của Nhóm Moonie (bạn Huy Holyfire chia sẻ).*
- *Chỉnh sửa theo cách trình bày đã được tổng hợp từ các tập 1, 2, 3.*
- *Sửa các lỗi nhỏ, thêm câu thiếu...*

Thân ái: Kêu ☺

VỀ NHÀ VỚI THƯỢNG ĐẾ

Home with God - In a Life That Never Ends

Tác giả: Neale Donald Walsch

Nhóm dịch giả: Moonie

Cuốn sách này được dịch nhằm mục đích chia sẻ miễn phí cho những ai quan tâm đến tâm linh, mọi hình thức kinh doanh kiếm tiền hay lợi nhuận dựa trên sách này đều không được phép.

LỜI MỞ ĐẦU

Đây là bản ghi lại từng lời một từ đoạn đối thoại thân thánh. Đó là đoạn nói chuyện với Thượng Đế về việc khi ta về với Người. Đây chính là phần cuối cùng của cuộc hội thoại đặc biệt dài gần 3000 trang xuyên suốt 9 quyển sách được tôi viết trong 11 năm qua về tất cả những khía cạnh về đời sống nhân loại.

Món quà ta có được với nó đó là khám phá nhiều lĩnh vực mà con người trải nghiệm và nó còn đào sâu hơn tất cả những gì đã được nói đến trước đây, đặc biệt trong lĩnh vực: chết và cái chết, cuộc sống kiếp sau.

Ở một điểm nào đó thì đoạn đối thoại này, là chuyến hành trình đi vào địa hạt nằm ở vùng biên giới xa nhất của tâm linh: vũ trụ học của mọi cuộc sống. Nó mang đến cho chúng ta một ý niệm mơ hồ đầy ngoạn mục về HIỆN THỰC TỐI THƯỢNG, được trình bày một cách ẩn dụ. Lý do và mục đích của sự sống được tiết lộ bằng một lối ngôn ngữ đơn giản, dễ hiểu về những cách mà với nó con người có thể đạt được sự an lạc tuyệt đối, sự tự nhiên của hành trình mà ở đó con người đạt được an lạc tuyệt đối, sự tự nhiên của hành trình mà ở đó chúng ta đều phải đi qua và một kết thúc diệu kỳ với cuộc hành trình đó - một cái kết mà kết quả hóa ra nó chẳng phải là hoàn toàn kết thúc mà là một màn chuyển tiếp ngoạn mục với một trải nghiệm vinh quang và lạ lùng, một mô tả đầy đủ mà nó làm cho ta choáng váng sự tưởng tượng của mình.

Đoạn hội thoại này đây là một sự đảo vòng. Nó đảo một vòng trong những vòng xoắn tới những điều mới lạ choáng váng và những nơi chưa từng được mô tả hay tưởng tượng đến. Rồi thì nó quay về những vấn đề cũ để bảo đảm rằng hành trình khám phá chuyển hướng của tâm linh bắt đầu trên những bước vững chắc. Nếu bạn kiên nhẫn đọc hết quyển sách này thì cuộc sống của bạn sẽ được đón nhận những điều tuyệt vời vĩ đại.

Thông điệp truyền tải trong “Về nhà với Thượng Đế” có lẽ là một trong những điều hữu ích và đầy triển vọng mà con người nhận được.

Làm sao mà bạn biết đến cuộc đối thoại này là điều quan trọng mà bạn nên hiểu. Nếu bạn nghĩ rằng thì đây chỉ là sự tình cờ mà thôi, thì bạn có khi sẽ bỏ lỡ rất nhiều thứ trọng đại đang đến với mình.

Chính linh hồn của bạn đã mang bạn đến với đối thoại này, cũng như nó đã mang bạn đến những cuộc đối thoại khác với Thượng Đế mà bạn từng được biết qua dưới nhiều hình thức. Mọi thứ đều nằm trong kế hoạch để đưa những trang sách này đến với bạn. Hàng hà vô số các trường hợp đã xảy ra, nhưng chính khoảnh khắc này đây sự kết nối chính xác vào đúng thời điểm để cho bạn có thể nhẹ nhàng cuốn hút vào những gì được viết trong đây. Chỉ

có sự can thiệp của linh hồn linh thiêng nhất trong bạn mới khiến điều này xảy ra mà không có bất kì trở ngại nào. Nếu bạn hiểu những điều này, thì bạn sẽ nghe những ngôn từ kia theo một cách hoàn toàn khác.

Bạn được đưa đến đây bởi vì Vũ trụ này hiểu rằng, bạn đã thâm mong muốn được trả lời những thắc mắc mà mọi người đều muốn hỏi. Chuyện gì đang diễn ra trong cuộc sống này? Và chuyện gì đã xảy ra khi cuộc sống này kết thúc? Liệu rằng chúng ta có được tái ngộ lại với những người ta yêu thương đã mất đi trước đây không? Liệu rằng có Thượng Đế ở nơi ấy để chào đón ta không? Liệu sẽ có ngày phán xét chứ? Liệu chúng ta có phải sẽ đối diện với những cực hình mãi mãi không? Liệu chúng ta có được phép lên thiên đàng chứ? Liệu chúng ta có biết được điều gì xảy ra khi chúng ta chết đi không? Liệu cái gì sẽ xảy đến đây?

Ta mà gởi được phần hỏi đáp cho những thắc mắc trên thì chắc nó đủ rộng để chứa cả nhân loại ấy chứ. Chúng ta có sống khác đi không nếu như chúng ta có được câu trả lời cho những thắc mắc ấy? Tôi nghĩ là có đấy. Liệu rằng chúng ta sẽ ít sợ phải sống như cái cách chúng ta định sống - ít sợ hãi hơn và tràn ngập yêu thương - nếu như chúng ta ít sợ hãi với cái chết hơn không? Tôi tin rằng câu trả lời là Có.

Tôi cảm thấy đau lòng khi biết rằng có rất nhiều người cảm thấy sợ hãi khi người ta cận kề thời điểm bước qua thế giới bên kia, thật không còn gì để nói nếu họ cứ thế này. Cuộc sống này vốn dĩ là một niềm hân hoan bất tận, và cái chết còn là lúc nên thấy hân hoan hơn nhiều. Nó sẽ là điều rất tuyệt vời nếu như mọi người chỉ biết thanh thản và hạnh phúc tham gia vào nó.

Giống như mẹ tôi, bà đã hoàn toàn thanh thản khi bà ra đi. Anh chàng mục sư trẻ khi đến tham gia vào lễ an táng bà đã bước ra và lắc đầu lẩm bẩm: “bà ấy đang an ủi tôi”.

Mẹ tôi có một niềm tin bất biến rằng bà đang được đi vào vòng tay của Thượng Đế. Bà hiểu rõ được rằng cuộc sống này vốn là gì và bà cũng hiểu luôn rằng cái chết vốn nó không phải là như thế. Cuộc sống chính là cho đi tất cả những thứ mà bạn đang có đến với mọi thứ mà bạn yêu mà không ngại ngần, không thắc mắc và không giới hạn. Cái chết không phải là tất cả đều đóng sầm lại mà là thứ đang được mở ra. Tôi nhớ rằng bà thường hay nói: “Khi ta chết đừng buồn. Cứ nhảy múa hát ca trên mộ phần của ta”. Bà luôn cảm nhận được rằng Thượng Đế luôn ở bên bà trong suốt cuộc đời mình - và nó cũng đúng y như thế nơi mà Thượng Đế sẽ có mặt khi bà đối diện cái chết.

Thế còn những người mà luôn tưởng rằng mình sống hay chết chẳng có Thượng Đế nào tất? Đó chắc hẳn là một cuộc sống cực kỳ cô đơn và cái chết sẽ vô cùng đáng sợ. Trong trường hợp này thì tốt hơn nhất là hãy chết làm sao mà không biết rằng mình đang chết.

Đó là cái cách mà bố tôi qua đời. Vào một tối, khi ông vừa đứng dậy khỏi ghế, vừa nhóm một bước đi thì ông ngã quy xuống sàn. Cấp cứu tới liền sau vài phút nhưng đã muộn, và tôi biết chắc là bố tôi chẳng biết được đó chính là những khoảnh khắc cuối cùng của ông trên dương thế này.

Mẹ tôi biết rằng bà sắp mất và tôi nghĩ rằng bà chấp nhận cho mình biết rằng mình sắp ra đi bởi vì bà có thể đối diện nó một cách thanh thản và bình yên. Bố tôi thì không thể vì thế ông chọn cách ra đi đột ngột vậy. Không còn có thời gian để nghĩ. “Trời ơi, tôi đang chết, tôi đang chết thật rồi”. Tương tự như vậy, tôi không nghĩ rằng trong suốt 83 năm cuộc đời ông có khi nào ông nói với mình rằng: “Ồ, trời ơi, ta đang thực sự sống này”. Mẹ tôi thì biết rằng bà đã “thực sự đang sống” trong từng khoảnh khắc. Bà biết được sự diệu kỳ và màu nhiệm của tất cả điều này. Bố tôi thì không.

Bố tôi là một người thú vị, tất cả những suy nghĩ của ông về Thượng Đế, về cuộc sống này về sự sống chết là một loạt những thứ đối lập nhau. Hơn một lần ông chia sẻ với tôi về những sự cố xảy ra ngày qua ngày, cũng như tuyên bố rằng ông hoàn toàn chẳng tin bất cứ thứ gì xảy ra sau cái chết.

Tôi vẫn nhớ sâu sắc một cuộc trao đổi với ông xảy ra 2 năm trước khi ông mất, khi đó ông hỏi tương lai sự tồn tại của mình. Đó chỉ là một cuộc trò chuyện ngắn. Tôi đã hỏi ông ý kiến của ông về cái gì mới là ý nghĩa của cuộc sống. Ông gằn như ngáy ra nhìn tôi và đáp: “Ta chẳng hiểu nó là gì cả”. Và rồi tôi hỏi ông rằng ông có tin cái gì xảy ra sau khi ai đó qua đời không, thì ông đáp: “Không gì hết”.

Tôi hỏi dồn vì cần nghe câu trả lời nhiều hơn chỉ là một từ như thế.

“Bóng tối. Một kết thúc. Chỉ có thế. Người ta đi ngủ và không tỉnh lại nữa.”

Tôi thấy thất vọng. Sau một khoảnh khắc im lặng, tôi nhanh chóng kiểm chuyện để nói với ông kiểu như tôi chắc rằng ông không đúng đâu, chắc là phải có một trải nghiệm diệu kỳ nào đó đang chờ ta ở “thế giới bên kia”. Tôi bắt đầu mô tả lại những điều mà tôi tưởng tượng là nó sẽ như thế này thế kia cho ông nghe, rồi ông cắt ngang những điều tôi nói bằng cái vẫy tay thiếu kiên nhẫn.

“Nhảm nhí.” - Ông làm bậm. Đó, như thế đấy.

Tôi bị choáng vì tôi biết ông là người thậm chí là khi đã tám mươi vẫn quỳ gối và nguyện cầu hàng đêm. Tôi tự hỏi thế thì ông đang cầu nguyện với ai? nếu như ông không tin vào cuộc sống này nhiệm màu và cái chết chỉ là sự khởi đầu? Vậy thì ông ấy đang cầu nguyện về cái gì cơ chứ? Có lẽ ông ấy đang cầu nguyện rằng chính bản thân ông đã sai. Có lẽ ông đang hy vọng

mình chống lại hy vọng.

Quyển sách này dành cho tất cả những ai có cùng suy nghĩ như bố tôi, cho tất cả những ai hy vọng chống đối hy vọng. Và nó cũng dành cho những ai không biết rằng chuyện gì sẽ xảy ra với mình sau cái chết và cho những ai vì thế mà có ít nền tảng để được hiểu sâu hơn chuyện xảy ra trong cuộc sống và tại sao. Nó còn cho những ai không nhận biết được cách thức mà cuộc sống này vận hành. Nó dành cho những ai còn mơ hồ, hay những người không hề mơ hồ và nghĩ rằng mình biết điều gì đó về điều này nhưng có lúc băn khoăn rằng liệu mình nghĩ vậy có đúng không. Và nó dành cho những ai đơn giản là thấy sợ.

Quyển sách này còn dành cho những người không thuộc những nhóm trên mà là những người mong muốn giúp những người khác mà không biết phải làm thế nào. Bạn sẽ nói gì với một người sắp từ trần? Làm sao để an ủi những người còn sống? Bạn có thể nói gì với bản thân mình những lúc như thế? Đó không phải là những câu hỏi dễ. Vì thế bạn thấy đó, đó chính là lý do mà bây giờ bạn đem mình đến đây.

Bạn biết nó là một phép màu mà bạn tìm thấy được trong quyển sách này. Một phép màu nho nhỏ, có lẽ phép màu sẽ tan biến nhưng nó là một phép màu hiện hữu. Tôi tin vào nó khi tôi nói vậy. Tôi tin rằng linh hồn bạn đã đem bạn đến với quyển sách cùng một cái cách mà nó kéo mỗi chúng ta đến gần bước tiếp theo, sự hiểu biết tiếp theo và cuối cùng là Sự linh thiêng.

Không ai trong chúng ta buộc phải đi theo sự thúc đẩy đó. Chúng ta có thể thay đổi nó bất cứ lúc nào. Chúng ta có thể rẽ đi hướng khác. Hay chúng ta có thể cứ đứng yên mà không đi đâu cả trong một thời gian dài, và nhốt mình trong sự hoang mang. Cuối cùng tuy nhiên chúng ta cũng đi về phía trước, và chúng ta đến phút cuối cũng không thể không đến đích.

Điểm đến của chúng ta hoàn toàn giống nhau. Chúng ta đang trên hành trình trở về Nhà và chúng ta không thể không về nơi đó được. Thượng Đế không cho phép điều đó.

Thông điệp của toàn bộ cuốn sách này được tóm gọn trong 3 câu trên.

Mọi người đang làm tất cả mọi việc cho bản thân họ. Khi bạn biết rằng nó còn đúng cả với cả cái chết nữa, thì bạn sẽ không còn sợ hãi việc phải chết nữa.

CHƯƠNG 1

Thượng Đế: “Không thể sống hay chết mà vắng bóng Thượng Đế, nhưng cũng không phải là không có quyền được nghĩ rằng mình chẳng có ông Thượng Đế nào cả.

Nếu con nghĩ rằng con đang sống hay chết chẳng hề có bóng dáng của Thượng Đế, thì con sẽ trải nghiệm điều đó.

Con có thể trải nghiệm điều này tới chừng nào mà con thích. Con có thể kết thúc nó bất cứ khi nào mà con muốn”.

Neale: Con tin vào những lời linh thiêng ấy. Con tin rằng chúng đến trực tiếp từ Thượng Đế.

Những từ ấy cứ lớn vồn trong đầu con trong suốt 4 năm qua. Bây giờ thì con thấy rằng chúng chính là lời mời gọi của con đến Người. Một lời mời từ Thượng Đế để chúng ta có một cuộc trò chuyện lớn hơn.

Con nói đúng đấy. Ta luôn muốn chắc rằng chúng ta có cuộc trò chuyện lớn hơn vì thế mà ta đã đem những lời ấy vào trong tâm trí của chúng ta mỗi lúc mà con suy nghĩ nghiêm túc về sự sống và cái chết, thậm chí là dù chỉ một lúc thôi. Đây là cuộc trò chuyện mà con ngần ngại với nó, trì hoãn nhiều lần.

Vâng, con biết. Nhưng không phải là vì con sợ việc mình nói chuyện kỹ hơn về cuộc sống, hay thậm chí là cái chết. Đó chỉ là vì đây là chủ đề phức tạp và con muốn chắc rằng con đã chuẩn bị sẵn sàng để bước vào cuộc trò chuyện vĩ đại này. Con muốn mình chuẩn bị tốt tâm lý, à mà còn cả tâm linh nữa.

Vậy giờ con thấy sẵn sàng chưa?

Con nghĩ là được. Con không thể trì hoãn cuộc trò chuyện này mãi mãi mà. Thậm chí con cố làm vậy, thì Ngài vẫn cứ đưa những lời ấy vào tâm trí của con.

Đúng đấy. Bởi vì ta muốn con nghe được những lời ấy thậm chí là khi con còn không bao giờ hiểu được phần còn lại của cuộc nói chuyện.

Được rồi, con nghe chúng rồi.

Ta muốn con nghe chúng lặp đi lặp lại nữa cơ.

“Không thể sống hay chết mà không có Thượng Đế. Nhưng cũng

không thể không nghĩ rằng không có điều đó”.

“Nếu con nghĩ rằng con sống hay chết mà không hề có Thượng Đế. Con sẽ trải qua cảm giác không mà con nghĩ đó”.

“Con sẽ trải qua cảm giác này chừng nào con còn muốn điều ấy. Con có thể kết thúc nó bất cứ khi nào con muốn”.

Những lời trên muốn truyền đạt điều mà những ai đang sợ sống hay chết cần phải biết.

Vậy thì chúng ta có thể kết thúc cuộc nói chuyện tại đây rồi.

Chúng ta có thể chứ. Thế thì việc con muốn đi sâu hơn vào những hiểu biết cao hơn thế nào? Con nên chọn để tiếp tục cuộc trò chuyện này đi chứ, ta sẽ trình bày cho con nghe hơn 100 từ nữa - 100 từ về hình thái của mọi sự sống.

Chà, đây là lời khích tướng.

Chính xác, ý ta là vậy đó.

Và nó có tác dụng rồi đấy. Giờ con không muốn cắt ngang cuộc nói chuyện nữa rồi. Vì thế giờ đây con đang có một màn đối thoại với Thượng Đế về sự sống và cái chết. Một lần nữa.

Ừ, nhưng cứ nhìn vào nhiều điều mà chúng ta chưa bao giờ đề cập đến trước đây.

Ai sẽ tin cái này...

Có vấn đề gì đâu nào. Con không phải đang trò chuyện để cho bất kì ai, mà con đang có cuộc đối thoại cho chính bản thân con.

Con phải luôn nhắc mình nhớ cái chuyện này thôi.

Vì thế mà thường người ta cứ cho rằng mình đang làm điều gì đó cho người khác khi mà thực tế ra thì họ đang làm chuyện đó cho mình. Mọi người làm mọi việc vì chính mình thôi. Khi con giác ngộ được nhận thức này, con sẽ phá vỡ được trần tuyến đó. Và một khi con hiểu rằng điều này cũng đúng khi nói về cái chết, con sẽ chẳng bao giờ lại sợ chết nữa. Và một khi con không còn sợ chết, còn sẽ chẳng còn sợ phải sống. Con sẽ sống một cuộc sống trọn vẹn cho đến tận phút cuối cùng của cuộc đời mình.

Khoan đã. Chờ chút. Ngài nói rằng kể cả khi con chết thì con cũng đang làm việc đó cho chính mình sao?

Dĩ nhiên rồi. Chứ con làm việc đó vì ai chứ?

Một khi bạn đã có được câu trả lời cho mọi thắc mắc về cái chết, bạn sẽ có lời giải đáp cho hầu hết những câu hỏi mà bạn có về cuộc sống này.

CHƯƠNG 2

Naele: Chà chúng ta có một khởi đầu thú vị đây. Thật là một phát ngôn gọi lên nhiều sự tò mò thật.

Thượng Đế: Đó mới chỉ là mở đầu của rất nhiều điều sẽ được nói đến ở đây. Nhưng cuộc đối thoại của chúng ta sẽ đi tới những chỗ mà nó không phải chỉ là kích thích tò mò thôi đâu, với vài người thì nó còn không tin được nữa kia. Những điều thế này sẽ là điều tự nhiên cho sự hồi tưởng từ cái nơi mà các con đã đến.

Những sự hồi tưởng à?

Chính là nó đấy, là những điều mà ta từng nói với con trong những cuộc trò chuyện trước đây. Con chẳng cần phải học gì cả, con chỉ cần nhớ lại mà thôi. Cuộc nói chuyện mà chúng ta đang có, cũng như với tất cả những đối thoại của chúng ta trước đây sẽ giúp con làm được điều đó. Ta sẽ hướng dẫn con qua một loạt các hồi tưởng về sự sống và cái chết.

Con sẽ để ý rằng sẽ có rất nhiều hồi tưởng con phải làm với cái Chết. Nó đã được thiết kế sẵn rồi, vì thông qua việc hiểu biết sâu hơn về cái chết thì con sẽ nhanh chóng nắm được hiểu biết sâu hơn về cuộc sống.

Có khi con sẽ bị một vài hồi tưởng đó làm cho mình ngạc nhiên, vì nó như là thách thức lớn với những điều mà con nghĩ là con đã biết. Còn những cái khác thì cũng chẳng làm con ngạc nhiên tí nào. Ngay khi con nghe được chúng, con sẽ nhận ra rằng à thì ra những thứ này mình đã biết rồi mà. Đi cùng với nhau thì những hồi tưởng này sẽ mang con về với chính mình, nó nhắc nhở con rằng tất cả những gì mà con cần phải biết là để trải nghiệm rằng con được về nhà cùng Thượng Đế.

Nhân loại đã chờ rất lâu để có cuộc đối thoại mới về những vấn đề lớn hơn. Hầu hết những cái mà chúng ta có đây trong tập hợp hiện thực là từ rất lâu trong quá khứ. chúng ta có thể sử dụng “trí tuệ mới” ở đây.

Nhân loại được sinh ra với toàn bộ trí tuệ của vũ trụ in dấu lên trên những linh hồn. Nó nằm trong ADN của vạn vật. Thật vậy, ADN(DNA) có thể coi như là dạng viết tắt của Divine Natural Awareness (Nhận thức tự nhiên thần thánh).

Mỗi sinh vật sống đều mang trong mình nhận thức tự nhiên này. Nó là một phần của hệ thống, nó là một phần của quá trình mà con gọi là sự sống. Đó là tại sao khi người ta được đối diện với sự thông tuệ vĩ đại thì dường

như chúng rất quen thuộc với ta. Qua một lần mà hầu như người ta đồng ý tất cả. Không hề có tranh cãi. Chỉ có sự tưởng nhớ lại mà thôi. Đó là một phần Nhận thức tự nhiên thần thánh của họ.

Người ta nói rằng nó là ở trong ADN(DNA) của họ. Nó cảm giác giống như là “À, đúng vậy, dĩ nhiên rồi”.

Vậy thì chúng ta bắt đầu cuộc trò chuyện nghiêm túc, để cho con được nhớ lại những gì mà con luôn đã biết. Chúng ta cùng nhau sáng khoái nói về những điều này nhé, để con có thể làm mới lại những tế bào kí ức, để con có thể tìm được đường về nhà.

Con có thể về nhà với Thượng Đế trong khi con có thể còn sống không? Ý con là con không cần phải chờ cho đến khi con chết mới về “nhà”, đúng không?

Con không cần phải thế đâu.

Vậy thì Ngài nói lại lần nữa để con có thể hiểu hơn đi - tại sao có nhiều Hội tưởng phải dính líu tới cái chết vậy?

Cái chết là bí ẩn lớn nhất của sự sống. Mở khóa được bí ẩn đó sẽ mở khóa được mọi thứ.

Một khi con đã có lời giải cho hầu hết mọi thắc mắc của con về cái chết, con sẽ có thể giải đáp hầu hết những thắc mắc của con về sự sống này.

Rồi con sẽ biết được làm sao về nhà với Thượng Đế mà không cần phải chết.

Ồ, con sẽ không làm vậy đâu.

Con có thể bị xúi giục lắm chứ, nếu như con nghĩ rằng những người khác đã bị ngăn lại hay khi họ giễu cợt về chuyện này lắm chứ.

Con không nghĩ vậy đâu.

Sẽ có những phần trong cuộc trò chuyện này - đặc biệt là khi chúng ta đi vào thảo luận về toàn bộ đời sống của vũ trụ - mà cái đó thì có vẻ nó “quá tầm” đối với nhiều người.

Ta không nghi ngờ gì về việc những khám phá và chuyến du ngoạn tinh thần mà chúng ta chuẩn bị đi qua sẽ nâng cao khả năng của con về hiểu biết sâu hơn sự thật về cuộc sống và cái chết, nhưng vài cái trong số chúng dường như xa tít mù và rất bí ẩn mà con có thể cố tình gạt chúng nó qua một bên.

Không, không có chuyện đó đâu. Lời nguyện của con với cuộc đời này là để tạo ra một bản chép trung thành và y nguyên, không bỏ sót bất kỳ thứ gì mà Ngài truyền đạt ở đây.

Tốt rồi, và giờ chúng ta bắt đầu với nó.

Đây là...

HỘI TƯỞNG ĐẦU TIÊN

Cái chết là điều mà bạn làm cho chính mình

Đây là điều thú vị mà ta cần nói đây, bởi vì chỉ là con không thấy được bản thân con “đang làm điều đó” cho bất kỳ ai. Nói thật ra thì con không thấy việc chết như là thứ mà con đang làm. Con thấy nó như là việc đang xảy ra với mình.

Đó là điều đang xảy ra với con. Và nó đang xảy ra thông qua con.

Mọi việc đang xảy ra ĐẾN với con là đang diễn ra THÔNG qua con. Và mọi việc diễn ra THÔNG qua con là điều đang xảy ra VÌ con.

Con chưa bao giờ nghĩ rằng chết là cái việc mà con cố tình làm cả - còn ít hơn cả cái chuyện rằng con đang làm vậy vì chính con nữa kia.

*Con đang làm điều đó vì con bởi vì chết là một điều tuyệt vời. Con đang làm việc đó có **chủ đích** vì những lí do mà chúng ta sẽ làm rõ hơn khi đi sâu vào cuộc trò chuyện này.*

Chết là một điều tuyệt vời hả?

Phải. Cái mà các con gọi là cái chết thật ra là một điều tuyệt diệu. Vì vậy mà đừng đau thương khi ai đó qua đời, hay cảm thấy đau buồn và điềm gở vì mình sắp phải chết. Cứ chào đón cái chết như con chào đón cuộc sống này vậy. Vì cái chết là một dạng sống khác mà thôi.

Chào đón cái chết của người khác với sự hân hoan nhẹ nhàng và niềm hạnh phúc sâu sắc vì đối với họ đó là sự an lạc thần kỳ.

Đây là cái cách để trải nghiệm cảm giác bình yên của cái chết - là của con hay của ai khác, và biết được rằng người ta chết thế nào thì cũng bắt nguồn từ nguyên nhân của nó.

Và đây là...

HỘI TƯỞNG THỨ HAI

Bạn chính là nguyên nhân cái chết của bạn. Dù bạn có chết ở đâu, hoặc thế nào thì điều này vẫn luôn luôn đúng.

Bạn có nghĩ rằng chết là điều gì đó mà đi ngược lại mong muốn của bạn không?

CHƯƠNG 3

Neale: Trời ạ, Ngài đã quả quyết về sự thật được nêu ở đây. Đó sẽ là điều khó khăn để khiến cho người ta tin đây.

Thượng Đế: *Có nhiều quy luật của cuộc sống bị chìm sâu - những cái mà ta phải nhìn vào sâu hơn một chút - mà nó có thể làm cho việc ta nắm bắt những hồi tưởng một cách chắc chắn hơn trong hiện thực của các con.*

*Khi chúng ta khám phá những quy luật cơ bản một cách đầy đủ, con sẽ đến lúc biết được rằng cái mà con gọi là **cái chết** là một khoảnh khắc oai hùng của sự sáng tạo.*

Thấy ngay bây giờ ư? Đây là một ý tưởng cuốn hút. Chết là một khoảnh khắc của sự sáng tạo?

Đó là một trong những khoảnh khắc oai hùng mà con sẽ được trải qua. Nó là một công cụ. Nó được sử dụng như cách nó vốn được dự định là như thế, cái chết có thể tạo ra một thứ gì đó khá đặc biệt. Điều này thì ta cũng sẽ giải thích với con.

Cái chết là một công cụ sao? Chứ nó không phải đơn giản chỉ là một “cánh cửa” à?

Nó là một cánh cửa, nhưng là một cánh cửa màu nhiệm bởi vì năng lượng của con khi bước qua cánh cửa ấy sẽ quyết định có cái gì ở phía bên kia.

Được rồi, được rồi. Chờ đã. Ngài làm con thấy ná thở rồi. Chúng ta có thể đi chậm lại một chút ở chỗ này không? Chúng ta có thể đi lại một vài chỗ trong này một lần nữa không, và điền những cái còn thiếu vào những chỗ trống không vậy? Cái Ngài vừa nói xong làm cho con thấy mình có quá nhiều thắc mắc cần giải đáp.

Chúng ta sẽ xem xét hết mọi thứ. Chúng ta sẽ giải đáp từng cái một vậy.

Tuyệt vời. Vậy thì ta bắt đầu với cái ý tưởng sử dụng cái chết như một công cụ nhé. Cái tư tưởng đó hoàn toàn mới lạ với con. Công cụ là thứ gì đó mà người ta sử dụng có mục đích. Đó là thứ gì đó mà người ta muốn dùng. Nhưng con thì đâu có muốn chết. Chẳng ai lại muốn chết cả.

Mọi người đều muốn chết cả.

Mọi người đều muốn chết sao?

Dĩ nhiên, hoặc là không ai sẽ chết. Con nghĩ chết là một điều đi ngược lại nguyện vọng của mình sao?

Dường như chắc là như vậy với rất nhiều người.

Không có gì đi ngược lại ước muốn của con cả. Điều đó là không thể. Vì thế đây là...

HỘI TƯỞNG THỨ BA

Bạn không thể chết mà đi ngược lại với nguyện vọng của mình.

Nếu con nghĩ rằng điều này là thật thì nó sẽ thật là thoải mái biết mấy vì khi biết được vậy thì nó sẽ có tác dụng an ủi tuyệt vời. Nhưng làm sao mà con chấp nhận nó là sự thật của mình khi mà có nhiều điều xảy ra khi mà con không hề muốn.

Chẳng có gì xảy ra khi mà con không mong nó xảy ra.

Chẳng có gì?

Chẳng có gì cả

Con có thể TƯỞNG TƯỞNG rằng những điều xảy đến với mình mà mình chẳng hề mong muốn nó, nhưng nó vốn không phải là như thế. Nó chỉ cho phép con nghĩ rằng bản thân con chính là một nạn nhân mà thôi.

Chẳng có thứ gì kìm được chân con lại trong sự tiến hóa của con hơn là chỉ bằng một suy nghĩ như thế này. Cái ý tưởng mình chỉ là nạn nhân là một dấu hiệu chắc chắn của sự giới hạn về nhận thức. Ta là thực sự là nạn nhân không thể tồn tại được.

Việc này cực kỳ khó khi phải nói với những người có con gái bị cưỡng bức hoặc những ai mà cả làng mạc của họ bị xóa sổ bởi hành vi man rợ “thanh trừ chủng tộc”, rằng chẳng ai là nạn nhân cả được.

Điều này chả mang lại lợi ích gì khi nói với những người vẫn đang trong dòng xoáy của bế khổ. Trong những lúc như thế, chỉ đơn giản là ở bên cạnh họ với niềm cảm thương sâu sắc, thật sự quan tâm và dùng tình yêu thương để hàn gắn. Đừng dùng đến những việc tâm linh vô vị hay hành trình thông tuệ gì đó như một liệu pháp chữa lành nỗi đau của họ. Chữa lành nỗi đau trước tiên, rồi mới nghĩ đến việc chữa lành những tư tưởng gây ra nỗi đau ấy.

Dĩ nhiên thì điều này là thật khi người ta là “nạn nhân” của những tai

họa khủng khiếp hay những nghịch cảnh trong đời, theo như cảm nhận của người bình thường thì là thế. Nhưng cái trải nghiệm là người bị hại là thật chỉ khi nó nằm trong hoàn cảnh bình thường mà thôi - và vì thế mà nó cực kỳ giới hạn trong nhận thức của con người.

Khi ta nói rằng nạn nhân thật sự không tồn tại là ta đang nói đến ở một tầng nhận thức hoàn toàn khác. Nhưng đây là một cấp độ nhận thức mà con người có thể đạt được, một khi nỗi đau của họ đã được chữa lành.

Con nghĩ rằng phát biểu của Ngài sẽ làm cho nhiều người khó mà chấp nhận dù rằng họ có những nỗi đau về tinh thần hay không đi nữa.

*Cái mà ta đang nói với con ở đây chẳng có gì khác với những cái mà hầu như những tôn giáo từ xa xưa đã rao giảng qua nhiều thế kỷ: “**Sự huyền bí là những con đường của chúa trời**”. Họ tuyên bố rằng: “**Hãy vững tin vào kế hoạch hoàn hảo của Thượng Đế**”.*

Về phần sau của cuộc nói chuyện này chúng ta sẽ cơ hội khám phá rõ hơn về cái ý tưởng kế hoạch hoàn hảo này và chúng ta cũng sẽ xem coi là như thế nào mà nhiều linh hồn khác nhau tương tác cùng nhau để tạo ra cá thể và bộ sưu tập các kết quả của cuộc sống trên trái đất theo một cách đặc biệt và hoàn hảo do bởi một nguyên nhân đặc biệt và hoàn hảo. Thật ra thì ta đang tính hỏi con cho ta một ví dụ về chuyện đó.

Ngài tính hỏi con thật à?

Ừ, và con sẽ biết chính xác điều mà ta nói với con khi mà ta làm vậy. Vậy giờ, để trái tim con tĩnh lặng thư giãn với kiến thức và tất cả những điều đang xảy ra với sự hoàn hảo.

Con thử coi sao nhé. Con sẽ cố gắng giữ tư tưởng ấy và ôm chặt nó vào trái tim mình vì Ngài đã bảo con làm như thế. Nhưng chỗ này Ngài đi hơi nhanh. Ngài đi hơi nhanh ạ. Chúng ta vừa bắt đầu đoạn hội thoại này không lâu và Ngài đã sẵn sàng đi vào... con có thể nói điều này chứ ạ?... tàng ô zôn rồi. Ý con không phải muốn thất lễ với Ngài nhưng chỉ là cuộc trò chuyện này đang đi về đâu ạ?

Thì tới cái nơi mà con luôn muốn tới.

Ở đâu ạ... ?

Tới chân lý.

*Không có thứ chân lý nào ngoại trừ chân lý đang tồn tại trong bạn.
Những điều khác chỉ là cái mà người ta đang nói với bạn.*

CHƯƠNG 4

Neale: Chà chắc chắn là con đã có lần nghe điều này trước đây rồi. Mọi người và anh trai con đang cố gắng nói với con rằng anh ấy đang dẫn con đi đến chân lý.

Thượng Đế: *Ừ, nhưng mà chỉ có một người mới có thể đưa con đi tới đó được thôi.*

Là ai vậy, là Ngài chăng?

Không

Vậy thì là ai?

Chính là con đấy.

Là con sao?

Ừ, chính là con. Con là người duy nhất có thể đưa con chạm tới chân lý bởi vì chân lý chỉ tồn tại ở một nơi mà thôi.

Đừng nói rằng nó... ở chính “bên trong” con.

Đúng vậy. Chẳng có cái chân lý nào ngoại trừ cái chân lý đang tồn tại trong con. Mọi điều khác chỉ là cái mà người ta đang nói với con mà thôi.

Bao gồm cả những điều mà Ngài nói ở đây à?

Dĩ nhiên, chính xác là thế.

Vậy thì đâu mới là ý nghĩa của toàn bộ những cuộc đối thoại này? Vì với cái việc như vậy, thì việc nghe một ai đó nói về chuyện gì đó có nghĩa gì chứ?

Ta đâu có nói rằng tác động bên ngoài không đưa con đến chân lý của con đâu. Ta nói rằng con là người duy nhất có thể đưa con đến đó.

Nhưng nếu con đã biết chân lý về sự sống và cái chết. Thì con sẽ không hỏi người về việc đó nữa rồi. Thì giờ đây con sẽ không có cuộc trò chuyện này có đúng thế không?

Rất nhiều người mà con biết sẽ cầu nguyện về điều này. Họ sẽ cầu nguyện cho một lời giải, một hướng dẫn để đối diện với những câu hỏi để hiểu sâu hơn về sự sống và cái chết. Và khi người ta cầu nguyện Thượng Đế để có những đáp án và rồi khi họ có được chúng - thường là rất rõ ràng - lúc đó họ nói rằng Thượng Đế đã đáp lại lời cầu nguyện của họ.

Ngài có thể nói rằng đây chính là việc mà con đang được trải qua đây. Con cảm nhận việc này cho con, cảm nhận toàn bộ cuộc trò chuyện này cho con, giống như là một kiểu cầu nguyện vậy, mà với nó con đang nhận được hồi đáp.

Thật là một phát biểu hay bởi vì đó là điều thật sự xảy ra.

Đó là lí do tại sao con phải ghi lại toàn bộ cuộc nói chuyện này đây, toàn bộ câu chuyện. Con đang viết ra đây.

Con nên cẩn trọng rằng việc này không tạo ra cho người khác cái ấn tượng rằng sự sáng suốt nằm ở bên ngoài họ, rằng họ phải đi đến một nơi nào đó - đến với con chẳng hạn để tìm kiếm câu trả lời. Cẩn thận để đừng tạo ra tình cảnh rằng người ta ghen tị với con vì con đã kiếm được được đến với sự thông tuệ, vì thế họ sẽ muốn con chỉ cho họ lối đi. Và điều đó sẽ chống lại sự phong phú và có khi nó còn nguy hiểm nữa.

Nguy hiểm sao?

Cái ngày mà những người khác bắt đầu tin rằng con đã tìm được đường để có được câu trả lời từ Thượng Đế, điều mà người ta không làm được, thì con sẽ gặp nguy hiểm. Vì vậy việc của con là làm bất cứ việc gì để con có thể chắc chắn rằng cả thế giới này không nghĩ là con làm được như thế. Con sẽ được cho những lời khuyên hay ho để con không bị thế giới này biến con thành một trường hợp đặc biệt. Con cứ làm bất kỳ phương pháp nào mà con nghĩ là cần thiết để làm “giảm sự đặc biệt” của bản thân con đi. Dĩ nhiên là con đặc biệt. Nhưng việc này là để giảm bớt đi cái tư tưởng trong đầu óc của thiên hạ rằng con làm thế nào đó mà đặc biệt hơn những người khác.

Thế gợi ý của Ngài là gì?

Cứ làm bất cứ điều gì để thiên hạ đừng nghĩ con mang phẩm chất mà người ta muốn tưởng tượng con là như thế - điều mà họ tưởng tượng đại loại như “thánh thần” hay “guru” (chân sư) gì đó, thì đừng làm thế. Làm quản lý cho một ban nhạc rock. Trở thành một nghệ sĩ hài kịch độc thoại. Hay mở một trung tâm bowling gì đó cũng được.

Bộ không có ông Thánh nào làm ông chủ một trung tâm bowling hả? Cũng không có vị guru nào là nghệ sĩ kịch độc thoại à?

Con đùa đấy hử? Tất cả là họ đấy.

Ba-da bùm.

Chỉ là người ta không nghĩ đó là họ mà thôi. Đó là máu chót đó. Vì thế mà cứ làm ba cái trò tầm xàm ba láp đó đi, những việc mà sẽ làm cho thiên hạ phải gãi đầu tự hỏi, làm những điều khiến cho người ta phủ nhận sự đặc biệt của con đi và thậm chí họ còn quy kết rằng như ông thì có cái gì hay ho chứ.

Quý thần chứ, chỉ cần kể cho người ta nghe câu chuyện về cuộc đời con thôi thì cũng đủ làm cho họ làm vậy rồi. Con đã phạm phải vô số sai lầm, làm vô số điều mà không ai chấp nhận nổi, nhiều đó đã đủ làm cho thiên hạ không thể xếp con vào chỗ đặc biệt rồi đấy.

Thật sự thì con đúng là Kẻ đưa tin bất hảo - chính điều này làm con hoàn hảo.

Vì thế mà chả ai lại đi nhầm lẫn giữa Thông điệp và Người đưa tin cả.

Không giống nhau chút nào, trừ phi con cho phép người ta làm thế. Vì thế mà cứ làm một phàm nhân đi. Tha thứ cho bản thân mình, và cầu mong sự tha thứ của những người khác cho tất cả lầm lỗi của mình, cả mới lẫn cũ. Rồi thì đi ra ngoài và nói cho người ta biết rằng lời đáp mà họ tìm kiếm nằm trong chính họ đấy thôi.

Dù bạn có đi lối nào, thì bạn cũng đi đúng đường về nhà thôi.

CHƯƠNG 5

Neale: Chuyện nói với mọi người về chuyện đó thì rất tốt nhưng mà nó được nói quá nhiều rồi và giờ nó hình như đang thành một cách ngôn nhảm chán không hơn không kém. Ý con là cái câu “Câu trả lời ở ngay trong chính bạn” cứ như là một trạm dừng chuyển tiếp từ câu “Sức mạnh luôn bên bạn”. (*biến thể từ câu chúc may mắn trong loạt phim Star War: May the force be with you - ghi chú từ người dịch*)

Thượng Đế: *Nhưng ta ở đây để nói cho con biết mọi thứ mà con cần biết, thứ mà con đã biết từ khi con vừa sinh ra. Thật vậy, con đến đây chỉ để mình chứng cho việc đó.*

Những phát biểu của Ngài vừa nói thiệt tình là... con không biết... không ăn nhập gì với những trải nghiệm thực tế của chúng con cả. Làm sao mà con tin rằng từng câu trả lời đang “nằm trong con” đây và còn từ khi con mới sinh ra nữa chứ, khi nào thì con trải qua điều mà con khao khát muốn học đây?

Con chả cần học cái gì hết. Con chỉ cần nhớ lại mà thôi. Sự sống là một quá trình của sự trưởng thành. Sự trưởng thành là bằng chứng của biểu thị và hiện hữu Thần Thánh. Mọi sự sống đều diễn ra như thế này.

Cứ nhìn cái cây ngoài cửa sổ kia. Giờ nó chả biết cái gì nhiều hơn đâu dù lúc này thì nó cao được 15 feet và che mát cho con từ cái bóng giống y cái cây dù thiệt bụi, nhưng có biết hơn mấy đâu so với khi nó là một cái hạt bé xíu. Tất cả thông tin mà nó cần đều được chứa trong hạt để nó trở thành nó của hôm nay. Nó đâu có cần học cái gì đâu. Nó chỉ cần lớn lên thôi, nó đã sử dụng thông tin chứa trong từng tế bào bộ nhớ của nó.

Các con không giống như những cái cây.

Không phải là ta từng nói rồi chẳng. Thậm chí là trước khi con hỏi thì con đã sẽ có sẵn câu trả lời rồi đấy thôi.

Vâng, biết vậy nhưng mà con chắc phải hỏi lại lần nữa là cái này, rồi thì đâu là mấu chốt của cuộc trò chuyện này? Tại sao phải nói với tất cả mọi người tất cả mọi điều, và ít nhiều gì thì cũng nên trò chuyện hay nguyện cầu với Thượng Đế?

Thì thậm chí là một cái cây cũng cần mặt trời để thúc cho nó lớn kia mà.

Mọi dạng của sự sống đều được gắn kết lẫn nhau. Không có bất cứ mặt nào hay cá nhân nào trong toàn bộ Tổng thể hoạt động riêng lẻ với những mặt khác hay cá nhân khác. Cuộc sống luôn tiếp diễn tạo ra những

hoạt động tương tác lẫn nhau.

Chúng ta cùng nhau tạo ra kết quả. Chẳng có một cách nào khác mà CHÚNG TA có thể tạo dựng ra.

Việc con trò chuyện với những người khác và tất cả những thông tin mà con đem lại từ thế giới bên ngoài con như là ánh sáng của mặt trời. Chúng làm những hạt bên trong con nảy mầm.

Có rất nhiều thứ hiện hữu bên ngoài thế giới của con mà có thể chỉ đường cho con đến được chân lý bên trong con. Nhưng thậm chí là những con người đó, những nơi đó, những đồ vật đó cũng chỉ là những thứ để gợi nhớ lại mà thôi. Chúng giống như những bảng chỉ đường thôi.

Thật sự đó là cái ý nghĩa của “thế giới bên ngoài”. Cõi trần này được thiết kế để mang cho con một cái môi trường mà trong đó con có thể trải nghiệm cái bên ngoài cái mà con biết bên trong con.

Vậy thì con thực sự được hưởng lợi từ cái thế giới xung quanh con nó hiện đúng cái mà nó vốn là thế.

Cả nhân loại đều thế thôi. Đó là lí do tại sao mà ta từng nói rằng khi con nhìn vào thế giới thì tất cả điều đó xảy đến với con. **“Đừng phán xét cũng không chỉ trích.”**

Giờ chúng ta lại tiếp tục lấy cái cây như một người bạn cùng ta tiếp tục phần trò chuyện này nhé, nó giúp ta tìm thấy sự thấu hiểu sâu sắc hơn.

Giờ ta tưởng tượng nhé, chúng ta vừa đi qua một vùng quang đãng giờ chuẩn bị đi vào trong rừng sâu. Trước đây con chưa từng bao giờ đi sâu vào rừng bao giờ, và con biết rằng con sẽ gặp chút ít khó khăn khi tìm đường ra lại chỗ quang đãng đây. Vậy thì giờ con đánh dấu lên mấy cái cây trên đường con đi.

Giờ đây khi con đi ra khỏi rừng, con thấy những dấu mình đã đánh lên cây kia và con nhớ rằng chính con đã đánh dấu chúng để con có thể tìm thấy đường ra.

Những dấu khắc đó chính là ngoại cảnh với bản thân con. Cuối cùng thì chúng sẽ dẫn con về Nhà, nhưng bản thân chúng thì không phải là “NHÀ”. Dấu khắc trên cây chỉ là để làm dấu, chỉ đường, chỉ lối - con đường quen thuộc với con. Con nhận ra chúng. Đó là khi con **nhận ra lại chúng** hay **biết một lần nữa** nhưng con đường thì không phải là Điểm đến. Chỉ có chính con mới đưa con về đúng Điểm đến mà thôi.

Những người khác có thể dẫn con đến con đường, ai khác nữa lại chỉ con con đường của họ, nhưng chỉ có con chính bản thân con mới có thể đưa

con đến đúng Điểm đến mà thôi. Chỉ có chính con mới có thể quyết định về nhà với Thượng Đế. Thế giới bên ngoài của con là một con đường. Ý nghĩa của nó là dẫn đường cho con về đến Nhà. Thật vậy, mọi sự kiện xảy ra trong thế giới bên ngoài của con đều mang ý nghĩa chính xác như vậy. Đó là lý do tại sao con đặt chúng ở đó.

Chúng là những dấu khắc trên cây.

Là chúng đấy.

Nhưng nếu con đặt mọi thứ trong thế giới của con vào cùng một nơi để mà con có thể tìm được lối dẫn con tới chân lý nội tại - đó là những điều Ngài nói ở đây - đúng chứ?

Đó chính là những điều mà ta nói ở đây. Con nói chính xác rồi đấy.

Và nếu con làm vậy thì, nói theo một cách. Con đem quyển sách này đặt vào tay con.

Đúng thế đấy.

Con chính là “nguyên nhân” mà quyển sách này đến với con, chính xác là giờ đây nó đang đến với con. Đó là một bản chỉ đường. Là một dấu khắc trên thân cây.

Giờ con thấy rõ ràng rồi đó. Đó chính xác là cái vốn là vậy.

Nhưng rồi nếu mọi thứ ở thế giới bên ngoài của con là một bản chỉ đường, thì làm thế nào mà từng phần đơn lẻ của nó có hiện lên dấu hiệu quan trọng nào chứ? Nó giống như là đi vào một con đường, tới ngay ngã tư, tất cả những gì mình thấy đó là các bản chỉ đường mỗi cái chỉ mỗi hướng, nhưng tất cả chúng đều hiển thị rằng NHÀ Ở HƯỚNG NÀY.

Giờ con đang thực sự thấy rõ mọi thứ rồi đấy.

Thiên địa ơi Ngài đang nói gì vậy?

Ta đang nói rằng dù con đi lối nào đi chẳng nữa thì con cũng đi đúng đường về Nhà thôi.

Vậy thì con đi hướng nào cũng chẳng thành vấn đề chứ gì.

Ừ, chẳng có vấn đề gì với nó hết.

Dù con đi lối nào cũng không thành vấn đề sao?

Thì hoàn toàn, chính xác, đích thị nó chả là vấn đề gì cả.

Thế thì tại sao con phải lăn tăn việc chọn con đường này thay vì đường kia cơ chứ? Nếu mọi hướng đều dẫn về Nhà, thì sự khác nhau giữa mỗi con đường mà con chọn thì có gì khác nhau chứ?

Thì có những con đường ít gian nan hơn thế thôi.

Dù bạn làm bất cứ điều gì thì cũng đừng tin những điều được nói ở đây.

CHƯƠNG 6

Neale: À, vậy thì một vài con đường tốt hơn những con đường khác.

Thượng Đế: “Ít gian nan hơn” là mô tả thực, còn “tốt hơn” lại là một đánh giá. Đó là cái quan sát đưa chúng ta đến...

HÒI TƯỜNG THỨ TƯ

Chẳng có đường về Nhà nào lại tốt hơn hơn những con đường khác.

Ngài chắc chắn chứ ạ? Thượng Đế thân mến, làm ơn, Ngài làm ơn đi. Con cần biết chắc chắn về chuyện này. Gần như mỗi tôn giáo tồn tại trên trái đất này đều nói những điều ngược lại cả.

Ta nói với con lần nữa nhé vì thế con sẽ không còn bị hoang mang nữa: Chẳng có con đường về Nhà nào lại tốt hơn những con đường khác.

Mọi con đường đều dẫn con đến đó bởi vì thứ đưa con đến nơi ấy chính là khao khát của con, một trái tim tinh khiết và cởi mở, đức tin vào Thượng Đế để Ngài chẳng có cái cớ mà nói rằng “Không nhà người chẳng thể ở với ta”, với bất kỳ người nào vì bất kỳ nguyên nhân nào. Bởi vì ít nhất, với tất cả họ đơn giản tin vào Thượng Đế chẳng có lí do gì mà nói với họ rằng “Không, nhà người chẳng thể ở với ta”. Bởi vì ít nhất họ đơn giản có niềm tin Thượng Đế là một điều gì đó khác hẳn.

Mọi tôn giáo thật sự rất tuyệt vời và mọi sự thuyết pháp về tâm linh đều là những con đường dẫn đến Thượng Đế. Và không có một tôn giáo nào và không có sự rao giảng nào lại đúng hơn những rao giảng khác. Đâu phải là chỉ có một con đường leo lên đỉnh núi.

Văn hóa nhân loại tạo ra tôn giáo, để giúp đỡ những con người được sinh ra trong nền văn hóa đó để họ biết và hiểu rằng lúc nào ở hiện tại cũng hiện hữu một thế lực sẵn sàng giúp đỡ họ khi nào họ cần, tiếp thêm sức mạnh vào những lúc khó khăn, soi sáng vào những lúc hỗn loạn, và sự cảm thông và những lúc đau thương.

Tôn giáo cũng là sự biến hóa nhận thức bản năng của nhân loại, mà những lễ nghi, truyền thống, tập tục đều có những giá trị to lớn như những dấu ấn để đánh dấu sự xuất hiện của con người trên thế giới và nó cũng như là chất kết dính để sự hiện hữu đó được đảm bảo bằng việc nền văn hóa của con người luôn đi cùng với nhau.

Mỗi nền văn hóa đều có vẻ đẹp và truyền thống riêng, nó vinh danh về

đẹp và trung tâm của chân lý, nó mang một điều gì đó của sự sống còn lớn hơn và quan trọng hơn những ham muốn của con người, hay thậm chí là nhu cầu của họ. Tự bản thân cuộc sống nó mang trong mình sự trải nghiệm sâu xa hơn nhiều so với tưởng tượng đầu tiên của con người. Điều đó nằm trong tình yêu thương, sự quan tâm lẫn nhau, sự tha thứ, sáng tạo, vui vẻ và sự chung tay trong một nỗ lực đoàn kết để đạt được mục tiêu chung mà trong đó ta sẽ tìm thấy được sự thỏa mãn sâu sắc và niềm hoan lạc diệu kì.

Tiếp nhận chúng, và rồi mỗi các con sẽ tìm được đường đi của mình để về với Ta. Tự chọn hành trình về nhà. Đừng nên lo lắng hay đưa ra phán xét về việc những người khác chọn con đường của họ. Các con không thể thất bại trong việc tìm đến TA và họ cũng thế thôi. Thật vậy, các con sẽ gặp lại nhau khi các con cùng nhau tụ hội tại NHÀ. Rồi các con sẽ tự hỏi tại sao mình lại lẫn lộn về chuyện như vậy.

Ồ, chúng con đang tranh cãi nhau phải không nhỉ? Chúng con đã có những cuộc tranh cãi mà không có hồi kết. Chúng con tranh chấp thậm chí còn đánh cả nhau, còn chém giết lẫn nhau và chúng con trả giá bằng mạng sống của mình vì cứ khẳng khẳng rằng chính mình mới đi con đường đúng - thật ra là chỉ có con đường của chúng ta mới là lối đi duy nhất đến Thiên đàng.

Ừ, các con đang làm thế đấy.

Nhưng giờ đây Ngài đến và nói với con rằng: “chả có con đường nào tốt hơn đường nào cả”. Và giờ con mới vừa nhẹ nhàng hỏi người rằng: làm sao mà con có thể tin được điều này đây? Làm sao mà con biết là con nên tin vào cái gì?

Con làm gì thì làm, chứ đừng tin những điều mà ta nói ở đây.

Xin lỗi?

Đừng có tin dù chỉ là nửa điều mà ta nói với con. **Lắng nghe** cái mà ta nói, rồi thì tin vào những điều mà trái tim con mách bảo là đúng. Vì sự thông tuệ nó nằm trong chính trái tim của chính con và chính chân lý cũng nằm trong trái tim của con, rồi cũng chính trong trái tim con mách bảo với con rằng điều gì là đúng. Vì sự thông tuệ nằm trong tim con, chân lý ngụ trong tim con, và trong tim con là nơi Thượng Đế lúc nào cũng ở đó để kết nối sự ám áp cùng với con.

Ta chỉ mong có một điều mà thôi.

Là gì vậy ạ?

Làm ơn đừng nhầm lẫn giữa điều trong trái tim con và điều trong tâm

trí con nhé. Những gì trong tâm trí con là thứ mà người ta đã áp đặt vào con. Còn điều trong trái tim mà con mang theo cùng với con là của ta.

Nhưng con có thể đóng cửa trái tim của con dành cho ta lại và nhiều người đã làm thế. Và cũng nhiều người đã đóng cửa tâm trí của họ lại.

*Và làm ơn đừng nói với những người khác rằng trừ phi họ tin vào những điều trong tâm trí **CỦA CON**, bằng không thì ta sẽ phán xét họ.*

*Và cuối cùng dù con làm bất cứ việc gì, đừng phán xét chúng lên bản thân **CỦA CON**, mà dựa trên danh nghĩa **CỦA TA**.*

Tụi con cứ làm vậy hoài. Chúng con dường như không biết thế nào là điểm dừng. Và chúng con cứ đì mình đi qua địa ngục.

Nhưng giờ thì đây là bản tin của Thượng Đế nè: Nhân loại không cần phải đi qua địa ngục để được đi đến thiên đàng.

Chúng con chẳng cần phải đi vào trong khu rừng âm u kia nơi mà ta phải đánh dấu lên thân cây để tìm đường ra. Chúng con chỉ cần đi vòng qua nó là được.

Chính xác.

Nếu nhìn từ phía con đường thì dù cho cái khu rừng kia có đẹp hay cuốn hút cỡ nào đi chăng nữa, thì con chẳng cần bước vào cái mớ um xùm này. Con không phải bị lạc để rồi phải tự mò mẫm đường ra nữa.

Đúng rồi, con không cần phải làm thế.

Mỗi ngày con tự hứa với bản thân mình rằng con phải luôn chuyên tâm đi trên con đường của mình nhưng mỗi ngày con lại bị cám dỗ bởi cuộc sống rồi lại bị kẹt trong tất cả những mớ gọi là “kịch tính” rồi không biết làm gì, chẳng hiểu mình là ai hay con đang đi đến nơi nào đây. Trước khi con nhận ra điều đó, thì con lại ở trong khu rừng đó lần nữa.

Và con chưa bước ra hẳn khỏi khu rừng.

Con biết chứ. Con mãi nghe những lời thơ của Robert Frost ngân nga trong đầu mình. Trước đây con từng được nghe qua nhưng giờ con nghe chúng theo một cách hoàn toàn mới.

Rừng xanh đáng yêu, đen tối và sâu thẳm

Nhưng lời hứa kia ta phải nắm lòng

Một dặm phải đi trước khi yên giấc

Và một dặm phải đi trước khi yên giấc.

Vậy giờ hãy đến với ta. Chúng ta hãy cùng nhau đi trên cuộc hành trình tìm kiếm chỗ quang đãng để thê mà ít nhất thì con phân biệt được mấy cái cây trong khu rừng ấy.

Được thôi. Chúng ta trên hành trình tìm sự sáng suốt. Con thấy bản thân mình đứng trong rừng. Con thấy chính mình đã ngã vào rừng sâu của những đấu tranh và hoang mang trong con, bây giờ con thực sự mong muốn được “trở về NHÀ”. Nhưng có phải là con đường ngắn nhất là con đường tốt hơn chẳng? Và con đường nào mới là đường ngắn nhất?

Để trả lời câu hỏi này thì chúng ta cần định nghĩa cái mà chúng ta gọi là “nhà”. Chính xác là cái gì, liệu rằng đây có phải là cái Nhà mà người ta tìm kiếm để trở về không?

Nhiều người nghĩ rằng đi “về Nhà” có nghĩa là trở về với Thượng Đế. Nhưng các con đâu thể trở về với Thượng Đế, bởi vì các con chưa bao giờ rời xa Thượng Đế kia mà - chính linh hồn của con hiểu rõ điều này.

CON có thể không biết điều này tại một mức độ nhận thức, nhưng linh hồn của con biết vậy.

Nhưng nếu linh hồn của con hiểu rằng con chẳng cần phải quay về với Thượng Đế bởi vì con chưa từng rời xa Ngài, thì linh hồn của con đang cố gắng làm việc gì vậy? Vậy thì Cái gì là mục đích của sự sống trên trái đất nếu nhìn từ góc độ của một linh hồn?

Ta có thể nói với con trong 4 từ.

Linh hồn con đang tìm kiếm để trải nghiệm cái mà nó biết.

Linh hồn con nó biết rằng con chưa bao giờ rời xa Thượng Đế và nó đang tìm kiếm để trải nghiệm điều đó.

Cuộc sống là một quá trình tại sao cái linh hồn chuyển Hiểu Biết thành Trải Nghiệm, và khi cái con đã được biết được trải nghiệm trở thành hiện thực, thì quá trình đó hoàn thành.

Nhà, rốt cuộc, trở thành cái nơi được gọi là Sự hoàn thành.

Đó là Sự hoàn thành nhận thức Con thật sự là ai thông qua sự hiểu biết trọn vẹn, sự trải nghiệm trọn vẹn và cảm xúc trọn vẹn của điều đó. Đó

chính là điểm kết thúc của sự Tách biệt giữa Con và Thần Thánh.

Đó không thật sự là một sự hợp nhất bởi vì con chưa bao giờ bị phân ly, nhưng nó có thể giống như là một sự hợp nhất nếu như con đã quên mất đi điều này.

Đúng. Trong khoảnh khắc của sự tái hợp, cái diễn ra chỉ đơn giản là con nhớ lại được Con Thật Sự Là Ai, và trải nghiệm điều ấy thôi.

Vậy thì, hiểu như vậy, đó là “trở về với Thượng Đế” nhưng chỉ là trong những thuật ngữ hình tượng. Theo như nghĩa đen chính xác của nó thì đó chính là sự quay về với nhận thức của bạn về cái sự thật mà bạn chưa bao giờ cảm nhận thấy, rằng bạn và Thượng Đế là MỘT.

Đúng. Trở về với nhận thức là một quá trình đôi. Ta đạt được nhận thức nhờ Hiểu biết và Trải nghiệm, là cái tạo ra Cảm xúc.

Nhận thức đó là Cảm xúc của cái mà con đã được biết và được trải nghiệm.

Nó là một điều khi hiểu được vài chuyện, nhưng nó lại là điều khác để Trải nghiệm nó, và nó càng là một điều khác nữa để cảm nhận nó.

Chỉ có cảm xúc mới tạo ra được Nhận thức đầy đủ. Hiểu biết một mình nó chỉ có thể tạo ra phần nào đó của Nhận thức. Trải nghiệm, một mình có cũng chỉ có thể tạo ra một phần nào đó của Nhận thức.

Con có thể biết được rằng con chính là Thần thánh, nhưng khi con Trải nghiệm rằng bản thân con thành Thần Thánh thì Nhận thức của con được tạo ra hoàn chỉnh thông qua việc sống với cảm giác đó.

Con có thể biết được rằng con là một khía cạnh nào đó của Thần thánh, chẳng hạn con là Lòng trắc ẩn, nhưng khi con trải nghiệm bản thân con hóa thành Lòng trắc ẩn thì Nhận thức của con được tạo ra hoàn chỉnh thông qua việc sống với cảm giác đó.

Con có thể biết được rằng con chính là Sự tử tế, nhưng khi con Trải nghiệm rằng bản thân con thành Sự tử tế thì Nhận thức của con được tạo ra hoàn chỉnh thông qua việc sống với cảm giác đó.

Con có thể biết được rằng con chính là Sự yêu thương, nhưng khi con Trải nghiệm rằng bản thân con thành Sự yêu thương thì Nhận thức của con được tạo ra hoàn chỉnh thông qua việc sống với cảm giác đó.

Rất nhiều lần con đã nói rằng “Hôm nay, tôi chỉ cảm thấy mình không giống mình.” Bây giờ con hiểu chính xác đó là gì rồi.

Khi con không “cảm thấy chính mình”, đó không phải bởi vì con không biết rằng ai là con. Đó là bởi vì con không đang trải nghiệm nó. Con phải thêm vào Trải nghiệm để Hiểu được để tạo ra cảm xúc.

*Cảm xúc chính là ngôn ngữ của Linh Hồn. Ta đạt được nhận thức của bản thân thông qua **hoàn chỉnh cảm xúc** của bản thân con trở thành Người mà con thật sự là con.*

Vì nhận thức là một quá trình đôi. Có 2 con đường mà nó cần phải đạt tới. Một linh hồn đến được Hiểu biết hoàn chỉnh dọc theo con đường của thế giới tâm linh và đến được Trải nghiệm hoàn chỉnh dọc theo con đường của cõi trần. Cả hai con đường đều cần thiết cả. Đó là lý do tại sao nó có 2 thế giới. Mang chúng lại với nhau con có một môi trường hoàn hảo mà ở trong đó con tạo ra được Cảm xúc hoàn chỉnh, là cái tạo ra Nhận thức hoàn chỉnh.

Kết quả là, Nhà một nơi gọi là Sự hoàn chỉnh.

*Mọi linh hồn tìm thấy bình yên sau cái chết.
Không phải mọi linh hồn đều tìm thấy bình yên trước đó.*

CHƯƠNG 7

Neale: Thật là một giải thích tuyệt vời và dễ hiểu về cái đang thực sự xảy ra với cái trải nghiệm mà ta gọi là cuộc sống.

Thượng Đế: *Và chúng ta chưa đi đến gần kết thúc đâu. Những bí ẩn sâu thẳm nhất của cái chết sẽ sớm được tiết lộ. Cuộc trò chuyện này chỉ mới chạm vào bề mặt của nó thôi.*

Giờ chúng ta cùng nhau xem xét kỹ hơn câu hỏi cuối cùng của con nhé.

Con đã hỏi ta rằng liệu rằng con đường ngắn nhất có phải là con đường tốt nhất để trở về Nhà không. Câu trả lời là, nó không cần thiết. Con đường mà mang đến cho con lợi ích nhiều nhất chính là con đường đem lại cho con Sự hoàn chỉnh - dù con có đi bao lâu đi nữa.

Cái khoảnh khắc về Nhận thức hoàn toàn - đó là của Hiểu biết, Trải nghiệm và Cảm xúc hoàn chỉnh Con thật sự là ai - chỉ đến trong từng bước, từng giai đoạn. Mỗi đoạn đi qua trong cuộc đời ta có thể nhận ra một trong những bước kia.

Không có linh hồn nào Nhận thức hoàn toàn chỉ qua một kiếp sống. Đó là ảnh hưởng nhiều tầng của nhiều giai đoạn thông qua Vòng tròn của Sự sống mà nó tạo ra cái gọi là Hoàn chỉnh hoàn toàn hay còn gọi là Nhận thức hoàn toàn.

Mỗi đoạn kết thúc khi chúng ta hoàn tất nhiệm vụ cần làm của mỗi gian đoạn riêng biệt đó.

Hành trình của sự sống kết thúc khi các con hoàn thành cái mà con cần hoàn thành cái làm con đến với cõi trần này để trải nghiệm thời gian này.

Rồi thì con thêm vào cái mà con hoàn thành ở nơi này góp thêm vào cái mà con đã hoàn thành trong hành trình xuyên suốt Thời Gian. Cho đến khi cuối cùng con “gom được tất cả mọi thứ với nhau” đến khi đó thì con đạt được Nhận thức hoàn chỉnh.

Vậy thì có hai cấp độ Hoàn thiện. Ở cấp độ một là khi con hoàn thành một bước trong toàn bộ quá trình. Cấp độ hai là khi con hoàn thành toàn bộ chính quá trình đó.

Ừ, và con hoàn thành toàn bộ quá trình đó một khi con đã nhận thức đầy đủ Ai là con, trải nghiệm đầy đủ, cảm nhận đầy đủ.

Thật là một giải thích tuyệt vời, và giờ con đã hiểu rồi. Có những điều đặc biệt mà linh hồn đến trái đất này để hoàn thành, để trải nghiệm. Một vài linh hồn thì mất nhiều thời gian hơn để hoàn thành việc mình cần làm. Khi xong việc, đó là thời gian cho chúng ta tận hưởng, vì đã hoàn tất công việc ở đây.

Con thật sự hiểu ra rồi đấy. Tuyệt vời, chính xác là như vậy!

Và “ngắn hơn” thì không nhất thiết phải là “tốt hơn”. Chủ yếu là “hoàn thành” mục tiêu, chứ không phải là làm cho “nhanh”.

Đúng vậy.

Tuyệt vời. Giờ thì con có thể cảm thấy bản thân mình thật giỏi bởi vì con không nghĩ là con đã làm xong nhưng - giờ con bước vào tuổi lục tuần rồi - cái mà con đã đến đây để làm cho xong.

Và nó là gì vậy?

Con không rõ lắm.

Như vậy sẽ khó lắm mới làm cho xong đây.

Con biết chứ. Đây là một phần của khó khăn mà con đang mắc phải.

Có lẽ chúng ta nên nói về nó đi.

Con chắc là mình sẽ được lợi khi nói với Ngài về chuyện này, nhưng mà con không muốn mình chuyển chủ đề khác đâu. Ngài đã nói rằng, thậm chí là những con đường này không nhất thiết phải tốt hơn, có vài con đường về Nhà ít gian nan hơn. Con đang bị tò mò bởi chuyện đó đây.

*Thì nó dễ hơn khi chọn con đường ít khó khăn hơn vậy thôi. **Đồng ý là vậy, nhưng làm sao con tìm ra một con đường như vậy? Con không cần tìm. Tạo ra một cái là được thôi mà.***

Làm sao?

Giờ con đang làm đấy thôi. Bằng việc cam kết theo một con đường, con đã làm cho mọi thứ dễ dàng hơn. Nhiều người đang trải qua cuộc sống của mình mà còn không nghĩ tới việc phải đi “trên một con đường” nữa là. Họ chưa học. Họ chưa cầu nguyện. Họ chưa thiền định. Họ chưa từng chú ý một chút xíu gì về đời sống tâm linh, hay chưa thực sự nghiêm túc khám phá hiện thực. Con thì đang làm điều này. Bằng một thực tế rằng, con đang trên

đà khám phá và con đang thực hiện nó ngay lúc này đây - rằng con đang có một cuộc trò chuyện thế này - con đang tạo ra một con đường ít trở ngại hơn.

Điều ta nói ở đây là dù rằng con đi đường thẳng hay đường vòng, đi xuyên qua rừng, hay đi vòng qua chúng đi nữa. Khi con chạm được đến chân lý về cuộc sống và sự sống, chết và cái chết, con sẽ dẹp đi được những trở ngại và tạo ra cho mình một con đường ít gian nan hơn đến sự Hoàn thiện.

Một khi con hiểu đầy đủ về cái chết, thì con sẽ sống trọn vẹn hơn. Rồi thì con có thể trải nghiệm bản thân mình một cách trọn vẹn - đó chính xác là cái mà đưa con đến đây để làm - rồi thì con sẽ từ giã cõi đời này một cách thanh thản và nhẹ nhàng, khi nhận thức rõ ràng rằng con đã Hoàn thiện. Cái này còn vượt xa một con đường ít chông gai hơn và nó tạo ra một cái chết yên bình.

Có điều gì đó nghe cứ như là một phán xét với con vậy đó. Gần giống như một mệnh lệnh. “Nếu con chết không thoải mái, thì con chưa làm đúng”. Đại loại như vậy.

Là con đang tạo ra phán xét chứ ta có làm gì đâu. Làm gì có chuyện chết “sai” ở đây và cũng làm gì có chuyện mà con không đến được nơi con cần đến chứ - đó là sự hòa nhập an lạc cùng với Thần thánh mà con chính là Cốt lõi. Đâu có chuyện không về đến Nhà với Thượng Đế.

Cái chúng ta đang nói ở đây là về cái chuyện làm sao cho việc sống và việc chết của con ít gian nan hơn mà nó bình yên hơn thôi. Cái phát biểu đó với con nên hiểu là một quan sát chứ không phải là một đánh giá. Nếu con dễ dàng đi đến được với Sự hoàn thiện với cái mà con đến trong hình hài này trải nghiệm và vì thế mà chết nhẹ nhàng và thanh thản, con đã tìm được bình an trước cái chết, thay vì là sau khi đã giã từ cõi đời.

Mọi linh hồn đều tìm thấy bình yên sau cái chết, nhưng không phải linh hồn nào cũng tìm được bình yên trước đó.

Khi con chết, không hoàn thành là điều không thể, nhưng có thể là không nhận thức được điều đó. “**Bình yên**” là nhận thức được rằng con đã Hoàn thành. Đó là con chẳng còn việc gì để làm nữa rồi, rằng con đã làm xong hết rồi. Kết thúc. Và con có thể về Nhà.

Nếu con tiếp cận cái chết bằng sự sợ hãi, nao núng, hoang mang và run rẩy, không muốn buông xuôi, cảm thấy chưa làm xong, cảm thấy sợ những gì xảy ra trong cuộc đời mình, hay của cái đang đến, thì con cũng thế thôi, rồi cũng về tới nơi ấy. Con không thể nào thất bại trong việc về đến đó.

Nhưng nó sẽ gian nan hơn, là như vậy.

Là vậy đó.

Chúng ta một lần nữa làm rõ chỗ này nhé. Các con lúc nào cũng được hòa mình vào Thần thánh. Ngay tại lúc này đây các con cũng đang như thế đấy. Thật vậy, các con chính là điều ấy. Các con mang trong mình sự linh thiêng, hòa vào sự linh thiêng, đang thể hiện nó như chính là từng khía cạnh Cá Nhân của Thần thánh được biết đến là CON.

Vì thế, mà hiểu một cách đúng đắn nhất thì các con không có trên hành trình về nhà nào cả. Các con đã ở sẵn đó rồi. Các con lúc nào cũng đang ở cùng Nhà với Thượng Đế.

Các con đã ở sẵn nơi mà các con sẽ tìm kiếm lối để đến đó. Bí mật kỳ diệu này đó là hiểu được điều này ngay lập tức giúp con trải nghiệm được nó ngay.

Giờ đây con cứ thấy giống như chúng ta cứ đi lòng vòng nãy giờ. Ý là nói đến chuyện này đây. Con thấy cứ như mình đang bị mộng du kiểu như chẳng biết mình đang ở chốn nào nữa.

Không phải chỉ trong đoạn nói chuyện này đâu, mà là trong cuộc sống của con đấy. Khi con sống - hoặc khi con chết, vì cái này mới là vấn đề - trong sự sợ hãi, nao núng, hoang mang và run rẩy, không muốn buông xuôi, cảm thấy sợ những gì xảy ra trong cuộc đời mình, sợ cái đang đến, những điều này là thứ con đang minh chứng rằng con không biết mình đang ở đâu. Và vấn đề với cái điều đó là, **cái mà con biểu hiện chính là cái mà con trải nghiệm.**

Cái mà đã là vậy thì sẽ mãi là như vậy.

Vì thế con sẽ không được trải nghiệm cái mà con tái hợp với Thần thánh, con sẽ không được trải nghiệm con được về Nhà với Thượng Đế, dù rằng đó là con.

Ngài tin hay không chứ con đang cố gắng để hiểu đây. Ngài đi nhanh quá mà cái này thì phức tạp - con thì đã biết là nó sẽ như vậy rồi - nhưng giờ con đang cố gắng để hiểu đây.

Tốt, cố bắt kịp cái ta nói nhé. Đừng để bị mất dấu. Con đã biết tất cả điều này. Ta chỉ là đang nhắc cho con nhớ mà thôi.

Con không hề đang trên hành trình tiến đến Thần thánh, nhưng con đang ở giữa quá trình vô tận mà trong đó con trải nghiệm nhiều hơn và nhiều hơn của sự linh thiêng khi con đi qua nó. Con trải nghiệm nhiều hơn và nhiều hơn Cái cốt lõi của chính con, nhiều hơn và nhiều hơn cái Bản chất

của ai là con, khi cuộc sống cứ tiếp diễn.

Con vĩnh hằng hòa lẫn với cái Bản Chất kia - và nó như một phần của quá trình sự sống, nó nổi lên từ đó, như một biểu hiện bổ sung của nó.

*Chúng ta có thể gọi cái quá trình này là “**hợp nhất năng lượng**” (energymerging) đây là công thức của mọi hình thái sống.*

e+merging

*Đó là lí do tại sao đôi khi ta lại gọi sự kiện này là “**sự khẩn cấp của tâm linh.**”*

[* Lưu ý của người dịch: ở đây tác giả chơi chữ, ông ghép chữ đầu “e” trong từ energy (năng lượng) cùng với từ merge (hợp nhất, trộn lẫn) thành từ emergenc-y (khẩn cấp, cấp bách)]

Đây là tất cả về chết và cái chết.

*“**Chết là một trường hợp khẩn cấp**” bởi vì nó không phải là về chuyện “**chết**” mà thôi. Nó chính là việc hòa hợp và nổi lên.*

Vậy thì ý của Ngài là con không phải là đi đến sự hòa hợp hoàn toàn với Thần thánh, mà là con bước ra từ đó à?

Ừ.

Vậy thì chúng ta đang nói về chuyện đầu thai sao?

Theo một cách nói thì là như vậy

Giờ ta đi tiếp nào.

Ta nghĩ rằng nó rất quan trọng khi hiểu rằng chẳng có cái gì trong chuyện này được rút gọn từ một câu hay một từ nào cả. Yên nào, nếu con có chút kiên nhẫn, ta nghĩ rằng con sẽ thấy rằng chẳng có cái gì mà vượt quá tầm hiểu biết của con cả.

Tất cả những điều con muốn là hiểu được chân lý về chết và cái chết. Con muốn biết được “Chân lý của Thượng Đế”.

Con vẫn cứ nghĩ rằng Thượng Đế xa rời với con, phải không vậy?

Con đâu có nghĩ vậy đâu. Con biết rằng Thượng Đế và con - Ngài và Con - là Một

Con có thật sự nghĩ thế không?

Có chứ. Con biết rằng không có sự chia cắt nào giữa Ngài và con. Con biết rằng con là một Cá thể của Sự linh thiêng.

*Vậy thì tại sao con lại nói cái kiểu như thế này? Tại sao con nói nói là con muốn biết “**Chân lý của Thượng Đế**”? Con phải biết rõ rằng Chân lý của Thượng Đế nằm ngay bên trong con chứ.*

Chân lý của Thượng Đế chẳng qua là một cách nói hình tượng thôi mà.

À, vậy thì cái mà con đang mong tìm, thật ra là chân lý của con.

Con hy vọng là mình dùng cuộc nói chuyện này, sự “nguyện cầu” này như là một phương tiện để dẫn con đến câu trả lời, chân lý, vâng đang nằm sâu trong con.

Tốt, trải nghiệm này có thể đưa con đến con đường đó nhưng con phải tự đưa chính mình đến đó. Như ta đã nói và giờ ta nhắc lại lần nữa Ta có thể chỉ cho con đường về Nhà, nhưng con phải tự đi về Nhà.

*Ta đã nói rằng trong sự nhận biết thật sự thì con chẳng đi trên một hành trình nào cả. Con đã ở sẵn cái nơi mà con muốn tới rồi. Nhưng vì con không biết điều này, cho nên trải nghiệm của con là con đang trên một **Hành trình**. Vì vậy con phải thực hiện cái hành trình này để hiểu ra rằng cuộc hành trình này là không cần thiết. Con phải đánh dấu trên đường đi để hiểu được rằng con đường nó bắt đầu và nó kết thúc tại nơi mà con đang đứng.*

*Bạn sợ phải chết và bạn sợ phải sống
Thật là một cách sống!*

CHƯƠNG 8

Neale: Làm sao con chắc được những từ này, ngoài những từ mà Ngài đã nói về chủ đề này, có thể đưa con đến chân lý về sự sống và cái chết?

Thượng Đế: Con chẳng cần phải đồng ý với những cái được nói này để đưa con đến chân lý đâu?

Không cần à?

Không, thậm chí là con phản đối hoàn toàn những cái nói ở đây đi nữa, con vẫn sẽ đi đến chân lý của con. Con vẫn sẽ tìm được đường trở về Nhà. Bởi vì nếu như con không đồng ý với những cái nói ở đây, con rồi sẽ biết được cái gì mà con chấp nhận. Con sẽ đi một con đường khác, hết cái này rồi đến cái khác, cho đến khi con tìm được cách thoát ra khỏi mớ lũng bùn này và trở về Nhà.

Con cho rằng đó là cách mọi thứ vận hành.

Đó là cách mọi thứ hoạt động. Cả cuộc đời con đưa con về Nhà, về với Ta. Vì thế mà, phước lành trong từng sự việc, từng con người, từng khoảnh khắc bởi vì mỗi điều đều là thiêng liêng.

Thậm chí là nếu con không chấp nhận sự việc đó, thậm chí nếu con không thích một người nào đó, thậm chí là con không tận hưởng từng khoảnh khắc, tất cả đều thiêng liêng vì Sự sống truyền tin cho cuộc sống về cuộc sống thông qua quá trình của chính Sự sống và không có gì linh thiêng hơn Hiểu biết, rồi Trải nghiệm cái mà sự sống tâm sự với chúng ta về bản thân nó.

Và vì vậy có được cuộc nói chuyện như thế này, thậm chí nếu con không đồng ý với nó, nó vẫn sẽ dẫn con về với Chân lý và tới đường về Nhà. Con cũng sẽ được dắt tới con đường mà nếu con đồng ý với cuộc trò chuyện này. Nói theo cách khác, cuộc nói chuyện này sẽ đem con đến nơi mà con tìm để đi.

Đường nào thì cũng về đến Nhà.

Cái nào cũng vậy.

Và mỗi con đường đều có “dấu trên cây” riêng của nó để giúp con

đến đó.

Chính xác. Giờ thì con đang hiểu ra rồi đấy. Mọi dấu mà con thấy trên cây đều là của con cả. Nhìn quanh đi. Chẳng có thứ gì ở đây mà con không đánh dấu lên cả.

Nhưng thỉnh thoảng con sẽ không nhận ra dấu hiệu mà con đã đánh. Nếu con nhìn vào chúng từ một góc khác, thì với con chúng sẽ trông thật khác đi. Chúng có thể sẽ trông giống như là ai đó đã đánh dấu chúng.

Dĩ nhiên là chúng ta đang nói đến những dấu ấn trong cuộc đời của con - đặc biệt là những cái mà con gọi là các vết sẹo. Cần thận để đừng nghĩ rằng có ai đó đã khắc chúng lên. Điều đó sẽ biến con thành một nạn nhân, và ai kia sẽ là kẻ thủ ác.

Nhưng trong cuộc sống, như ta đã nói với con rồi đó, chẳng có nạn nhân mà cũng chẳng có kẻ ác. Hãy Luôn luôn ghi nhớ điều đó.

Elisabeth Kubler-Ross, một người bạn tuyệt vời của con thường hay nói một vài điều mà con thực sự rất thích.

Anh có nên chằng che chắn hẻm núi trước những cơn gió lốc, anh sẽ chẳng bao giờ được chiêm ngưỡng vẻ đẹp từ những vết khắc của nó.

Ừ, đó chính là ý ta đã nói trước đây mọi điều của cuộc sống đều tuyệt vời, cũng như “cái chết” là điều tuyệt diệu. Đó chỉ là vấn đề của viễn cảnh. Viễn cảnh tạo ra nhận thức.

Vâng.

Không không, con đừng “vâng” suông như thế. Hãy xem xét thật kỹ lưỡng câu phát biểu cuối của ta. Nhìn sâu hơn vào nó, Đó là một trong những phát biểu quan trọng mà ta sẽ làm rõ ở đây...

Viễn cảnh tạo ra nhận thức.

Chúng ta nhìn vào một vật thể nào thì tạo ra cho chúng ta thấy một vật thể ấy.

Chính xác. Cảm ơn con!

Và vì vậy, nếu con nhìn bản thân con là một nạn nhân, con sẽ thấy bản thân chính là nạn nhân. Nếu con nhìn bản thân con là một kẻ ác, con sẽ thấy bản thân con chính là kẻ ác. Nếu con nhìn thấy bản thân con là một người đồng sáng tạo, trong cùng một quá trình cùng tạo dựng, đó là cách mà con sẽ thấy chính mình.

Nếu con nhìn vào mỗi việc trong cuộc sống của mình - bao gồm cả cái chết, giống như một món quà, con sẽ thấy rằng nó như một kho báu lúc nào cũng sẵn dành cho con, và đưa con đến an lạc. Nếu con nhìn bất cứ sự việc nào bao gồm cả cái chết, như là một tấn bi kịch, con sẽ đau khổ về nó mãi mãi, chẳng hề nhận được gì từ nó ngoài đau khổ bất tận.

Điều này mang ta tới...

HỒI TƯỞNG THỨ NĂM

Cái chết chưa bao giờ là một bi kịch. Nó luôn luôn là một món quà.

*Bây giờ ta tập trung vào điều này nhé. Chỉ tập trung vào một việc mà các con gọi là “**cái chết**” xem sao. Bởi vì nếu như các con thấy được đây là sự thật của cái chết, thì các con có thể sớm thấy được rằng đây là sự thật về từng sự kiện trong cuộc sống.*

Và nếu mà con thấy rằng thậm chí là cái chết còn như là một món quà chứ không phải là một bi kịch, thì con có thể thấy rằng mọi điều khác trong cuộc đời con - những “cái chết lẻ tẻ” - cũng là một món quà... và kể cả những điều xấu mà con đã gặp qua, hoặc con đã từng làm với người khác. Rồi thì, sẽ chẳng còn có đau khổ nữa.

Không phải chỉ cho con và không chỉ cho bất kì ai.

*Khi con sống với tất cả cái “Chết” của mình, con cũng là đang để người khác sống **VỚI** cái chết của con. Những cái nhỏ nhất và cái lớn nhất.*

Chà, thật là một điều đáng nói. Thật là một điều đáng tiết lộ ở đây. Nhưng nó không phải luôn luôn có thể để “chết đẹp” được. Giờ con đang nói về “cái chết lớn”. Ý con là thỉnh thoảng cũng để hiểu rằng chúng ta sợ chết sao.

*Dĩ nhiên là các con vốn như thế, khi mà các con cũng sợ luôn “**những cái chết nhỏ nhỏ**” - ý là những thất bại hay mất mát - các con cũng sợ phải sống luôn. Vì thế mà các con sợ chết và các con sợ luôn việc sống. Thật là một cách để sinh tồn!*

Vậy thì giúp con đi!

Chứ con nghĩ là ta đang làm gì ở đây vậy? Ta đang dành thời gian của mình để giúp con gạt bỏ nỗi sợ hãi về cái “chết lớn”. Bởi vì một khi con không còn sợ điều đó nữa, thì con chẳng còn phải sợ gì nữa cả. Và con có thể sống thật sự.

Vậy thì tại sao tất cả chúng ta đều “sợ đến chết khiếp” cái chết?

Bởi vì tất cả những gì người ta dạy các con về cái chết. Bởi vì những gì con nghe người ta nói.

Khi con nhìn cái chết từ một lập trường mới, con có thể trải nghiệm nó theo một cách mới. Và đó không chỉ là một món quà tuyệt vời không chỉ là cho con, mà còn đối với những người là con yêu thương nữa

Con có một người bạn tên là Andrew Parker, đang sống tại Úc và vợ của anh chàng này là Pip - những người yêu mến cô ấy gọi cô ấy như vậy - làm được điều ấy. Pip qua đời vì căn bệnh ung thư vào đêm giao thừa năm 2005. Và Andrew đã gửi cho con một email, anh này cũng gửi email này đến những người bạn của mình và cả bạn của vợ anh chàng. Email này là một minh họa hoàn hảo cho điều mà chúng ta nói ở đây. Trong email đó, anh ấy viết thế này:

“Pip là một món quà tuyệt diệu nhất mà tôi từng có. Nàng bước vào cuộc đời tôi vào thời điểm khi tôi nghĩ rằng tôi có trong tay mọi thứ, nhưng nó không phải như vậy. Nàng mỉm cười dưới ánh trăng vào đêm đầu tiên chúng tôi gặp nhau và tôi biết rằng nếu tôi đến bên cô ấy thì tôi sẽ cưới nàng và chúng tôi sẽ có với nhau những đứa con. Thật là một điều may mắn khi có nàng! Bộ ngực tuyệt đẹp của nàng bị ung thư tấn công, đó là điểm bắt đầu chuyển hành trình trong tình cảm của chúng tôi, và ồ, chính sự mạnh mẽ và dũng cảm của nàng đã soi lối cho tôi.

Nụ cười chưa từng tắt trên môi nàng và sự điềm tĩnh của nàng đã giúp tôi trụ vững, mặc dù chính tình yêu thương không điều kiện của nàng mới thực sự có ảnh hưởng mạnh mẽ đến tôi. Tình yêu của nàng mạnh mẽ như một cây sồi vững chãi, sâu thẳm và xanh biếc như đại dương, mạnh mẽ như sức mạnh của thủy triều, cuộn cuộn trong sâu thẳm của nó. Không lung lay là lời tuyên ước của nàng với tôi và đó là cách mà nàng nhìn vào tôi.

Nàng bỏ qua những phần thô ráp của viên kim cương, cái giọng Newcastle lè nhè, những lời chửi thề, những cư xử thô lỗ đã bị bỏ lại với ngày hôm qua của tôi. Nàng chỉ thấy những gì tốt đẹp trong tôi, nàng có cách riêng của nàng nhẹ nhàng nuôi dưỡng những tố chất ấy.

Những trị liệu mà nàng tiếp nhận thiệt quá sức kinh khủng, thì cũng là những điều trị thô sơ mà chúng ta đang có. Nào là phẫu thuật, hóa trị, xạ trị và học môn, mãn kinh sớm nhưng chưa bao giờ sự nữ tính lại mất đi trong nàng. Nàng chưa bao giờ có một lời than van dù rằng những cuộc điều trị đã mang lại cho nàng biết bao đau đớn, và khi nàng hạ sinh những đứa con của chúng tôi thì thiên chức làm mẹ càng làm cho nàng tỏa sáng hơn, nàng tràn đầy sự nữ tính, tình yêu thương sâu sắc. Vẻ đẹp của nàng chạm đến tất cả, bên trong lẫn bên ngoài.

Khi chúng tôi biết chuyện thì nàng đã bị di căn qua xương 7 tháng rồi. Và vì thế sau khi nàng sinh ra 2 đứa sinh đôi nàng đã xin lỗi. Lúc đó chẳng phải là vì nàng, mà trong khoảnh khắc ấy, nàng nghĩ đến tôi và 3 đứa con trai. Rồi nàng đứng lên, khiến mình tươi tỉnh, và bật khóa chiếc van của tình yêu thương.

Phải cắt bỏ đi bầu ngực thứ 2 ít nhiều làm nàng đau lòng. Đó là những cảm xúc của riêng nàng về thiên chức phụ nữ, và chúng có bị cắt đi mất thì với tôi chưa bao giờ nàng ít nữ tính hơn kể cả thời gian trước cuộc phẫu thuật. Khi tôi đưa các con đến thăm nàng vào ngày hôm sau, nàng nhắc từng đứa từng đứa một rồi ôm chúng vào chỗ ngực bị thương của nàng mà không hề biểu thị bất kì đau đớn nào.

Sức mạnh của nàng bùng cháy trong nhận thức của tôi, lòng vị tha và sự dũng cảm của nàng là sự an ủi với tôi ngay tại nơi mà tôi đang ngồi, nơi này tràn ngập những kỉ niệm về nàng và tôi vẫn còn một hành trình dài cần phải đi tiếp.

Trong gần 3 năm mà nàng còn bên tôi. Ô, nàng thật sự sống như thế, sự nghiệp và công danh của tôi tệt hại và tôi gồng mình để tìm chính mình, tìm phương hướng và lối đi. Nàng chỉ lặng yên dành chỗ cho tôi để tôi trưởng thành lên. Nàng nuôi dưỡng tâm hồn tôi với tình yêu thương và những lời hướng dẫn nhiệt tình, nàng chưa bao giờ bỏ mặc tôi lạc lối một mình. Trời ơi, tôi tôn trọng nàng vì điều đó.

Sáu tháng cuối còn lại của cuộc đời nàng dường như vĩnh hằng vì tôi còn ở mãi trong những khoảnh khắc ấy. Giờ tôi khát khao được có những khoảnh khắc bên nàng. Tôi mong mỗi làm sao nếu nàng được ban cho cơ hội nữa, thật đáng giá làm sao khi tôi sẽ giữ từng phút từng giây nếu tôi được trở về những lúc ấy một lần nữa.

Những tháng ngày cuối cùng của cuộc đời nàng là món quà vô giá với tôi. Nàng dần dần bước khỏi cuộc sống của tôi, Không còn những bữa tối ngon lành nữa, đến lúc tôi phải nấu nướng và dọn dẹp. “Ai sẽ dọn dẹp áo quần nếu anh để chúng ở đó?”, những lời dịu dàng của nàng cứ vang lên trong đầu tôi. Tôi tự dọn dẹp giường chiếu và giặt giũ.

Thật là vui biết mấy khi Pip luôn hoàn tất những công việc ấy. Nàng hướng dẫn tôi làm thay cho nàng trong suốt những ngày đó, an ủi tôi như khi tôi an ủi nàng. Tôi chưa từng bao giờ cảm thấy gần hơn với nàng như trong những lúc thế này và cảm thấy mình may mắn vì còn có cơ hội chăm lo cho nàng.

Rồi cũng đến lúc tôi đưa nàng về nhà, đưa nàng về Perth cùng gia đình và bạn bè. Tôi nhìn chăm chăm vào nàng trong suốt 5 giờ bay và cơn đau

của nàng dường như hiện rõ. Thật là một hành trình gian nan, không ai hiểu rõ điều này hơn ngoài tôi. Nàng vẫn như thường lệ, phong thái chững chạc và lúc nào cũng quan tâm sâu sắc đến người khác. Pip nâng nặc đòi chúng tôi đưa nàng đến đảo Rottneest như kế hoạch, để thỏa thích bơi lội trong làn nước trong xanh của Ấn độ dương, nàng vẫn trân trọng vẻ đẹp và yên vui của cuộc sống, những điều đơn giản. Những ngày cuối đời nàng, cứ như là cuộc hành trình trong kinh thánh, thật sự là 40 ngày và đêm trong sa mạc. Nàng đã chọn thời khắc mà mình ra đi. Khi nàng biết mọi chuyện đã ổn, nàng đã ban tặng tôi món quà vĩ đại nhất. Ở bên cạnh nàng, nắm tay nàng khi nàng ra đi.

Đó là 00:50 phút sáng, giao thừa. Nàng nói nàng sẽ đợi tới lúc giao thừa và nàng làm được điều đó. Tất cả nỗi đau của sự thức khuya dậy sớm, mọi sự sợ hãi để làm điều gì đó cho đúng, là đủ rồi để nói những điều đúng đắn - tất cả đều ra đi cùng với linh hồn nàng. Nhẹ nhàng như cái cách mà nàng đã sống, và nàng đi. Và để lại tôi đây không một chút nghi ngờ, hoàn toàn biết rõ tôi là ai và tại sao tôi ở đây. Món quà vĩ đại nhất mà nàng để lại cho tôi đó là nàng đã đem mọi sợ hãi của tôi ra đi cùng với nàng.

Nhưng mỗi ngày của tôi đã khác, đó là sự thật, giống như là nàng chưa từng rời xa vậy. Các con tôi đang tìm cách vượt qua khó khăn - tình yêu thương của Pip là điều khó mà thay thế. Chúng tôi trưởng thành cùng nhau, món quà cuộc sống của cô ấy giống như một đóa sen nở từ từ từng cánh từng cánh một giống như là cuộc sống của chúng tôi được định hình, nuôi dưỡng bằng tình yêu của một người phụ nữ. Những lời mà tôi viết ra đây là để diễn tả nỗi niềm của tôi đến với người tôi yêu, người mẹ của các con tôi, tới anh và tới tất cả mọi người. Chúng ta tốt hơn lên khi có nàng ở đây. Tôi chẳng hối tiếc điều gì và cũng chẳng trách cứ ai.

Tất cả chúng ta đều chọn lựa những việc đến trong cuộc đời mình, chúng ta phản ứng thế nào hay tô vẽ cho sự tồn tại của mình. Pip và tôi chọn tình yêu của chúng tôi, và chạm vào nó như thế, điều đó mang lại cho tôi cuộc sống của mình. Tôi chọn để nhìn nó bằng thái độ trân trọng, không phải mất mát và đau thương. À vâng, những điều đang hiện hữu với tôi rõ ràng là những cảm xúc đúng đắn. Khi bạn vượt qua sợ hãi bạn kết nối với yêu thương và với sự linh thiêng của chúng thì ta là Một.

Tình yêu hàn gắn. Nó hàn gắn những tâm hồn. Nó hàn gắn các mối quan hệ và nó có thể hàn gắn hành tinh của chúng ta. Vợ tôi mang đến cho tôi tình yêu này và tôi chọn để chia sẻ nó với các bạn.

Vào ngày đầu năm tôi dùng bữa tối cùng gia đình, rồi tôi đến nhà bạn bè để uống vài ly. Tôi ra về lúc 11:40pm và khi tôi còn vài dặm nữa là về đến nhà, Pip đã ở đó với tôi. Tôi cảm thấy năng lượng của đấng sáng tạo và có khả năng vậy đó, vì mọi người đang ăn mừng sau vườn nhà, pháo hoa vụt

tất, và giọng nói thiên thần của Pip vang lên trong đầu tôi... “anh đã đúng và như cái cách anh biết là anh sẽ thế”.

Điều cô ấy muốn nói rằng cô ấy đang bên cạnh Thượng Đế, gom lại hết mọi nhận thức và một lần nữa lại ngồi bên cái ghế của đấng sáng tạo.”

Con đã khóc.

Không có nạn nhân và cũng không có người ác trên thế giới này.

CHƯƠNG 9

Thượng Đế: *quả thật là một ví dụ sâu sắc, tuyệt vời và gây choáng váng về làm sao, khi con chết thanh thản, và để những người khác sống với cái chết của con.*

Neale: Con cũng mong rằng khi con chết con có thể xem nó nhẹ nhàng như Pip đã làm.

Có được cuộc trò chuyện mà con và Ta đang có sẽ làm nên một khác biệt lớn. Biết rằng con đang chết bởi vì con chọn để chết là điều sẽ giúp ích rất nhiều đây.

Mọi người chết khi người ta chọn để chết ư? Pip chọn thời gian khi nào cô ấy chết ư? Terri Schiavo chọn cái chết theo cái cách mà cô ấy muốn ư?

Chà con đã biết chuyện của Pip rồi đấy thôi, cô ấy thực sự có nói là khi nào cô ấy ra đi mà. Cô ấy nói mình muốn đón năm mới mà.

Vâng, nhưng liệu cô ấy có muốn bị ung thư vào cái gian đoạn đó của cuộc đời mình không chứ? Liệu cô ấy có thật sự muốn đi vào lúc sớm như vậy không? Chồng, con và người thân của cô ấy chấp nhận được sẽ rất khó lòng mà chấp nhận một điều như vậy. Người ta sẽ hỏi, với nỗi đau tột cùng, con chắc vậy. Tại sao Pip lại muốn bỏ chúng ta mà ra đi như thế?

Ta có câu trả lời mà có thể làm con bị shock đấy.

Đó là gì?

Để sau nhé. Chúng ta nói về vấn đề này sau. Chúng ta phải đặt nền móng trước đã. Rồi thì câu trả lời sẽ không gây shock cho con nhiều.

Chà, dù cho đó là câu trả lời thế nào thì con chắc rằng người nhà của Terri Schiavo cũng có cùng một câu hỏi. Họ cũng thế thôi, con thấy chắc là như vậy sẽ giơ tay mà phản đối cái ý niệm rằng “lựa chọn trước” về thời gian và kiểu chết khi ai đó qua đời. Không không, mà là hầu hết mọi người sẽ nói rằng. “Đó không phải là trải nghiệm của tôi. Và điều đó chưa từng là trải nghiệm của Pip hay Terri, hay ai khác”.

Con hiểu cái mà Ngài từng nói trước đây rằng các linh hồn rời bỏ thể xác khi mà nó đã xong việc và rằng nên coi cái thời điểm đó là một việc đáng ăn mừng. Nhưng một linh hồn rời bỏ thể xác có thể vẫn rất buồn khi phải rời xa mọi người trong cõi trần - và nói với người ta rằng những người mà họ yêu thương thật ra là đã chọn cách rời bỏ họ. Điều này nghe có vẻ như là người đó không còn muốn ở bên họ nữa, chà như vậy sẽ rất là đau lòng, với con dường như nó là như vậy.

Con có biết một người phụ nữ mà chồng chị ấy qua đời khi anh ta còn rất trẻ. Người phụ nữ mang nỗi đau mất mát ấy suốt nhiều năm dài. Nhưng người ta cảm thấy sự mất mát thật sự là từ đứa con gái của 2 người. Con bé ấy chưa bao giờ vượt qua được sự đau thương đó - và sự thật còn lại là *nó rất giận bố nó vì đã ra đi như thế*. Nó không hiểu được là tại sao bố nó lại làm như vậy, và nếu con nói với nó rằng chẳng có linh hồn nào lìa bỏ thể xác khi mà người ta không muốn cả, và rằng mỗi linh hồn gây ra chính cái chết đó, thật sự muốn chết vào đúng thời điểm đó. Cái này còn làm tổn thương con bé đó nhiều hơn.

Trừ phi cô bé đó hiểu rằng cha nó đã không nhận thức được điều mà ông ấy muốn. Đó không phải là một câu trả lời gây kinh ngạc mà ta sẽ nói với con sau. Nhưng giờ cũng là điều quan trọng mà ta có thể nhìn nhận.

Con không hiểu được. Ý của Ngài là gì khi Ngài nói rằng bố của cô bé ấy đã không nhận thức được cái mà ông ấy muốn? Con nghĩ rằng Ngài từng nói với con rằng mọi người đã tự tạo ra cái chết cho chính mình, chẳng ai chết ngược lại với nguyện vọng của mình cả mà.

*Có lẽ cái này sẽ giúp con hiểu rằng con người tạo ra, và cũng là “**biết cái mà họ biết**”, ở 3 mức độ của trải nghiệm tiềm thức, nhận thức và siêu thức. Nhớ điều mà ta đã nói chứ, khi con chết, không thể không Hoàn Thành. Nhưng có thể là không người ta **không chủ ý nhận thức điều này**. Một linh hồn có thể đạt đến cảnh giới siêu thức đó là Hoàn thành chỉ trong một kiếp. Nhưng không nhận thức được mức độ tiềm thức hay nhận thức.*

Cả ba trải nghiệm kia đều được Ngài nói đến trong các cuộc đối thoại của chúng ta trước đây, cái mà trở thành quyển sách *Làm bạn với Thượng Đế*. Con cảm thấy nó cực kỳ lý thú.

Cái sự liên đới này còn hơn cả chuyện lý thú. Hiểu được nó là điều quan trọng vì nhờ thế mà mọi câu hỏi của con có thể được trả lời.

Vậy thì ta đi lại chỗ này một lần nữa vậy. Cái gì là ba cấp độ của trải nghiệm?

Tiềm thức là nơi của trải nghiệm mà con không biết nó về cái gì, hay

nhận thức về hiện thực của con. Con làm vậy vì “**tiềm thức**” - đó là con có rất ít nhận thức rằng con đang làm điều này, nhiều ít hỏi tại sao. Đây không phải là một trải nghiệm “xấu”, vì thế đừng phán xét nó. Đó là một món quà, vì nó cho phép con làm mọi việc “**tự động**”.

Giống như là gì? “Làm mọi việc tự động” ý của Ngài là sao ạ?

Các chức năng như mọc tóc, nháy mắt, tim đập là những ví dụ về việc tự động chúng làm. Con không cần ngồi xuống và nghĩ coi là “**Mình phải nháy mắt. Mình phải cho móng tay dài ra**”. Những thứ đó diễn ra - toàn bộ hệ thống trong cơ thể con tự vận hành - mà không cần có sự điều khiển có nhận thức của con.

Tiềm thức cũng tạo ra các giải pháp cấp bách cho những rắc rối. Nó kiểm tra dữ liệu đang đến, rồi vào trong ngân hàng bộ não và trở lại với phản ứng nhanh như chớp với hàng nghìn tình huống, một lần nữa tự động. Ví dụ con sờ vào chảo nóng, con không cần phải nghĩ về chuyện phải rút tay lại. Con rút tay lại ngay trong nháy mắt. Đây gọi là **phản ứng tự động dựa trên những dữ liệu có trước**.

Tiềm thức có thể cứu mạng con. Nhưng nếu con không nhận thức được phần nào trong cuộc sống của con đã chọn để tự hoạt động, con có thể tưởng tượng được bản thân con dưới những “tác động” của cuộc sống, thay vì ta chính là nguyên nhân của vấn đề. Con có thể tạo ra bản thân con chính là một nạn nhân. Vì thế mà điều đó rất là quan trọng khi nhận thức về cái mà con đã chọn Không nhận thức về nó.

Ở cấp độ Nhận thức là nơi của trải nghiệm mà ở đó con biết về nó và tạo ra hiện thực của con với một vài nhận thức về việc mà con làm. Con nhận thức được bao nhiêu thì nó phụ thuộc vào “**cấp độ nhận thức của con**”. Đây là cấp độ vật chất.

Khi con chấp nhận con đường tâm linh, con đi qua cuộc đời mình tìm kiếm để “đánh giá nhận thức của mình”, để mở rộng trải nghiệm về hiện thực vật chất của con để bao hàm và chứa đựng những điều con biết, tại một cấp độ khác, đó là sự thật về chính con.

Cấp độ siêu thức là nơi của trải nghiệm cái mà con đã biết về nó và tạo ra hiện thực của con với nhận thức đầy đủ về cái mà con đang làm. Đây là ở cấp độ của linh hồn. Hầu hết các con không nhận thức được ở cấp độ nhận thức của những mục đích siêu thức - trừ phi các con là nó.

Siêu thức là một phần của con đang nắm giữ nhiệm vụ to lớn hơn của một linh hồn - việc mà phải đi đến sự Hoàn thành trong chuyện mà con đã đến đây có thân xác để trải nghiệm và cảm nhận. Siêu thức là cái luôn luôn

đang dẫn dắt con đến những khao khát nhất trải nghiệm để trưởng thành, nó kéo con đến đúng người, đúng nơi, đúng việc, một cách chính xác và hoàn hảo để có được trải nghiệm đó vì thế mà con có thể đạt được sự kết hợp giữa Hiểu biết và Trải nghiệm, điều đó sẽ tạo ra Cảm xúc - Tạo ra nhận thức về thực sự là chính con.

Lần trước khi chúng ta nói về chuyện này, con đã hỏi nếu như có một cách nào để tạo ra cùng một mục đích như nhau cho các cấp độ tiềm thức, nhận thức và siêu thức cùng một thời điểm không?

*Có chứ. Có 3 cấp độ của nhận thức được gọi là **Nhận thức tối thượng**, hay một vài người trong con gọi là **Nhận thức của Chúa**, **Nhận thức tối thượng**. Các con có thể đi đến nơi này. Một vài người đạt đến nó nhờ thiên định, số khác nhờ cầu nguyện sâu, số khác thì thông qua các lễ nghi, lên đồng, hay những nghi thức thần thánh khác, còn những người nữa thì đi qua một quá trình mà các con gọi là “**cái chết**”. Có rất nhiều cách để đến được đó. Khi các con ở trong nơi này, các con sáng tạo tuyệt đối. Tất cả 3 mức độ của nhận thức trở thành một. Con đã được nghe nói “**có hết mọi thứ cùng nhau**” nhưng thực sự còn hơn thế nữa bởi vì ở trong đó, vì trong tất cả mọi thứ thì tổng thể còn vĩ đại hơn là tổng hợp của từng phần.*

*Nhận thức tối thượng không chỉ đơn giản là một sự kết hợp của tiềm thức, nhận thức và siêu thức. Nó là cái xảy ra khi chúng ta kết hợp và còn vượt qua hơn nữa. Rồi thì các con đi vào cái gọi là **Bản thể** tinh khiết. Bản thể này chính là Ngọn nguồn của Sáng tạo trong con. Con có thể trải nghiệm điều này trước khi chết hoặc là sau đó.*

Con cho rằng đây là kiểu mà một chân sư cao đạo còn sống làm được.

Đúng thế.

Vậy thì có thể nào mà vị đạo sư này cũng bị bất ngờ không?

Với một người liên tục trong nhận thức tối thượng, kết quả là họ luôn luôn tỉnh thức trước những dự định và không bao giờ không dự kiến trước được cả. Cái mức độ xuất hiện những trải nghiệm không dự kiến là một chỉ dẫn trực tiếp của cấp độ nhận thức mà ở đó trải nghiệm được nhận thức. Con nhớ cái ta từng nói chứ, Sự nhận thức tạo ra trải nghiệm.

Người học trò của sự thông tuệ này là người luôn luôn tán thành với trải nghiệm mà người ta đang có, thậm chí nếu trải nghiệm đó không “xuất hiện” một cách dễ thương, bởi vì người học trò của sự thông tuệ hiểu rằng ta phải có ý định về nó ở một vài mức độ nào đó. Rằng “hiểu biết” kia là cái có thể làm cho con một người trở nên hoàn toàn yên bình và “cùng với”

những người khác trải qua những trường hợp đó thì người ta sẽ thấy rất áp lực.

Người học trò của sự thông tuệ không phải lúc nào cũng thấy được cấp độ của nhận thức tại nơi mà trải nghiệm được dự định. Nhưng người học trò này lại không hề có chút nghi ngờ về điều đó ở vài mức độ mà anh ta đang chịu trách nhiệm với nó. Chính xác là cái kiến thức này đã mang anh ta đến con đường của sự thông tuệ.

Lúc này con hỏi ta rằng liệu Pip có muốn chết không, có phải là Pip gây ra chuyện đó không, và ta đáp: **Không phải trên một cấp độ của nhận thức.** Giờ đây thì con biết ý ta muốn nói gì khi phát biểu như vậy.

Mọi quyết định ảnh hưởng đến linh hồn con người đều được đưa ra bởi linh hồn ấy tại một hay nhiều hơn của 3 cấp độ của nhận thức, hoặc là tại cấp độ 4, nhận thức tối thượng.

Pip chọn được thời điểm mà lúc đó cô ấy rời bỏ thân xác của mình lại, giống như mọi linh hồn khác. Trong trường hợp của cô này, quyết định không được đưa ra tại cấp độ của nhận thức. Rồi thì quyết định lớn hơn được tạo ra bởi siêu thức, Pip nhận thức được chính xác ngày và giờ mà mình ra đi - khoảnh khắc vào nửa đêm của ngày một tháng 1, sau khi đón năm mới xong. Con có thể hiểu được rằng quyết định này được đưa ra tại mức độ của nhận thức bởi vì cô ấy đã nói ra điều đó. Cô ấy hoàn toàn ý thức được cái mà cô ấy chọn và cô ấy tạo ra nó.

Có lẽ những điều như vậy là đúng với Terri Schiavo. Có lẽ rằng cô ấy đã không nhận thức được việc chọn lựa những gì xảy ra cho cuộc đời mình, nhưng có lẽ mọi thứ đã thay đổi sau khi những sự việc đầu tiên kia, người ta nói rằng Terri đã “mất đi nhận thức”. Có lẽ là Terri đã không “mất đi” nhận thức chút nào. Có lẽ là cô ấy đã chuyển đổi nhận thức của mình. Có lẽ là cô ấy đã “tìm thấy” bản thân mình ở một cấp độ nhận thức khác. Đầu tiên là tại cấp độ siêu thức, nơi mà cô ấy trở nên hoàn toàn ý thức được của cái mà cô ấy đang tạo ra và rồi tại sao, khi nào, cuối cùng tại nhận thức tối thượng, ở đó đã được hoàn thành cái mà cô ấy đến đây để làm cho xong, cô ấy đã đạt được ý thức hoàn toàn sự hợp nhất bản thể của cô ấy với Thần thánh.

Con tin rằng Terri Schiavo sử dụng cuộc đời của mình để mời gọi mọi người của thế giới này đến với một mức độ mới để thấy cần được chất vấn về các vấn đề của sự sống và cái chết, về linh hồn và Thượng Đế. Và về những hành động có ích cho nhân loại trong những trường hợp như của cô ấy.

Con tin chắc rằng Terri Schiavo ở cấp độ một linh hồn thì chưa bao giờ và không bao giờ là nạn nhân trong trường hợp của cô ấy. Con

tin rằng cô ấy biết được chính xác những gì đã diễn ra trong cuộc đời mình và chấp nhận cho bản thân mình trở thành một chủ đề để mà thu hút sự chú ý của dư luận quốc tế vì điều tốt đẹp cho nhân loại.

Con tin rằng chúa Giê su cũng làm điều tương tự như vậy

Con đúng về chuyện của Terri chứ?

Cái đó phải đào sâu lắm và nó cũng không thích hợp lắm nếu ta tiết lộ về siêu tâm thức hay những hoạt động siêu cấp tâm thức của một cá nhân. Nói vậy thì quá đáng lắm, nhưng ta đã nói nhiều, rất nhiều lần trước đó, tất cả về nhân loại.

Chẳng có ai là nạn nhân, mà cũng chẳng có người ác trên thế giới này.

Chà chỉ riêng trong cuộc trò chuyện này thì đây là lần thứ ba hay thứ tư gì đó người phát biểu câu đó, nhưng như con đã nói trước đây và giờ con xin phép nói lại: cái ý nghĩ chẳng ai là nạn nhân đôi lúc về mặt cảm xúc rất khó cho người ta chấp nhận được lắm.

Ngài đã quan sát thấy trước đó là bởi vì hầu hết mọi người đều nhìn vào mọi việc trong cuộc sống từ nhận thức hạn hẹp theo suy nghĩ của người phạm, nhưng làm sao để những kẻ như con là những người đang tìm kiếm để nâng cao nhận thức của mình và còn để giúp đỡ những người khác nâng cao nhận thức của nhân loại, hy vọng để nâng cao hiểu biết kia lên?

Hãy nói với nhân loại về Công cụ của Sáng tạo: Suy nghĩ, ngôn từ và hành động. Chúng là những thiết bị để tạo ra hiện thực vi mô. Đây là những công cụ hoàn hảo. Chúng cực kì hữu hiệu.

Những gì con nghĩ, những gì con nói và những gì con làm đều tạo ra trải nghiệm mà con gọi là “con” và những ý nghĩa và sự việc xảy ra trong cuộc đời con.

Nó giống như điều mà ta đã nói trước đây vậy: Nếu như con nghĩ rằng con là nạn nhân, nói rằng con chính là nạn nhân, và hành động như thế con chính là nạn nhân dù rằng sự thật thì con không phải là như thế.

Nó cũng sẽ đúng vậy khi con quyết định dán nhãn cho trải nghiệm của những người khác. Nếu con nghĩ rằng người khác là nạn nhân, nói rằng người ta là nạn nhân, và hành động như thế họ chính là nạn nhân, con sẽ được trải nghiệm rằng người ta là nạn nhân dù rằng anh ấy hay cô ấy có thể không phải là như vậy.

Con có trải qua việc cho rằng Terri Schiavo là nạn nhân không? Có lẽ là con có đấy. Terri có phải là nạn nhân không? Không hề.

Ta không thể là nạn nhân của những trường hợp mà chính ta dựng lên được. Cứ luôn ghi nhớ điều ấy.

Vì thế, để đừng trở thành nạn nhân trong những trường hợp ấy thì con phải thề rằng con phải không dựng lên chúng. Cái này nói lên một điều đối trá về con.

Con đã tạo ra mọi tình huống trong cuộc đời mình. Nếu con tạo ra chúng ở cấp độ nhận thức, thì con sẽ ý thức được nó. Nếu con tạo ra chúng ở cấp độ siêu thức hoặc siêu cấp, con có thể không biết được. Dù sao thì cũng là con đã tạo ra những tình huống ấy.

Mọi vị chân sư đều biết được điều này, đó là lí do tại sao mà chẳng có chân sư nào lại chỉ tay vào người khác mà bảo “Người đã làm điều đó với ta”.

Nhưng con có thể trải nghiệm bất cứ thứ gì mà con chọn. Con có thể trải nghiệm điều khiến con đến đây để biết được ai là con như một kết quả của cuộc sống trong địa hạt của tâm linh trước khi con được sinh ra hoặc con có thể trải nghiệm thứ gì đó ít hơn thế. Với nó hay mọi vấn đề, con có quyền tự do lựa chọn.

Cái này lại khiến cho con có một thắc mắc khác. Bộ ta có một nhận thức trước khi sinh ra sao? Từ những cái mà Ngài đã nói ra và câu trả lời dường như là có. Vậy thì chúng ta “ý thức” được bản thân mình kể cả trước khi chúng ta được “sinh” ra sao?

Ừ, là thế. Từ rất lâu trước đó. Việc “Con” đó là “con” đã được nhận thức chính mình mãi mãi. Chúng ta nói về vấn đề này sau nhé, khi con khám phá sâu hơn về sự ra đời. Cho đến giờ chỉ đơn giản biết rằng, CON đã luôn luôn... con bây giờ... con sẽ luôn là như thế. Khi con vừa được sinh ra, con chỉ đơn giản là rã ra thôi.

Con cái gì chứ?

Con tan rã ra. Con dừng việc hợp nhất lại. Con dừng lại việc con chỉ là Một và chia bản thân mình thành 3 phần: thể xác, tâm trí và linh hồn. Hay cái có thể được gọi là: tiềm thức, nhận thức và siêu thức.

Ồ, vậy ra đó chính là sự tương quan.

Nói kiểu tạm tạm, thì ừ là nó. Nói kiểu rộng rộng ra, thì ừ là nó.

Nhưng nó không phải là chính xác hoàn toàn, tương quan chính xác đến từng chi tiết. Nhưng mà nó cũng vẽ lên bức tranh một vài nét lớn.

Trong Chúa ba ngôi - Chúa trời trong 3 phần - tâm trí của con là nơi mà các hoạt động nhận thức diễn ra.

Vì thế mà, chỉ nghĩ về cái mà con chọn để trải nghiệm, chỉ nói về cái mà con chọn để biến nó thành hiện thực, và sử dụng tâm trí con có ý thức để hướng dẫn thân xác mình chỉ làm những điều mà con đã chọn để biểu thị con là sự thực tối thượng. Đây là cách làm sao mà con tạo ra cấp độ nhận thức.

Xem xét nó thật kỹ. Thì chẳng phải đây là điều mà các chân sư đã làm ư? Có vị chân sư nào đã làm hơn thế không? Không. Nói gọn trong một từ, Không.

Bạn chính là mọi nguyên nhân của mọi vấn đề diễn ra trong cuộc sống của mình - bao gồm cả cái chết của chính bạn.

CHƯƠNG 10

Neale: Thật tuyệt vời. Đó là một sự sắp xếp tuyệt vời. Cảm ơn Ngài. Và nếu có thể thì giờ con muốn quay lại với một vài điều. Vài điều có thể hơi phiền xiu.

Thượng Đế: *Cứ thoải mái.*

Từ ban đầu của cuộc nói chuyện này thì Ngài đã nói với con rằng chúng ta chính là tác nhân cho cái chết của mình. Điều đầu tiên mà con nghĩ ngay đến đó là nếu như phát biểu này là đúng, thì mỗi cái chết, theo định nghĩa, là một sự tự sát. Con cứ suy nghĩ mãi về điều này từ lúc đó đến giờ.

Nó không chính xác đâu.

Sự thật là mỗi người chúng ta chính là tác nhân cho việc kết thúc cuộc sống của mình thì không có nghĩa rằng ta chủ ý chọn làm cái việc như vậy ở mức độ nhận thức. Hoặc là nó cũng không có ngụ ý rằng chúng ta làm như vậy là để chạy trốn hiện thực hay tình huống nào đó.

*Gây ra điều gì đó và ý thức **chọn lựa** nó có thể là hai điều hoàn toàn khác biệt nhau.*

Cái gì? Con không hiểu nổi.

Con có thể là nguyên nhân gây ra tai nạn, nhưng điều đó không có nghĩa là con chủ ý chọn làm điều đó.

À, con hiểu ý Ngài là sao rồi.

Vậy thì để làm rõ về cái mà chúng ta đang trao đổi ở đây nhé. Các con chính là nguyên nhân của mọi vấn đề diễn ra trong cuộc sống của mình - bao gồm cả cái chết. Mà hầu hết người ta không ý thức nhận thức được điều này.

Nhưng nếu một người ý thức nhận thức được điều này - và, nhân đây, chính đoạn nói chuyện này là để làm cho người ta chủ ý nhận thức được nó - thì nó sẽ không có nghĩa rằng khi một người nào đó chết, thì là họ đang tự sát? Ý con là, tất cả mọi người, bởi sự khai sáng này, chính là nguyên nhân của mọi vấn đề xảy ra trong cuộc sống của mình, không sao? Con có bỏ sót điều gì không?

Hai điều kiện buộc phải có để phân loại được cái chết với là tự sát.

1. Con phải ý thức được việc mà con đang làm - đó là con tạo ra một lựa chọn có chủ đích về việc mình chết.

2. Con phải tự lựa chọn việc mình chết vì mục đích trốn chạy thay vì là hoàn thành cuộc đời mình.

Mục đích của cuộc đối thoại này là giúp con chạm tới được sự thanh thánh của đời sống vật chất, để hỗ trợ con trong việc hiểu ra rằng cuộc sống trong mỗi thân xác là một món quà mà ta không thể dùng từ ngữ để diễn tả chính xác được hết.

Lúc trước ta có nói rằng cái chết là một khoảnh khắc quyền năng của sự sáng tạo và đó là nó. Nhưng nó được tạo ra để đi ĐẾN một điều gì đó, chứ không phải là để trốn chạy TỪ một điều gì đó.

Có rất nhiều nỗi đau đi liền với việc tự sát mà con hầu như không muốn đề cập đến chủ đề này. Nỗi đau được cảm thấy đầu tiên, dĩ nhiên là từ người phải trải qua sự hỗn loạn mà chính nó đã dẫn họ đi đến quyết định kết thúc cuộc sống của chính mình, rồi thì đến gia đình người thân của họ. Liệu có thể có chỗ nào mà ta có thể tìm an ủi trong tất cả chuyện này không - cho tất cả mọi người?

Điều có thể an ủi ở đây là khi ta biết được rằng người ta dù tự sát vẫn chẳng có gì sai cả. Họ vẫn ổn. Họ vẫn được yêu thương và chưa bao giờ bị Thượng Đế bỏ rơi. Họ chỉ đơn giản là không đạt được những gì mà họ dự định làm mà thôi. Đây chính là điều quan trọng mà những người có ý định tự sát cần phải hiểu ra được.

Ý Ngài muốn nói rằng dù cho thế nào thì những người tự sát sẽ không bị trừng phạt sao?

*Chẳng có thứ gì gọi là “**hình phạt**” trong cái mà các con gọi là kiếp sau cả. Đó là những người ở lại, họ bị nhận hình phạt. Đó là những người phải trải qua một cú shock quá lớn, mà với một vài trường hợp thì không thể hồi phục được. Tất cả họ đều cảm thấy sự mất mát quá nhiều. Nhiều người phải trải qua phần đời còn lại để tự trách cứ bản thân mình. Họ tự hỏi rằng mình đã làm gì sai, họ quay quắt với cái việc rằng biết đâu họ đã có thể nói điều gì đó để thay đổi mọi chuyện.*

Điều đáng buồn là những người kết thúc cuộc sống của mình tưởng rằng họ sẽ thay đổi được mọi chuyện, nhưng không phải vậy.

Kết thúc cuộc sống của mình để trốn chạy điều gì đó thì chẳng tạo ra được tình huống mà trong đó ta có thể trốn chạy được. Nếu con đang nghĩ

đến việc kết thúc cuộc đời mình để trốn chạy điều gì đó, con nên biết rằng, ta nói lại lần nữa con đang dự tính cái điều mà con không thể làm được.

Ước muốn để tránh khỏi đau đớn là điều bình thường. Đó là một phần của nhân loại. Tuy nhiên, trong một cá thể riêng hay bản thân anh ta tránh xa một điều gì đó mà linh hồn mình đã đến với thân xác này để trải nghiệm, không phải là để chạy trốn.

Bởi vì người đó đã tìm thấy trải nghiệm đó đau đớn và trở ngại, anh ấy hay cô ấy tìm kiếm để đi vào khoảng trống, nơi mà không có gì để đương đầu và không có gì để sợ hãi. Nhưng người ta không thể đi vào khoảng trống bởi vì không có khoảng trống nào để bước vào. Khoảng trống đó không hề tồn tại.

Chẳng có cái khoảng trống nào trên cái vũ trụ này cả. Chẳng nơi nào có cả. Chẳng có nơi nào mà là “**cái nơi chẳng có gì**” cả. Bất cứ nơi nào con đi, không gian đều được lấp đầy bởi một vài thứ.

Đó là gì? Cái gì là không gian đều được lấp đầy?

Những sự sáng tạo của con. Con sẽ đối diện với sự sáng tạo của con bất kỳ nơi nào mà con đi và con không thể nào trốn chạy khỏi chúng - hay là dù con có ước là như thế, bởi vì các con đã tạo ra sự sáng tạo của mình để tái tạo lại bản thân con. Nó không đem lại lợi ích cho con, vì thế mà cố gắng gạt chúng qua một bên hoặc nháy nhót quanh chúng. Nháy khỏi đường để đi tìm khoảng trống là điều chẳng bao giờ có thể làm được.

Để ta nói theo một cách khác: **Không thể có một điệu nhảy không nhịp.**

Thật là thông thái. Thật là một kiểu chơi chữ thông thái.

Ta hay chơi chữ kiểu này thường xuyên vì thế mà con có thể dễ dàng và luôn ghi nhớ được những thông điệp mà người ta tìm kiếm để truyền tải.

Chà con sẽ luôn nhớ câu: Không thể có một điệu nhảy không nhịp.

Không bởi vì con chết với cái gì, thì con sẽ sống với cái đó.

Thật là một lời phát biểu hùng hồn.

Thì ý nó là như vậy.

Xin Ngài thứ lỗi cho con vì quay lại chuyện này, thứ lỗi con vì giờ con nói điều này, ngay đây vì chúng ta đang nói về việc ai đó kết thúc cuộc sống của mình, nhưng trước đó Ngài nói cái chết là một điều tuyệt

vời. Tại sao ai đó có cuộc sống kinh khủng sẽ không mong muốn cái chết nếu nó là điều tuyệt diệu vậy?

Cái con gọi CÁI CHẾT LÀ điều tuyệt vời, nhưng nó không tuyệt vời hơn CUỘC SỐNG được. Thật sự, cái chết LÀ cuộc sống, đơn giản là tiếp tục trên một con đường khác.

*Ta muốn con hiểu rõ cái này. Con sẽ gặp lại bản thân mình về phía bên kia của cái chết và tất cả những thứ con đã mang theo với con sẽ vẫn ở đó. Rồi thì con sẽ làm một điều khôi hài nhất là. **Con sẽ cho bản thân mình một đời sống thể chất khác mà trong đó con phải giải quyết việc mà con đã không giải quyết được trong kiếp sống gần nhất này.***

Con sẽ quay lại đời sống vật chất này à? Con không thể “giải quyết” mọi việc trong thế giới phi vật chất, địa hạt của tâm linh sao?

Không, vì đó là mục đích của cõi trần này là cung cấp cho con cái hoàn cảnh mà ở trong đó con có thể trải nghiệm được cái mà con chọn, trong địa hạt tâm linh để trải nghiệm.

Và vì thế rời khỏi cõi trần con sẽ chẳng trốn khỏi được điều gì cả ngoài việc con sẽ phải đưa mình trở lại cõi trần này và vào đúng tình huống mà con đã kiếm ngỗ để thoát ra... ngoại trừ giờ đây con sẽ quay lại điểm bắt đầu một lần nữa.

Con sẽ không thấy nó như là “hình phạt” hay “yêu cầu” hay “gánh nặng” bởi vì con sẽ làm điều này vì tất cả là tự do ý chí của con, hiểu được nó là một phần của quá trình tái tạo lại bản thân, vì nó mà con tồn tại.

Vì thế mà chúng ta có thể giải quyết với bất kì điều nào mà giờ đây chúng ta đang đương đầu với nó.

Thật vậy, cuộc sống là như thế.

Khi ta sử dụng cuộc sống theo cách này, con sẽ chết khi con đã sẵn sàng sử dụng cái chết như một công cụ mà con dùng nó để tạo ra một cuộc sống khác và mới hơn. Tự tử là sử dụng cái chết để trốn chạy, nhưng nó chỉ tạo ra một cuộc sống giống như vậy lặp đi lặp lại, với cùng một thách thức và những trải nghiệm.

Con chưa từng nghe qua điều như vậy. Cái này nói lên nhiều điều.

Ừ, vậy thì con có thể sử dụng cái chết như một công cụ để mà chạy trốn, hoặc để sáng tạo. Cái đầu tiên thì không thể được, còn cái thứ hai là phi thường.

Nhưng mà không phải vậy thì ở đây có chút xíu gọi là đánh giá phải không nhỉ? Không phải là chuyện này làm cho cái chết có vẻ là “sai” sao? Ý con là, con nghĩ Thượng Đế thì không phán xét chứ.

Chẳng có gì là “sai” là “xấu” về việc tạo ra một cuộc sống giống y hệt lặp đi lặp lại với cùng một thách thức và những trải nghiệm cả. Nếu như con ước muốn được đối đầu với cùng một thách thức lặp đi lặp lại như vậy, cứ thoải mái tiến lên và làm điều đó đi. Ở trong đó, cũng như mọi điều khác, con có thể làm những gì mà con ước muốn.

Nó cũng đơn giản để hiểu mà, nếu con nghĩ rằng con sẽ thoát ra được những thử thách ấy mà con không hề làm được. Con chỉ là sẽ thấy chính mình nhìn thẳng vào chúng một lần nữa. Và dĩ nhiên, cái này thì có chút lặp lại rồi.

Điều mà làm cho một vài người nghĩ rằng họ chỉ là không muốn đối diện với những thách thức hiện tại nữa đó là ý nghĩ rằng họ phải đối diện chúng một mình. Đây là một suy nghĩ sai lầm mà nhiều người còn mang.

Sự cô đơn là nỗi ưu phiền lớn nhất của thế giới ngày nay. Sự cô đơn của cảm xúc, thể chất và tâm hồn - cảm giác bị cô lập, tổn thương, gánh nặng theo một cách mà không ai có thể thấu hiểu được mà không có cách nào để thoát ra được - là một mẫu hình của vô vọng.

Hiện thị trên bề mặt của sự vô vọng bất tận đó là, ít nhất thì dường như không có thứ gì là quan trọng ngoại trừ việc chạy trốn nó. Nhưng con không thể và sẽ không trốn chạy được, chỉ là phải lặp lại từ đầu cái mà con đang tìm kiếm để trốn tránh nó.

Đó là lý do tại sao mà ta đến đây để nói với các con rằng không phải là các con vô phương cứu chữa đâu, chả ai trong các con bị vậy cả. Và giờ ta mong con tuyên bố điều này với cả thế giới. Các con có ta nhưng mà phải luôn hoàn toàn biết rằng Ta sẽ ở đó. Các con có ta nhưng mà phải với tới ta với đức tin hoàn toàn, để thấy được ta cũng chìa tay lại về phía các con.

Con có thể hỏi một câu hỏi mà nó có vẻ xóc óc được không ạ?

Chắc rồi!

Tại sao con phải với tới Ngài trước khi Ngài đưa tay cho chúng con? Nếu như Ngài là Thượng Đế biết tuốt, thì Ngài phải biết là khi nào tụi con cần sự giúp đỡ chứ. Nếu Ngài là Thượng Đế bao dung thì Ngài phải sẵn lòng đề nghị được giúp đỡ - mà chẳng cần con hỏi hay cầu xin chứ. Nếu Ngài là Thượng Đế của lòng yêu thương thì tại sao Ngài không yêu chúng con đủ để mà giúp đỡ tụi con mà chẳng cần tụi con phải nài nỉ van xin hả Ngài?

Và sẵn tiện chúng ta nói chuyện này, Ngài sẽ nói gì với những người mà họ sẽ nói thế này với Ngài: *Con đã gọi Thượng Đế, và Ngài chẳng ở đó! Ngài nghĩ rằng con đã không cầu mong có được sự giúp đỡ của Ngài sao? Vì chúa. Tại sao Ngài nghĩ rằng con tuyệt vọng đến thế này? Con tuyệt vọng vì mọi thứ dường như là chính Thượng Đế làm cho con thấy thất vọng thế này đây. Con hoàn toàn bị bỏ rơi ở nơi này. Và con chẳng cần gì nữa. Con xong rồi đó. Hoàn tất rồi đó. Qua rồi đó.*

Ngài sẽ nói gì với người đó, hả Ngài?

Ta nói rằng...

Cái mà ta muốn con nhận ra bây giờ đó là khả năng của sự màu nhiệm. Có một lý do tại sao con đã không được trải nghiệm chuyện được nhận sự giúp đỡ từ ta, nhưng lý do đó không còn quan trọng trong lúc này nữa. Với con, cái quan trọng trong chính lúc này đó là nhận ra khả năng đó ngay bây giờ, ngay chính lúc này đây trước mặt con chính là một câu trả lời. Con hãy mở mắt mình ra và rồi con sẽ thấy. Con hãy mở rộng tâm trí mình và rồi con sẽ hiểu. Con hãy mở rộng trái tim mình ra và rồi con sẽ cảm nhận thấy điều đó.

Ta nói rằng...

Chỉ khi con gọi Ta mà con hoàn toàn biết được rằng con đã nhận thức được là con đã được cho câu trả lời. Bởi vì đó là cái mà CON biết, cái mà CON cảm nhận được, và là cái mà CON tuyên bố rằng điều đó là sự thật trong trải nghiệm của con. Nếu như con gọi ta trong vô vọng. Ta sẽ ở đó chứ nhưng sự tuyệt vọng che mờ mắt con và chắn lối con nên con không nhìn thấy ta.

Ta nói rằng...

Con chẳng hề làm điều gì tồi tệ cả, chẳng có điều gì xảy ra cho con mà không thể sửa chữa hay không thể hàn gắn được cả. Ta có thể và sẽ làm cho con lành lặn lại toàn bộ.

Nhưng con phải ngừng việc phán xét bản thân mình. Người mà đưa ra phán xét mạnh mẽ nhất lại chính là con đấy. Những người khác có thể phán xét con từ cái nhìn bên ngoài, nhưng họ đâu có hiểu rõ con, họ đâu có thấy con và vì thế những lời phán xét của họ là vô giá trị. Đừng biến chúng trở thành chính đáng bằng việc nhận chúng thuộc về mình. Chúng chẳng có ý nghĩa gì cả.

Đừng đợi những người khác để họ nhìn thấy con, bởi vì con thật sự là con, vì họ thấy con thông qua đôi mắt chứa đựng nỗi đau của họ mà thôi.

*Biết rằng, thay vào đó, giờ đây ta thấy con trong chân lý và kỳ diệu, và rằng cái mà Ta thấy ở con là sự Hoàn hảo. Vì khi ta nhìn vào con Ta chỉ mang một suy nghĩ: **Đây là người mà ta thương yêu, người này luôn làm cho ta thấy hài lòng.***

Ta nói rằng...

Sự tha thứ là không cần thiết trong vương quốc của Thượng Đế. Thượng Đế chẳng thể nào bị tổn hại hay phạt ý với bất kì điều gì. Chỉ có duy nhất một câu hỏi quan trọng trong toàn bộ vũ trụ này, mà nó không hề liên can đến có tội hay vô tội. Nó chỉ liên quan đến thân thể của con. Con có biết con thật sự là ai không? Khi con biết được thì mọi suy nghĩ về sự cô đơn sẽ biến mất, mọi ý nghĩ về sự vô dụng đều bốc hơi, mọi sự trầm ngâm của vô vọng sẽ chuyển hóa thành nhận thức diệu kỳ về phép màu nhiệm đó chính là cuộc sống của con. Và sự màu nhiệm đó chính là con.

Và cuối cùng, con thân yêu của ta, ta nói rằng...

Ngay chính trong lúc này đây, con đang được vây quanh bởi hàng trăm ngàn thiên thần. Giờ đây chấp nhận sự cứu giúp của họ. và rồi chuyển món quà của họ đến cho những người khác. Bởi vì cho đi thì con sẽ được nhận lại và chữa lành thì con sẽ được chữa lành. Phép màu mà con đang đợi thì nó đang đợi con đấy. Con sẽ biết điều này khi con trở thành phép màu mà người khác đang mong đợi.

Rồi giờ hãy đi và biểu diễn phép màu của mình và chấp nhận cái chết của con sẽ trở thành khoảnh khắc linh thiêng vĩ đại nhất, không phải là một cáo phó của đau thương lớn nhất. Hãy sử dụng cái chết như là một công cụ để sáng tạo, chứ không phải là để phá hủy, là cái để tiến lên, chứ không phải là kéo lùi. Trong sự lựa chọn này, con sẽ nhận được sự vinh danh từ chính Bản thân Sự Sống, và nó cho phép Sự Sống mang đến cho con giấc mơ tráng lệ nhất, thậm chí là con đang sống trong thể xác này: cuối cùng là bình yên trong chính linh hồn con.

Cảm ơn Người.

Cảm ơn Người vì lời Người nói.

Con hy vọng và nguyện cầu rằng mỗi người từng bị đau thương có thể nghe được điều này.

Con cần phải hỏi người thêm một câu hỏi nữa về điều này. Thế còn chuyện khi một người đề nghị một người khác - bác sỹ hay một người mà họ yêu thương - hỗ trợ họ kết thúc cuộc sống của mình.

Con đang nói về cái chết nhân đạo, mà điều này thì là một chuyện

khác nữa. Đó là khi một người nhận thấy rằng, cuộc sống của anh ấy hoặc cô ấy đã thật sự kết thúc theo đúng nghĩa thực tế, và nó chẳng còn gì ngoài những cơn đau bất tận hoặc hoàn toàn mất đi nhận biết về quá trình chết nữa.

Cái chết nhân đạo không thể xếp ngang với tự sát được. Một người có ý định tự sát trong lúc cuộc sống của mình đang khỏe mạnh và năng động, họ đưa ra một quyết định cụ thể. Còn những người kết thúc mạng sống của mình chỉ cách thời gian mà họ thực sự ra đi một khoảng thời gian ngắn mà thôi, với từng chẩn đoán lâm sàng chứng minh được điều ấy, thì họ đã đưa ra một loại quyết định hoàn toàn khác.

*Những người mà họ thấy rõ ràng rằng với những chẩn đoán lâm sàng rằng cuộc sống thể xác của họ thể là gần hết rồi, thì họ có thể lựa chọn để tự hỏi rằng: Có cần thiết phải chịu đựng nỗi đau cuối cùng và mất hết phẩm chất thể này không? Mỗi linh hồn sẽ có câu trả lời đúng về điều này, và không có linh hồn nào lại trả lời câu hỏi không chính xác cả. Bởi vì chẳng có thứ gì gọi là câu trả lời “**không chính xác**” cả.*

Con đã thấy rõ sự khác biệt. Và con nghĩ rằng mỗi người đều có lý do để làm điều ấy.

*Bạn khác biệt với Thượng Đế, nhưng bạn không bị chia lìa khỏi Thượng Đế.
Đó là lý do tại sao mà bạn không bao giờ chết.*

CHƯƠNG 11

Neale: Giờ làm ơn để con quay ngược lại với một điều khác. Như Ngài từng nói trước đây rằng Ngài sẽ mô tả một vài định luật tâm linh cơ bản của sự sống và điều đó sẽ làm cho chúng con dễ dàng hơn trong việc hiểu về chính cuộc sống, và cái chết. Và trong khi Ngài đã đề cập nhiều điều vậy thì có bất kỳ một định luật cơ bản của sự sống mà Ngài có thể tiết lộ để giúp chúng con hiểu sâu hơn trong một lúc không ạ?

Thượng Đế: *Ừ, Và nó là...*

HỘI TƯỞNG THỨ SÁU

Bạn và Thượng Đế là một. Giữa hai người chẳng có sự chia lìa nào cả

Trong khi điều này đối với nhiều người thì nó là một thông tin vô cùng cơ bản, khi con áp dụng định luật cơ bản này của cuộc sống VÀO cuộc sống. Con tạo ra một chỗ chứa mà bên trong nó con có thể giữ mọi hội tưởng trước đây, con đã mang bản thân con đến đây, cũng như những cái sắp đến.

Ngụ ý của Hội tưởng thứ sáu vô cùng to lớn. Nếu con nắm rõ việc Con và Thượng Đế là một và giữa 2 người chẳng có sự chia lìa nào cả thì nó thay đổi hoàn cảnh mà trong đó con trải nghiệm mọi thứ trong cuộc sống của mình về những điều đã xảy ra trong cuộc đời của con, đang xảy ra và sẽ xảy ra.

Để sử dụng những ví dụ rõ ràng từ những điều mà chúng ta đã nói ở đây, một sự hiểu biết về sự hợp nhất của con với Thần thánh làm cho con ít thấy gian nan hơn để nhớ và chấp nhận sự thật là con chính là tác nhân gây ra cái chết của chính mình, hoặc là cũng không có nạn nhân hay kẻ xấu trên thế giới này. Điều này có thể làm cho con đường của con đến sự Hoàn thiện ít gập ghềnh hơn, và cái chết của con sẽ yên bình hơn.

Giờ thì hiển nhiên là, cá thể đó là “con” không đại diện cho toàn bộ Thượng Đế. Nhưng con có mọi đặc tính, mọi khía cạnh, mọi yếu tố của Thần thánh bên trong con.

Thượng Đế là con, thần thánh hóa to hơn. Thật vậy, Thượng Đế là mọi thứ. Không có thứ gì mà không phải là Thượng Đế cả.

Con đã thường được nghe cái triết lý rằng với Thượng Đế, con là một con sóng của đại dương. Chính xác cùng một thứ như vậy. Chỉ là kích thước nhỏ hơn.

Cái triết lý đó đúng thật là đã được sử dụng nhiều lần và nó không thỏa đáng.

Vậy thì giờ chúng ta định nghĩa cái “đại dương” này vậy. Chúng ta cùng nhau đề xuất rằng Thượng Đế là đáng sáng tạo nhé. Rất ít người tin vào Thượng Đế lại đi tranh cãi về điều này ha.

Nếu đúng là Thượng Đế chính là đáng sáng tạo, thì điều này có nghĩa rằng con cũng là một đáng sáng tạo. Thượng Đế tạo ra mọi sự sống, và con tạo ra mọi cuộc sống của con. Nó đơn giản thế đó.

Nếu con nghĩ theo cách đó, con có thể giữ nó vào trong nhận thức của mình.

Con và Thượng Đế đang tạo ra mọi thời gian - con thì ở cấp độ vi mô, còn Thượng Đế thì ở cấp độ vĩ mô. Con rõ cái này chưa?

Vâng, con hiểu rồi. Vậy thì chẳng có sự chia cách nào giữa con sống và đại dương. Không hề. Con sống là một phần của đại dương, nó hoạt động theo một cách nào đó. Con sống làm y hệt cái mà đại dương làm nhưng ở một cấp độ nhỏ hơn.

Điều này cực kì chính xác. Con là ta, con làm theo cách của con. Ta ban cho con sức mạnh để hành động như cách mà con đang làm. Sức mạnh của con đến từ ta. Không có đại dương, con sống không có sức mạnh để làm thành một con sống. Không có ta con không có sức mạnh để là con. Và không có con, thì sức mạnh của ta chẳng hiện hình.

Sự an lạc của con làm cho ta được định hình. Sự an lạc của nhân loại khiến Thượng Đế xuất hiện.

Giờ đó là một câu phát biểu.

Cuộc sống chính là Thượng Đế, được định hình.

Điều quan trọng mà ta cần phải hiểu đó là chẳng phải là chỉ có một cách duy nhất khiến cho Thượng Đế định hình trong cuộc sống. Một vài con sống rất nhỏ, chỉ gợn lặn tẩn trong khi đó có những con sống to hơn, cuộn cuộn hơn. Nhưng dù là to hay nhỏ, thì chúng vẫn mãi là những con sống. Chẳng có khi nào mà chúng chẳng phải là một con sống trên đại dương cả. Và trong khi từng con sống rất khác nhau nhưng chẳng có con sống nào tự tách nó ra khỏi đại dương.

Khác biệt hoàn toàn không có nghĩa là tách biệt. Những từ ngữ kia là không thể thay thế được.

Con khác biệt với Thượng Đế nhưng con không hề bị tách biệt với Ngài. Sự thật là việc các con không hề bị chia lìa khỏi Thượng Đế chính là lý do tại sao các con không bao giờ có thể chết.

Con sóng đánh vào bờ, nhưng nó không hề bị tan biến đi. Nó chỉ là thay hình đổi dạng, rồi cuộn mình về lại với đại dương.

Đại dương cũng không trở nên “nhỏ hơn” mỗi lần sóng dạt vào bờ. Thật vậy, những con sóng nối tiếp nhau là minh chứng và chúng tiết lộ sự uy nghi của đại dương. Rồi thì bằng việc cuộn mình trở lại biển cả, nó khôi phục lại vẻ đẹp lộng lẫy uy nghi của đại dương.

Sự hiện diện của những con sóng là bằng chứng cho sự tồn tại của đại dương.

Sự hiện diện của các con là bằng chứng cho sự tồn tại của Thượng Đế.

Con nên gắn cái câu này lên trên tủ lạnh. SỰ HIỆN DIỆN CỦA CÁC CON LÀ BẰNG CHỨNG CHO SỰ TỒN TẠI CỦA THƯỢNG ĐẾ. Thật là một miếng dán tuyệt vời. Cách giải thích này cực kỳ đơn giản nhưng cực kỳ đáng yêu.

Vậy thì khi chúng ta nói rằng “Thượng Đế, và một mình Thượng Đế” chọn thời điểm mà chúng ta phải chết, là thật ra chúng ta đang nói rằng con người chính là một phần của quá trình đó.

Ừm, chính xác là như thế đó.

Vậy là khi con chết, cái chết của con đang xảy ra thông qua con, chứ không phải là nó đến với con.

Đúng vậy. Bây giờ con đang nhìn vào nó theo một cách khác. Con đang thay đổi lập trường của mình. Điều này sẽ thay đổi nhận thức của con. Và nó cũng sẽ thay đổi trải nghiệm của con. Nhận thức tạo ra trải nghiệm.

Nhưng vẫn có một điều cuối cùng mà con vẫn chưa hiểu thông được. Tại làm sao mà con lại sẽ chọn mình cái chết?

À, điều đó thì đơn giản thôi.

Bởi vì con đã làm xong. Kết thúc. Hoàn thành.

*Có những người họ nói rằng thấy mới tin
Ta thì nói với con rằng tin thì mới thấy.*

CHƯƠNG 12

Neale: *Chà, được rồi, chúng ta hình như lại đi một vòng lại nữa rồi. Có phải con nên hiểu rằng con đến đây vì con cần phải làm vài việc đúng không? Và rằng khi con đã làm xong cái việc mình cần làm, lúc con đã làm xong rồi ấy, thì đó là lúc mà con phải đi đúng chứ?*

Thượng Đế: *Đó không phải là vài việc gì đó mà con cần phải làm. Đó là những việc mà con chọn để trải nghiệm.*

Nếu như con và Thượng Đế là Một, con không cần phải làm gì cả. Mỗi quyết định đều xuất phát từ Tự do ý chí. Mỗi lựa chọn mình họa cho điều đó.

Con đến với cái thân xác này để trải nghiệm một phương diện nào đó của chính con, như cái mà chúng ta từng nói trước đây. Có thể là con được trải nghiệm cái phương diện này của con thông qua một vài điều mà con làm - đó là thông qua các hoạt động thể lý - hoặc thông qua một vài cách cụ thể mà con đang tồn tại, thậm chí là thật ra con chẳng hề làm gì hết.

Con cần một ví dụ để hiểu rõ về điều này.

Chà, bởi vì chúng ta đang nói rất nhiều về cái mà các con gọi là “cái chết” hay “chết chóc”, vậy thì nói thế này nhé. Con đang ngồi tĩnh lặng trong một tang lễ. Con không hề làm điều gì cả, thật sự thì con chỉ đang ngồi ở đó thôi. Con hầu như là bất động. Nhưng con vẫn đang là một điều gì đó, đúng chứ?

Có thể là con đang đau buồn. Hoặc có thể là nội tâm con đang cực kỳ hân hoan. Mà con cũng có thể là vui buồn lẫn lộn.

Rất nhiều cái phụ thuộc vào con nhìn nhận điều này như thế nào - trong trường hợp này, con nhìn nhận điều này như thế nào - trong trường hợp này là con nhìn nhận như thế nào về “cái chết”.

Lập trường của con sẽ tạo ra nhận thức.

Ừ, và đây là cái cách mà con tạo ra cái mà con trở thành. Nói ngắn gọn, nếu con trở nên buồn bã thì là do cái cách mà con nhìn vào sự việc. Và nếu con nhìn vào sự việc, nếu như nội tâm con hân hoan tại đám tang, nó cũng chính xác do cùng một nguyên nhân như thế. Và cái cách mà con nhìn vào sự việc đó chính là lựa chọn mà con đã tạo ra. Đó chính là Lựa chọn tự do ý chí, mà cái này thì nó xác định việc và con mong muốn thành gì, cũng

như là con mong ước để được trải nghiệm bản thân con như thế nào.

Con có thể thay đổi cách nhìn của con với bất kỳ tình huống nào bằng việc thay đổi tâm trí con bằng cách con muốn “nhìn vào nó” như thế nào. Con có thể quyết định cái mà con muốn thấy và rồi con đặt nó ở đó, thì con sẽ tìm thấy nó ở đó.

Giờ đây là một câu phát biểu.

Ừ. Nó là một câu phát ngôn đầy quyền năng về cái mà nó vốn là vậy - trừ phi nó không phải là thế. Và con có biết là ai sẽ quyết định điều này không?

Con.

Phải, là con đây. Chính xác là vậy. Con sẽ là người quyết định. Con sẽ quyết định liệu rằng có cho nó trở thành một câu nói đầy quyền năng bằng việc con nhìn nhận nó như thế nào. Và vì thế mà, nó là ảnh hưởng vòng. Cái con thấy là cái con hiểu, và cái con hiểu chính là cái con thấy.

Con thấy chứ?

Dễ thương ghê. Cực kỳ dễ thương luôn.

Con có tin vào nó hay không chứ có nhiều thứ đang diễn ra ở đây còn hơn là sự đơn giản của ta trở thành lém lỉnh.

Con biết điều đó chứ. Sự lém lỉnh của Ngài luôn luôn chỉ ra sự thật vĩ đại nằm ẩn dấu.

Ta rất vui vì cái cách con chọn từ. Chuyện đó sẽ nói tới sau vào đúng lúc cần thiết.

Vậy thì ta quay lại với cái ví dụ của chúng ta, với con thì có một cách để làm cho nội tâm của mình hân hoan khi con đến gần thời điểm tang lễ của chính mình đó là phải hiểu rằng khi con chết, là vì chính con đã chọn cái chết ấy. Mọi việc xảy đến với con, ở mức độ nào đó, thì con chính là tác nhân tạo ra chúng - bao gồm cả cái chết của chính mình, và thời gian của cái chết cũng vậy.

Đó chính xác là điều mà ta nói ở đây. Điều này sẽ mang lại cho con sự an bình tuyệt vời tại thời điểm mà con ra đi. Biết được rằng con và Thượng Đế là Một và con là người phối hợp để tạo ra quyết định này, con có thể được đưa đến một nơi của sự thanh thản nhẹ nhàng.

Nhưng cái ý tưởng này đòi hỏi nhân loại phải tin vào toàn bộ

nhiều loại vũ trụ khác nhau. Trong vũ trụ của chúng ta, hầu hết mọi người đều tin vào Thượng Đế, tất cả đều nghĩ là Thượng Đế mà không phải là chính bản thân của họ, mới chính là Tác Nhân Đầu Tiên. Và chắc chắn rằng chính Thượng Đế là người ban cho họ cái chết. Họ chết khi mà Thượng Đế quyết định “*gọi họ về Nhà*”.

Họ chết khi HO quyết định ĐI VỀ Nhà

Ngài đang đề nghị con tin hoàn toàn vào một vũ trụ quan mà trong đó con chính là tác nhân của trải nghiệm của con.

Đó chính là cái vũ trụ mà con đang sống.

Nhưng nó có thể hiện ra như vậy đâu.

Và nó sẽ không hiện ra như vậy cho đến khi con thay đổi lập trường của mình. Không có thứ gì xuất hiện mà con không thể nhìn thấy được.

Chà, đó là sự thông tuệ cho Ngài.

Còn thông tuệ hơn nhiều cái mà con đã biết. Có những người nói rằng thấy mới tin. Ta thì nói với con rằng tin thì mới thấy.

Con khoái kiểu bóp méo này với một câu cách ngôn cũ. Và cái này, Ngài cũng đã nói trước đây rồi.

Và ta sẽ nói một lần nữa cho đến khi con hiểu được thì thôi.

Được rồi, vậy thì chẳng ai chết “trước thời gian đã định của mình”. Ngài đã nói đi nói lại cái chuyện này ở đây rồi. Vì thế mà con cho rằng mình buộc phải chấp nhận nó hoặc là phải chối bỏ toàn bộ phần còn lại của quan niệm này. Con sẽ chấp nhận nó đúng là vậy, dù rằng với con nó khó mà chấp nhận được.

Nói ta nghe tại sao mà nó khó đến thế.

Con cho rằng mình đã vẫn đang cố để bám sát vào cái quan điểm này... nhìn ra thì con vẫn nghe tất cả mọi điều mà Người nói nhưng... con đoán rằng có phần nào đó trong con vẫn nghiêng về cái phần tư tưởng là cái điều xảy ra với chúng con là thứ mà chúng con không mong muốn nó xảy đến chút nào. Cái “*chuyện xảy ra*” đó không phải là do chính chúng con tạo ra. Nhưng giờ thì con hiểu rằng chẳng có điều gì xảy ra một cách tình cờ cả, và vì thế mà không ai phải chết khi anh ta hoặc cô ta không muốn.

Chẳng có thứ gì gọi là “không được chọn lựa” cả. Mọi thứ đều được

chọn sẵn cả rồi.

Vâng, con biết. Và con đoán rằng Ngài phải nói đi nói lại cái điều này nhiều lần lắm bởi vì nó đi ngược lại với mọi thứ mà nhân loại đã nói cho nhau nghe về những việc như vậy. Và con phải nói với Ngài một vài chuyện. Như khi con viết về vấn đề này, như khi chúng ta kéo nhau vào trong cái phần đặc biệt này về cái mà con mong là nó sẽ thành một đoạn đối thoại cực kì dài. Cuộc sống tự bản thân nó đã sắp xếp để làm cho con mỗi lúc càng thấy hiểu rõ ràng hơn những điều đúng đắn mà Ngài nói. Không có gì là ngẫu nhiên. Ý con là, bản thân cuộc sống của con, cuộc sống hàng ngày của con đã thuyết phục con tin vào điều Ngài nói - nà nó đang làm điều đó từng giây từng phút.

Nói ta nghe về chuyện đó đi.

Liệu đó có thể là “*ngẫu nhiên*” chẳng, như cái mà ta đã trao đổi ở phần trên, con nghĩ ngơi một lát và để thay đổi không khí một chút, con quyết định kiểm tra hộp thư của mình, và tìm thấy một lá thư từ một độc giả.

Người viết thư là Jackie Peterson (*tên người viết đã được thay đổi để tránh tiết lộ danh tính của người này*), trong thư cô ấy viết rằng vị hôn thê của cô ấy vừa qua đời 2 tháng trước vì một cơn đau tim. Cô ấy cảm thấy dường như mọi thứ sụp đổ đặc biệt vì vị hôn thê của cô là một người hoàn toàn khỏe mạnh, bản kiểm tra sức khỏe của anh ta hoàn toàn khỏe mạnh bình thường.

Cô ấy có nói đến những quyển sách Đối thoại với Thượng Đế, trong đó cô ấy đọc được rằng chúng ta chọn cho mình những tình huống xảy ra trên trần thế này. Vì thế mà cô ấy thắc mắc, liệu rằng có phải cô ấy đã chọn tình cảnh này cho cô ấy - hay nó là một phần hình mẫu cuộc sống mà vị hôn thê quá cố của cô ấy đã chọn?

Con đã trả lời lá thư đó chưa?

Con chắc là mình có đó. Sau khi con vượt qua được cơn sóng sốt kinh ngạc của mình và nó “hiện lên” vào chính xác ngay lúc này đây. Con đã cố hết sức để trả lời câu hỏi đó. Con đã trả lời dựa trên đoạn hội thoại mà chúng ta đang có với nhau đây.

Chà để coi con đã làm thế nào. Mình cùng xem qua cái con viết nhé.

Đây là phần hồi đáp của con.

Jackie thân mến!

Xin cô hãy nghe tôi với sâu thẳm trong tâm hồn cô khi tôi nói với cô rằng tôi rất lấy làm tiếc vì chuyện đã xảy đến với cô. Tôi hoàn toàn không muốn chỉ đưa cho cô “những câu trả lời qua loa” ở đây để làm cho mọi thứ nghe có vẻ đơn giản và rồi làm cô tự hỏi tại sao chuyện này là một vấn đề...

Jackie, đây LÀ một vấn đề, một nỗi buồn đau to lớn, và cô có quyền để cảm nhận được điều mà cô đang cảm thấy, đó là giận dữ, đau buồn, rối bời, bực dọc và tìm kiếm câu trả lời.

Điều đầu tiên mà tôi muốn khuyên cô đó là cô nên để bản thân mình cảm nhận được mọi cảm xúc mà cô đang có, cô không cần phải cố gắng hay kiềm nén gì nó cả. Cứ cảm nhận và để cảm xúc của mình như chúng vốn có từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác.

*Đây là một điều đặc biệt khi hôm nay cô gửi cho tôi câu hỏi này bởi vì lúc này đây tôi đang ngồi viết một quyển tiếp theo trong loạt sách Đối thoại với Thượng Đế (ĐTVTĐ), cuốn sách này có tên là **Về nhà với Thượng Đế cùng một cuộc sống không có đoạn kết**. Và trong cuốn sách này, tôi chỉ vừa mới đào sâu cái suy nghĩ về việc linh hồn chọn lựa thời gian mà nó rời bỏ thể xác để quay về Nhà.*

Và đúng vậy, trong quyển sách mới nhất trong loạt sách ĐTVTĐ và cũng như trong những quyển sách khác, Thượng Đế nói với chúng ta rằng không ai qua đời tại một thời điểm hay bằng một cách nào đó mà nó không phải là lựa chọn của chính họ, điều đó là thật. Nhưng Thượng Đế cũng giải thích rõ ràng rằng đây có thể không phải là một lựa chọn có ý thức mà là một lựa chọn ở cấp độ ý thức mà chỉ có linh hồn mới có thể thấu hiểu được.

Nếu như trong trường hợp này, nó sẽ có nghĩa rằng vị hôn thê của cô đã không chọn cái chết ở cấp độ nhận thức khi anh ta ra đi. Ở mức độ này, thì chính bản thân của anh ấy cũng như là cô đều bị ngạc nhiên vì cái chết của chính mình. Tôi cho rằng nó là như vậy. Tôi không tin rằng vị hôn thê của cô ý thức được việc lựa chọn rời xa cô.

Đúng là trong ý thức của tôi thì thỉnh thoảng linh hồn lựa chọn mọi việc ở cấp độ siêu thức và siêu cấp tâm thức rằng nó sẽ không bao giờ chọn lựa ở mức độ nhận thức và nó làm điều đó là để hoàn thành Sứ Mệnh To Lớn hơn của nó. Chết chóc thì gần như luôn luôn rơi vào cái mục này. Rất ít người ý thức chọn cho mình việc mình sẽ chết khi nào, ở đâu và chết ra làm sao lắm. Tôi tin rằng chúa Jesus đã làm điều ấy. Tôi tin rằng Đức Phật đã làm điều ấy. Tôi tin rằng những linh hồn khác cũng đã làm điều ấy, nhưng tôi tin rằng trường hợp này thì rất hiếm.

Vì vậy, cố gắng đừng oán giận gì vị hôn thê của cô nhưng thay vào đó

thì cô hãy để bản thân mình trút sự giận dữ của cô lên cái tình huống bất anh ấy rời xa cô vừa ngay cái lúc hai người chỉ vừa bắt đầu tận hưởng cuộc sống cùng nhau. Tôi hiểu và cảm thông sâu sắc sự tuyệt vọng của cô, và như tôi đã nói, cô có quyền được làm như vậy.

Tuy nhiên xét về mặt hiểu biết của tôi với tất cả những điều đã xảy ra, tôi tin rằng có thể một trong những mục tiêu của linh hồn vị hôn thê của cô đó là để trải nghiệm bản thân nó trong Sự tái hợp hoàn hảo và Một mối quan hệ tình cảm tuyệt vời, sau rất nhiều nỗ lực ở kiếp sống này và cũng như nhiều nỗ lực ở kiếp sống khác. Tôi tin rằng anh ấy chính là một món quà dành cho cô - và rằng cô còn là một món quà diệu kỳ đối với anh ấy. Cô là điều mà anh ấy cũng đã rất vất vả mới tìm thấy được.

Tôi tin rằng cô bước vào cuộc đời anh ấy như một “bản hợp đồng” hoặc là “một bản thỏa thuận”, đồng ý để cho anh ấy được trải nghiệm bản thân mình, cuối cùng còn nhiều hơn nữa là biết được anh ấy thực sự là ai. Tôi tin rằng anh ấy cảm giác được là “chính mình” nhiều hơn khi ở bên cô, nhiều hơn bất kỳ ai mà anh ấy đã từng biết qua. Không chỉ là ở kiếp sống này, mà có lẽ là còn ở nhiều nhiều kiếp sống khác.

Có lẽ là cô khó chấp nhận được điều này ở mức độ của con người, phải không Jackie - vì thế mà tôi muốn hỏi cô xem liệu cô có thể “nhảy” đến một cấp độ cao của linh hồn để hiểu những gì mà tôi sẽ nói tiếp theo đây rằng tôi tin rằng có thể là vị hôn thê của cô đã ra đi trong hạnh phúc.

Jackie, cô đã đúng khi nói anh ấy chưa từng bệnh lây một ngày nào trong đời mình. Anh ấy có thể trạng tốt, anh ấy thường xuyên đi kiểm tra sức khỏe... và chẳng có cái lý do hợp lý nào cho việc anh ấy mất đột ngột như thế. Tuy nhiên, ở đây có lẽ là một lý do thuộc về tâm linh.

Đơn giản là có thể anh ấy cuối cùng đã hoàn thành sứ mệnh của mình trên trái đất này rồi - với sự giúp đỡ của cô, với sự hỗ trợ của cô, một linh hồn thiện với một mục tiêu đặc biệt đó là đem đến cho anh ấy sự hỗ trợ cuối cùng để anh ấy có thể về Nhà, rồi anh ấy bước đến sự tiến hóa của mình.

Jackie, cô đã chỉ cho người đàn ông tuyệt vời này thế nào là một mối quan hệ tình cảm tuyệt vời, thế nào là sự tuyệt vời khi anh ấy có thể có trong một mối quan hệ. Như tôi đã nói đó Jackie, tôi tin rằng mối quan hệ của cô đã tạo ra một hoàn cảnh mà trong đó anh ấy có thể trải nghiệm được bản thân mình, nó không giống như bất cứ mối quan hệ nào mà anh ấy từng có trước đây. Tôi sẽ đi xa hơn chút nữa. Tôi sẵn sàng cược rằng anh ấy thực sự đã nói với cô điều này. Tôi dù ngồi đây nhưng vẫn tin rằng anh ấy đã nói điều này với cô bằng rất nhiều ngôn từ - đó là anh ấy chưa bao giờ cảm nhận được bản thân anh ấy, trước khi anh ấy trải qua cảm giác ấy với cô.

Và vì vậy mà Jackie à, vị hôn phu của cô đã rời bỏ thân xác mình một

cách đột ngột đến thế, ăn mừng một cách vẻ vang cái mà anh ấy tìm được và cái mà anh ấy cuối cùng được trải nghiệm bản thân mình một cách đầy đủ nhất đó là anh ấy thực sự là ai.

*Nỗi đau lớn lao mà cô đang bị buộc phải chịu đựng là một phần trong sự vĩ đại, món quà tâm linh cao thượng và tuyệt vời khó mà diễn tả được thành lời. Mà chính cô đã được mời đến cuộc sống này để trao nó cho **một người đặc biệt khác (mà thực ra chỉ là một phần khác của cô)** vì vậy mà có lẽ là cô cũng biết được rằng Cô thật sự là ai.*

*Vì vị hôn phu của cô cũng mang đến cho cô một kho báu (ĐTVTĐ có nói: **Mọi lợi ích thật sự đều có qua có lại**) đó là kiến thức mà cô có thể cho đi, nhận lại và trải nghiệm một tình yêu diệu kỳ trong hình dáng của con người - một điều gì đó mà cô bắt đầu thật sự thấy nghi ngờ trước khi anh ấy đến bên cô. Rồi thì mục tiêu của anh ấy đó là **trả cô về lại với chính mình**. Và đây là cái mà anh ấy đã làm được.*

Và vì thế mà, Mục đích cao cả vì mối quan hệ của cô đã được phụng sự và hoàn thành trong Hình thái Thần thánh và với Thời gian Thần thánh. Sự khởi đầu trong mối quan hệ của cô được định hình bởi Thời gian thần thánh (tôi tin chắc rằng cô biết điều này, bởi vì tôi tin rằng cả hai người đều nói về chuyện này rất thường xuyên) và sự kết thúc của mối quan hệ này cũng được định hình cũng bằng Thời gian thần thánh ấy. Dù tôi biết rằng, ngay lúc này đây rất khó cho cô hiểu hoặc cảm nhận được điều này.

Tôi tin rằng cô có lẽ đang chuẩn bị để phụng sự một sứ mệnh còn to hơn hơn trong những năm tiếp theo, cô sẽ sử dụng trải nghiệm này để mang đến sự giúp đỡ và chữa lành cho những người khác, họ là những người đang tìm bản thân mình trong nhiều tình huống khác nhau của cuộc sống. Tôi tin rằng có lẽ là cô đang chuẩn bị để tiến đến sự an lạc trong việc đưa người khác trở về với chính họ.

Một vài trong số người mà cô sẽ gặp có lẽ là những người đã mất niềm tin vào tình yêu, những người nghĩ rằng một tình cảm đúng đắn và hoàn hảo đơn giản chẳng hề tồn tại hoặc có thì cũng không dành cho họ, và cả những người nghĩ rằng họ nên quên phứt cái điều này đi vì nó chỉ là trò chơi khăm của tạo hóa mà thôi. Cô sẽ có thể nói với họ những điều khác hơn, rồi động viên họ luôn luôn mở rộng lòng mình cho những điều có thể xảy đến.

Những người khác có lẽ là những người cảm thấy mình đột nhiên mất đi người thân mà họ thì không hiểu được và không thể “thấy được sự hoàn hảo” trong khoảnh khắc ấy, mà chỉ toàn thấy mất mát và đau thương và những người có lẽ thậm chí tin rằng họ không đơn giản không thể đi tiếp được nữa. Cô có thể sẽ nói với họ khác đi rồi động viên họ luôn mở rộng lòng mình, luôn luôn thế để nhận lấy món quà tuyệt diệu tiếp theo của cuộc

sống. Và đón nhận khoảnh khắc diệu kỳ khi hiểu và bộc lộ quan điểm cao nhất của bản thân họ của Thượng Đế, của tình yêu, và của Họ thật sự là ai.

Dĩ nhiên tất cả những điều này chỉ là phần phỏng đoán của riêng tôi mà thôi. Tôi có thể “**bịa ra mọi chuyện**”, Jackie à, và tôi thừa nhận điều đó. Nhưng tôi luôn thấy một mục đích cao cả hơn và một sứ mệnh lớn hơn diễn ra trong những sự kiện của cuộc đời - bao gồm cả những việc tang thương nhất và đau buồn nhất của cuộc đời. Tôi tin rằng vào lúc cuối đời của chúng ta trong thể xác tạm trên cõi trần thế này, tất cả những điều này ngay lập tức trở thành sự hân hoan rõ ràng cho chúng ta, và rồi chúng ta sẽ hoan hỷ và vui mừng vì sự cân đối hoàn hảo của mọi việc.

Jackie, tôi cũng tin rằng mối liên hệ giữa cô và vị hôn phu của mình không bao giờ có thể kết thúc được và anh ấy có thể sẽ luôn luôn ở đó bên cô bất kỳ khi nào cô mong muốn triệu hồi tình yêu và năng lượng tinh thần của anh ấy đến giúp đỡ cô vì cô vẫn còn đang trong cuộc hành trình này, thậm chí là anh ấy sẽ coi nó như thế đó chính là cuộc hành trình của chính anh ấy.

Tôi tin rằng hai người sẽ luôn đồng hành cùng nhau trong cuộc hành trình của cô, thậm chí là đã cùng nhau trải qua những hành trình vô tận nữa kia. Đây không phải là lần đầu tiên mà cả hai người đã đi cùng nhau trong cõi phàm - và cũng chính điều này, tôi tin rằng cả hai người điều hiểu và nhận thấy. Hoặc là Jackie thân mến, đây sẽ là chuyến đi cuối cùng. Thật vậy, mối liên hệ tình cảm của hai người nó không bao giờ kết thúc, không bao giờ.

Thậm chí là ngay giờ nó vẫn đang tiếp tục - vì cô có nghĩ là ai đã đem đến cho cô những lời thế này không? Cô tưởng đó là tôi sao? Hay có thể là một ai khác, thông qua tôi mà đem lời nhắn gửi này trao đến cô?

Cô có nghĩ chuyện như vậy có thể xảy ra không, Jackie? Bởi vì cô thấy đó, tôi tin là có.

Đừng có cố kiếm việc để khỏi “**đừng đau buồn**” nữa, Jackie. Trong lúc ta thấy mát mát, thì đau buồn là một trong những cách mà trái tim ta tôn kính người khác. Vì vậy, hạnh phúc cũng như thế. Bây giờ, cô thể hiện sự tôn kính với linh hồn của người mà cô yêu thương bằng việc cảm nhận trọn vẹn nỗi buồn này. Và rồi cô sẽ thể hiện sự tôn kính với linh hồn của người mà cô yêu thương cũng bằng việc cảm trọn vẹn niềm hạnh phúc, khi thời gian ấy đến - vì chắc chắn là nó sẽ đến mà.

Vì chúng ta đang đợi cái ngày đó đến, tôi ước rằng cô tìm được bình an cho linh hồn của mình, Jackie à. Cầu chúc bình yên luôn bên cô trên mọi nẻo đường bây giờ và mãi mãi.

Tôi gửi tình yêu thương của mình đến cô trong từng lời nguyện cầu. Neale.

*Quan sát khách quan là điều không thể có.
Chẳng có quan sát nào mà không bị ảnh hưởng bởi người quan sát nó.*

CHƯƠNG 13

Thượng Đế: *Ta thấy rằng con đã có một sự tiếp thu sâu sắc với những điều mà con ghi nhớ. Giờ thì con hiểu rõ ràng rồi đấy thôi.*

Neale: **Cảm ơn Ngài. Con nghĩ là con hiểu rồi. Con nghĩ rằng mình cuối cùng cũng nắm được và thật sự hiểu được, chân lý.**

*Cẩn thận nhé. Ý con là **chân lý** của con đúng không? **CHÂN LÝ** không hề tồn tại như một hiện thực khách quan đâu nhé.*

*Lập trường tạo ra nhận thức, và nhận thức thì tạo ra trải nghiệm. Cái trải nghiệm mà do chính nhận thức tạo ra cho con là điều mà con gọi là **CHÂN LÝ**.*

Chân lý của con là những điều con thật sự trải nghiệm. Còn những thứ khác đó là cái mà người khác đã trải nghiệm - và người ta đã nói cho con nghe mà thôi.

Chuyện này chẳng liên quan gì đến con hết.

Chẳng có chữ gì gọi hiện thực khách quan sao?

*Không hề. **Hiện thực khách quan** chỉ là một phép nghịch hợp.*

Ngài đang nói rằng không có thứ gì giống như cái mà nó xuất hiện à?

*Ta đang nói rằng đó chỉ là sự đối lập. Mọi thứ vốn như là thứ mà nó xuất hiện. Và những sự xuất hiện dựa trên những nhận thức. Và những nhận thức dựa trên những lập trường, và những lập trường thì không phải là khách quan. Chúng là chủ quan. Đó không phải là những điều mà con trải nghiệm, chúng là những điều mà con **chọn**.*

Ngài chỉ vừa nói điều này mới nãy mà thôi. Rồi thì điều đó đã gây khó cho con, và giờ nó đang gây khó cho con. Con chọn để có những lập trường mà con có sao?

Thật vậy, con làm vậy đấy.

Đó là quá trình mà chính con tạo ra.

Con khó mà tin được chuyện này.

Thì con sẽ không tin vào điều đó.

Vậy kết quả là -

Con sẽ không trải nghiệm nó.

Vậy thì nếu như con không tin rằng con được chọn bất kỳ lập trường nào mà con muốn, vậy thì con không thể có bất kỳ lập trường nào mà con muốn.

Là vậy.

Bởi vì đó là lập trường của con sao?

Bởi vì đó chính là lập trường của con.

Và nó sẽ thay đổi nhận thức của con, cái mà sẽ thay đổi trải nghiệm của con - và trải nghiệm sẽ cũng có lập trường của con.

Nhưng con có thể cãi rằng con không chọn nhận thức đó. Chỉ đơn giản là cái con quan sát, một cách khách quan.

*Nó là cái mà con quan sát, nó tạo ra cho con lập trường. Con chẳng nhìn thứ gì một cách **khách quan** cả.*

Nhìn nhận khách quan là việc không thể.

Một phép nghịch hợp khác. “Quan sát khách quan” là một phép nghịch hợp.

Ừ.

Chẳng có thứ gì được quan sát mà lại không bị ảnh hưởng bởi người quan sát nó cả.

Con chắc rằng cái điều này với nhiều người thì nó nghe giống như là một quyền nhật ký tâm linh thời đại mới lắm.

Nó thú vị mà bởi vì nó là khoa học thuần túy đấy chứ.

Khoa học?

Nó là vật lý học cơ bản. Cứ đọc bất kỳ quyển sách nào về cơ chế lượng tử đi.

Vậy thì Ngài cho rằng con tác động lên cái mà con thấy bởi chính cái cách mà con quan sát nó?

Dù rằng con có quan sát nó hay không. Đó chính xác là điều mà ta đang nói. Đó chính xác là trường hợp này.

Chà, tới đây chúng ta chắc chắn là đi chệch khỏi đường ray nữa rồi. Chúng ta lại chìm dần vào vũng lầy của học thuyết nhận thức và vật lý lượng tử!

Tất cả chỉ là để dẫn con quay lại với chân lý của con mà thôi. Con không thể khám phá lại chân lý của mình, con không thể nhớ ra chân lý của mình, con không thể về bên chân lý của mình cho đến khi con nhớ ra được làm sao mà con đến được đó.

Cái mà chúng ta đang nói đến ở đây là làm sao mà con đến được nơi ấy.

*Cuộc trò chuyện này đang mang con tới nơi mà con luôn luôn muốn đến: **NHÀ**. Nếu con có thể về được nơi ấy trước khi con chết thì con sẽ không bao giờ phải lo lắng về cái chết một lần nữa. Con sẽ không bao giờ thấy sợ chết nữa đâu.*

Đó không phải là điều mà con mong mình có thể đạt được thông qua cuộc đối thoại này hay sao? Cho bản thân con và cho những người khác sao?

Vâng.

Vậy thì cuộc thảo luận của chúng ta về học thuyết nhận thức và vật lý lượng tử không phải là ta đã đi chệch hướng rồi đâu - giờ đây có lẽ là con hiểu tại sao chúng ta đang tiếp cận cuộc sống và đời sống sau cái chết từ lập trường này.

À, vậy thì giờ đây Ngài đang khẳng định rằng ở đó có “cuộc sống sau cái chết”.

Không hề.

Không sao?

Không. Chẳng hề có cuộc sống sau cái chết.

Không có cuộc sống sau cái chết sao?

Không. Thật sự thì chẳng có thứ gì gọi là “chết” cả. Và nó là...

HỘI TƯỞNG THỨ BẢY
Không hề tồn tại cái chết.

Nhưng ta biết con nghĩ rằng cái chết tồn tại, và vì vậy với con nó hoàn toàn có thật.

Đó là cái mà chúng ta đang nói ở đây.

Chúng ta đang nói về những nhận thức, về những lập trường mà từ đó chúng hiện ra.

Hmm, vậy thì chúng ta đang đi đúng một vòng.

Toàn bộ cuộc trò chuyện này là một vòng mà. Nếu con chưa nhận ra được thì con sẽ thấy.

Cuộc trò chuyện này không phải là một đường thẳng. Ở đây chúng ta đang đi theo một vòng xoáy, rất nhiều lần ta xoáy ngược lại về những điểm quan trọng. Không chỉ là hai, mà có lẽ là ba hay bốn lần gì đó. Con sẽ thấy rõ điều này khi chúng ta tiếp tục nói chuyện. Điều này không phải là ngẫu nhiên. Mà nó là sự tính toán có thừa cả đấy.

Cái đang được ta bàn đến ở đây chẳng ít hơn vũ trụ học của vũ trụ đâu. Bí ẩn của mọi sự sống. Đây là những cuộc viễn chinh của linh hồn sau cái chết. Sự tự nhiên của thời gian và không gian. Và ít nhất có hai ý tưởng sẽ khuấy động con tàu vũ trụ học. Và thỉnh thoảng con buộc phải nghe những điều ấy hơn một lần để con thực sự có thể tiếp thu được chúng. Vậy nào ta cùng đi tiếp nào. Chúng ta có rất nhiều điều cần bao quát. Sẵn sàng chưa?

Sẵn sàng rồi.

Vậy để ta lặp lại lần nữa, để cho nó rõ ràng, đó là lập trường của con - đó là con quan sát một vật theo cách như thế nào - tạo ra nhận thức của con trong suốt kiếp này và kể cả kiếp sau nữa.

Vậy thì nếu con không hề nghĩ rằng có cuộc sống sau cái chết, thì sẽ chẳng có nó đúng chứ?

Ồ, thì nó cũng có một cái chứ, vì chắc chắn là thế. Con không thể thay đổi Sự thực tối thượng được. Nhưng con có thể thay đổi trải nghiệm của con về nó. Đó là lý do tại sao mà ta từng nói...

Không thể sống hay chết mà vắng bóng Thượng Đế, nhưng cũng không phải là không có quyền được nghĩ rằng mình chẳng có ông Thượng Đế nào cả.

Nếu con nghĩ rằng con đang sống hay chết chẳng hề có bóng dáng của Thượng Đế, thì con sẽ trải nghiệm điều đó.

Con có thể trải nghiệm điều này tới chừng nào mà con thích. Con có thể kết thúc nó bất cứ khi nào mà con muốn.

Toàn bộ điều này dẫn chúng ta đến...

HỘI TƯỞNG THỨ TÁM

Bạn không thể thay đổi sự thực tối thượng, nhưng bạn có thể thay đổi trải nghiệm của bạn về nó.

Con đang cố gắng để hiểu một cách chính xác là nó hoạt động như thế nào, và nó mang ý nghĩa gì. Con đang nhìn vào bên trong những trải nghiệm cá nhân của mình để xem nếu con có thể ý thức được nó dựa trên những gì con đã đi qua trong chính cuộc đời con.

Tốt. Đó là một việc làm rất tốt. Đó là một cách tuyệt vời để khởi động. Chỉ là đừng bao giờ để bản thân con bị kẹt lại ở đó.

Điều đó có nghĩa là gì?

Nó có nghĩa là luôn để cho tâm trí mình cởi mở với cả những điều mà chính bản thân con có lẽ cũng chưa từng trải nghiệm qua.

Được rồi. Con luôn để tâm trí mình cởi mở.

Trong trường hợp này, hãy quay về với những điều mà con có thể lôi lên từ ký ức của mình. Ta nói về những việc của con “trải qua cuộc sống” này - con đã bao giờ đi ra ngoài khi trời vừa bắt đầu đổ mưa chưa?

Dĩ nhiên. Đâu phải chỉ một lần.

Tốt. Giờ thì con đã trải nghiệm qua khoảnh khắc ấy, hiện thực của con mưa, là một điều phiền toái hay là một chuyện phiền phức, hoặc là đó là một điều tuyệt vời và diệu kì?

Chà, thật sự là con có thể nhớ là mình trải nghiệm cả hai. Con nhớ có một lần khi điều này xảy đến thì con rõ ràng cảm nhận được nó chính là một sự phiền phức. Con đã tức giận vì trời đổ mưa. Con đã chạy đi tìm chỗ trú mưa nhanh nhất mà con có thể nhưng chả ích gì. Con bị ướt nhem.

Và một lần khác, con nhớ mình đang đi dạo với một cô bạn trẻ trung của mình vào một ngày hè và trời đổ mưa. Chúng con đang ở trong bãi đỗ xe với nhiều chỗ để trú mưa lắm chứ và rồi cô nàng kia bắt

ngờ xé hết áo quần và nhảy nhót dưới cơn mưa. Cô nàng nhảy múa và nhảy căng lên vì vui sướng còn con thì đứng đó chết lặng, tóc tai thì ướt nhem phủ cả trước trán.

Cô ấy cười lớn vì dáng vẻ của con và cô ấy thách con tham gia nhảy nhót cùng mình. Vì vậy mà con cũng làm luôn, và rồi chúng con nhảy lòng vòng quanh cái bãi đỗ xe đó chừng hơn 5 phút trước khi cảnh sát ập đến. Mà viên cảnh sát cũng tử tế - một nữ cảnh sát, thật ra thì - người cảnh sát này chỉ nhẹ nhàng nói với tụi con là 2 người nên mặc đồ vào đi vì cô ấy cũng không muốn bắt giữ 2 đứa con vì tội khoe thân hay là nổi điên giữa chốn công cộng. Cả ba người tụi con cười vang, tụi con làm theo lời cô ấy, nhưng đó là một khoảnh khắc trong đời mà con sẽ không bao giờ quên được. Đó là sự sáng khoái hào hứng tột cùng. Một trò nghịch ngợm vui vẻ.

Và dĩ nhiên là ta biết về thời khắc ấy - đó là lý do tại sao ta lại sử dụng ví dụ đặc biệt này. Vậy giờ để cho ta hỏi con một câu nhé. Con mưa thì có cái gì khác nhau?

Con xin lỗi?

Bằng cách nào mà cơn mưa ở sự việc đầu tiên lại khác với cơn mưa ở sự kiện thứ hai? Nó ướt át hơn à? Hay nó mưa to hơn? Hay là những giọt mưa lạnh hơn và nặng hạt hơn?

Không. Thật ra thì hai cơn mưa đều như nhau cả thôi. Chẳng có mưa to hơn hay giông tố nhiều hơn giữa cơn mưa đầu và cơn mưa thứ hai. Cả hai đều là những cơn mưa rào tuyệt vời trong mùa hè.

Vậy thì cái gì mới LÀ sự khác biệt giữa hai trải nghiệm trên?

Cái cách mà con nhìn vào chúng. Lập trường của con. Chẳng hạn với cái thứ nhất, con đang đóng trên mình một bộ vest và đang trên đường đến một cuộc họp quan trọng, thế là đứng trên lập trường của con thì cơn mưa này là một sự phiền toái. Còn hơn cả một sự phiền toái nữa ấy chứ. Nó là kẻ ngáng đường kế hoạch của con. Nó là một khó khăn trên đường đi của con. Còn cơn mưa thứ hai, con ăn mặc khá bình thường và chẳng có thời gian gì đặc biệt mà con cần đi tới đâu cả. Con mưa nó có thể “giống như là” một niềm vui vậy đó.

Ừ. Và ai đã tạo ra những lập trường kia?

Dĩ nhiên là con.

Con đã có thể tự mình cho rằng cuộc họp đó chẳng có gì quan trọng cả, hoặc là khi con đến nơi có nhếch nhác một chút cũng là điều dễ thông

cảm và nó chẳng là vấn đề gì hết, đúng chứ? Con đã có thể “nhìn nó theo cách đó”, đúng chứ?

Vâng ạ.

*Vậy thì giờ con cứ cho rằng cơn mưa chính là **sự thật tối thượng**. Con không thể thay đổi thực tế rằng trời đã đổ mưa nhưng con có thể thay đổi trải nghiệm của con về cơn mưa bằng việc thay đổi cách nhìn của con về nó. Con không thể thay đổi Sự thật tối thượng, nhưng con có thể trải nghiệm Sự thật Tối thượng này theo bất cứ cách nào mà con muốn.*

Đây là bí mật lớn nhất của sự sống.

Nhưng đâu phải lúc nào nó cũng dễ dàng đâu.

Nó luôn luôn rất dễ đẩy chứ.

Nhưng nếu như con thay đổi cách nhìn về những việc nhất định, thì mọi kịch tính sẽ không còn nữa.

À, giờ chúng ta đang dần đi vào nó rồi đây...

Chẳng hạn, hồi tưởng thứ bảy - Không hề tồn tại cái chết. Trời đất ơi, nếu như cả thế gian này thật sự nắm chắc nó như một chân lý thì tất cả các kịch tính sẽ đi đâu? Làm sao mà chúng con còn giận giữ, đau buồn hay thương tiếc cho sự mất mát của những người mình yêu thương? Người Ý sẽ biết làm gì đây?

Thật là rất buồn cười.

Ngài có nghĩ là những người Ý sẽ nghĩ vậy không?

Dĩ nhiên là họ sẽ nghĩ vậy chứ. Họ sẽ là những người cười to nhất.

Được rồi. Nhưng nghiêm túc mà nói thì - cái này có thể biến thành thật chứ? Nói mà có cuộc sống đằng sau cái chết là một chuyện, nhưng nói cái chết không hề tồn tại lại là một chuyện khác. Ngài vừa nói đến một điều gì đó quan trọng cực kì to lớn ở đây.

Con nói nghe như chuyện này là cái điều gì đó mới lắm vậy.

*Vào mỗi chỗ ta đều đặt một câu trích dẫn đó thôi - dù cho là tôn giáo nào, dù cho là nền văn hóa nào, dù cho là thời gian của hoàn cảnh nào - ta đã mô tả đúng khi tuyên bố rằng cái chết không hề tồn tại - không phải theo cái cách như hầu hết các con nghĩ, cái mà nó như là kết thúc của mọi sự sống đâu. Chẳng có thứ gì như là “**kết thúc sự sống**” đâu.*

Vậy thì “cái chết” theo như trải nghiệm của con người không tồn tại.

Ừ, đó là sự kết thúc của sự tồn tại về mặt thể chất mà thôi. Trải nghiệm đó kết thúc vào thời điểm con chết, nhưng tự chính bản thân sự sống thì không.

Nếu con có một đức tin vào Thượng Đế thì con phải có đức tin vào cuộc sống vĩnh hằng bởi vì Thượng Đế của mọi tôn giáo đều tuyên bố điều ấy.

Nếu như con không tin vào Thượng Đế thì sao?

Chuyện đó có thể thay đổi điều mà con trải nghiệm, nhưng nó sẽ không thay đổi cái vốn là như vậy đâu. Cái mà con sẽ trải nghiệm là cái mà con tin vào, và cái mà con tin vào thì phụ thuộc vào lập trường của con.

Vậy không có chuyện “dọn sẵn đường” mà nó vậy à? Không có một điều gì mà xảy ra với tất cả mọi người à?

Có nhiều thứ xảy ra được “sắp đặt” sẵn rồi - nhưng con có thể không biết được rằng chúng đang xảy ra.

Mọi thứ bắt đầu trở nên rối tung rồi đây.

Xin lỗi, nhưng sự thật là vào thời điểm của cái chết, con sẽ trải nghiệm cái điều mà con tin và đức tin của con sẽ được dựa trên cái mà con nhận thức, và nhận thức của con sẽ được dựa trên lập trường của con.

Và không có cơ may nào để nhận thức của con thay đổi à?

Hiển nhiên là có chứ. Cũng như là trong cuộc sống của con trước cái chết, nhận thức của con cũng có thể thay đổi trong cuộc sống của con sau cái chết.

Cái gì có thể hoặc là sẽ làm được điều đó? Một sự thay đổi trong lập trường của con. Nhìn mọi việc theo một cách mới.

Nhìn mọi việc theo một cách mới.

Nhưng cái gì có thể tạo ra điều đó?

Rất nhiều thứ - bao gồm cả quyết định của con ngay tại những lúc sau khi con chết đi rằng cái cách mà hiện tại con đang nhìn mọi việc là không có hiệu quả. Là rằng nó đã không mang đến cho con cái trải nghiệm mà con đã chọn để có được nó. Một quyết định như vậy sẽ lập tức thay đổi trải nghiệm

của con.

Được rồi, được rồi cứ cho là chúng ta vừa... mà có cách nào để con có thể hỏi chuyện Người mô tả chính xác cái xảy ra vào lúc khoảnh khắc cái chết, và tiếp tục đi từ đó được không?

Ta rất sẵn lòng nói với con về những con đường đó nhưng như ta đã nói rồi đấy thôi, với mỗi người nó rất khác nhau.

Vậy thì chỉ cho con vài con đường.

Con đang hỏi một câu hỏi thật lớn. Giờ con thật sự muốn đi vào ngay vấn đề này sao?

Vâng. Con đợi đủ lâu rồi. Con muốn biết chuyện gì xảy ra sau khi người ta qua đời.

*Chúng ta cần làm rõ với nhau. Địa ngục không hề tồn tại.
Chỉ đơn giản là không có cái nơi như vậy.*

CHƯƠNG 14

Neale: Con biết đây là một Câu hỏi của Thời đại: *Chuyện gì xảy ra đến sau cái chết của chúng ta?* Nhưng con phải trực tiếp hỏi và con hy vọng Ngài sẽ cho con một câu trả lời trực tiếp.

Thượng Đế: *Ta sẽ như vậy. Dĩ nhiên là ta sẽ làm thế. Nhưng nó sẽ không phải là một câu trả ngắn. Nó sẽ không như vậy. Chà, vậy thì con sẽ lên thiên đường hoặc con sẽ xuống địa ngục tùy theo cách mà con đã sống.*

Ta không thể trả lời cho con chỉ với vắn vẹn một câu với loại câu hỏi như thế này.

Không, cái đó Ngài nên chừa phần lại cho nhà thờ thôi.

Ta không có ý kiến.

Vậy thì câu trả lời của Ngài là?

Hãy để ta bắt đầu bằng chuyện ta sẽ nói rằng có một điều giống nhau chắc chắn xảy ra với mọi người và đó là các con sẽ được trải nghiệm cái chết của mình theo cách mà các con gọi là những tầng, hoặc những giai đoạn. Và tầng đầu tiên thì mọi người đều trải qua như nhau.

Trong tầng thứ nhất ngay vào lúc con vừa chết, con sẽ ngay lập tức chiêm nghiệm lại toàn bộ cuộc sống mà con đã đi qua. Cái này thì ai cũng như ai. Rồi cũng sẽ có một thời gian ngắn con cảm thấy mất phương hướng vì con nhận ra là mình không còn trong thân xác của mình nữa, mà thay vào đó là con bị tách lìa khỏi nó.

Mà cũng sớm thôi thì con cũng biết là mình “đã chết” nhưng con chưa vẫn chưa kết thúc cuộc sống của chính mình đâu. Trong chính khoảnh khắc đó, con sẽ nhận thấy và hiểu thấu đáo, có lẽ đó là lần đầu tiên, là con không phải là cái thân xác này, rằng cái thân xác này là thứ mà con có thể có, chứ nó hoàn toàn không phải là con. Ngay lập tức, con sẽ di chuyển đến tầng thứ hai của cái chết. Và đó là nơi mà từng cá nhân hướng theo con đường của mình.

Theo cách nào?

Nếu như đức tin mà con luôn mang theo bên mình trước khi mình qua đời có bao gồm cả việc rằng cuộc sống chắc chắn tiếp tục, thì con sẽ đạt

được điều đó khi con đã “**chết**”, con sẽ biết ngay lập tức rằng điều gì đang xảy ra, và con sẽ hiểu ngay. Tầng thứ hai rồi thì sẽ là trải nghiệm của bất cứ thứ gì mà con tin nó xảy ra sau khi chết. Điều này sẽ xảy ra ngay lập tức.

Chẳng hạn nếu như con tin vào luân hồi, con có thể trải nghiệm những khoảnh khắc từ kiếp trước mà kí ức của con đã không nhận thức được về nó.

Nếu như con tin rằng con sẽ được ôm ấp trong vòng tay yêu thương vô bờ bến của Chúa trời, thì con sẽ trải nghiệm được điều đó.

Nếu như con tin rằng Sẽ có Ngày phán quyết hay Thời khắc luận công tội để được lên thiên đường hoặc xuống địa ngục vĩnh viễn -

Vâng, Ngài nói đi, chuyện gì sẽ xảy đến?

Thì nó chính xác như những gì mà con muốn, ngay khi con di chuyển qua trạng thái thứ nhất của cái chết và con nhận thấy là mình không còn sống với cái thân xác này nữa, con sẽ đi đến tầng thứ hai và sẽ trải qua việc con bị phát xét, chính xác như những gì con đã tưởng tượng mình sẽ bị như vậy. Và phán xét sẽ diễn ra y chang như điều mà con nghĩ rằng nó sẽ diễn ra như thế ấy.

Nếu con nghĩ rằng mình xứng đáng lên thiên đàng sau khi mình chết, con sẽ ngay lập tức trải qua được điều ấy. Nếu con nghĩ rằng mình đáng bị đọa địa ngục, con sẽ ngay lập tức trải nghiệm được nó luôn.

Con từng tưởng tượng thiên đàng ra sao thì nó sẽ hiện ra chính xác như thế ấy, mà địa ngục cũng y vậy thôi. Nếu con chẳng có ý niệm đặc biệt về chuyện gì cả, thì con sẽ tạo ra nó ngay tại chỗ ấy luôn. Rồi thì, những nơi ấy ngay lập tức hiện ra cho con.

Con sẽ ở mãi trong những trải nghiệm đó bao lâu là tùy theo ý của con.

Vậy thì, con có thể thấy mình ở địa ngục!

Để ta nói rõ nhé. Địa ngục không hề tồn tại. Chẳng có nơi nào như vậy đâu. Vì thế mà, chẳng có chỗ đó để mà cho con tới.

Bây giờ... con có thể **TAO RA** một “**địa ngục**” tư nhân cho chính con nếu như con chọn nó, hoặc giả là con tin rằng mình “**đáng**” bị như vậy chăng? Có đấy. Vì thế mà có thể tống mình xuống “**địa ngục**”, và rồi cái “**địa ngục**” kia sẽ hiện ra chính xác như con muốn hoặc thấy như vậy - nhưng con sẽ không ở đó quá lâu hơn khi con chọn cái khác đâu.

Người nào mà lại đi chọn ở chỗ đó chứ?

Con sẽ phải ngạc nhiên lắm. Có rất nhiều người với hệ thống đức tin tôn giáo rằng họ chính là kẻ tội đồ và họ phải bị trừng phạt vì “những lầm lạc” của họ. Vì thế họ sẽ thật sự ở trong ảo ảnh của “địa ngục”, họ nghĩ rằng mình đáng bị như vậy, đó là cái mà “đang đến” với họ, đó là việc mà họ phải làm.

Tuy nhiên nó sẽ không có vấn đề gì cả bởi vì họ chẳng phải bị khổ não gì hết. Họ chỉ đơn giản là quan sát chính mình từ một khoảng cách riêng và thấy cái đang xảy ra thôi - một thứ giống như là đang xem một đoạn băng hướng dẫn.

Nhưng nếu như không có khổ não, thì cái gì đang xảy ra?

Khổ não, làm gì có cái đó.

Con xin lỗi?

Cái đang xảy ra là họ sẽ thấy mình đang bị khổ sai, nhưng phần còn lại của họ đó là nhìn thấy mà chẳng cảm thấy gì. Thậm chí là không chút đau buồn. Họ chỉ đơn giản là đứng nhìn thôi.

Sử dụng phép liên tưởng khác, thì nó giống như là việc con đang nhìn mấy đứa nhỏ chơi trò “đóng giả” một vài trò ở trong bếp thôi. Đứa nhỏ xuất hiện với vẻ mặt “khổ não”, tay thì ghì chặt vào đầu hoặc ôm bụng rên la, hy vọng là được mẹ cho nghỉ học ở nhà. Mẹ nó thì hoàn toàn biết là chẳng có việc gì cả. Không có sự khổ não diễn ra.

Đây không phải là phép liên tưởng chính xác nhưng nó gần như vậy để hiểu qua cảm giác đó.

Vậy thì những người giám sát đó sẽ nhìn chính mình trong cái “địa ngục” tự tạo đó nhưng họ sẽ biết rằng nó không có thật. Và khi họ học được cái mà họ cảm thấy là mình cần được học (đó là, nhắc lại cho bản thân mình điều mà họ đã quên đi), họ sẽ “thả” họ ra và tiếp tục đi vào tầng ba của cái chết.

Thế còn những người tạo ra “thiên đàng “cho chính mình thì sao? Họ rồi sẽ đi đến tầng thứ ba chứ?

Cuối cùng là có. Họ sẽ nhớ hết toàn bộ rằng chính họ đã tạo ra trải nghiệm “thiên đàng” để nhớ lại, rồi thì họ sẽ nhận ra cùng một điều mà họ nhận ra khi họ kết thúc cuộc sống ở cõi trần thế này.

Điều gì ạ?

Đó là chẳng còn gì để làm nữa rồi.

Vì thế mà họ sẽ đi tiếp.

Họ sẽ đi tiếp. Đi vào tầng ba của cái chết. Nhưng giờ ta chưa muốn mô tả chúng liền. Giờ đầu tiên ta cùng xem thử những chuyện mà có thể có “tầng thứ hai” cho con nhé.

Ồ, vâng. Con biết rồi, vậy thì chuyện gì sẽ xảy ra tiếp?

*Con sẽ cảm thấy hoang mang và không chắc chắn vì những điều đang xảy ra. Điều này là nguyên nhân khiến con xử lý mọi việc theo một cách hoàn toàn khác. Con sẽ nhận ra rằng con không phải là thân xác này, rằng con đã “**chết**” (chuyện này xảy ra với tất cả mọi người ở **Tầng một**) nhưng vì con không chắc chắn được đó là cái gì, hay bất cứ thứ gì xảy đến tiếp theo, con có thể sẽ tốn nhiều thời gian để cố gắng tìm ra giải pháp để “**tiến lên**”.*

Con sẽ được giúp đỡ chứ ạ?

Con có thể nhận được mọi sự giúp đỡ.

Vào những lúc sau khi con đã “chết” con sẽ thấy mình được sự giúp đỡ từ những thiên thần đáng yêu nhất và những linh hồn tốt bụng, bao gồm cả linh hồn của những người đã từng là những người quan trọng trong đời con.

Bố con? Mẹ con? Và cả anh trai con nữa ư?

Những người con yêu thương nhất sẽ ở gần con nhất. Họ sẽ chung quanh con.

Thật tuyệt vời.

*Sự có mặt của thiên thần và những người thân yêu của con sẽ là sự hỗ trợ vô cùng to lớn dành cho con, hỗ trợ con tiến về “**mục tiêu**” và hiểu chính xác cái gì đang xảy ra với con, và những “**lựa chọn**” của con là gì.*

Con đã từng nghe qua việc tái hợp với những người thân yêu của mình và họ sẽ giúp ta “vượt ải” và con thật sự rất vui khi biết là điều này có thật.

Con còn có thể ý thức được sự tồn tại của những người thân yêu của mình trước khi con chết nữa kia.

Trước khi con chết?

Ừ, rất nhiều người trong khi vẫn còn tồn tại với thể xác này, họ tuyên bố với những người khác trong căn phòng rằng họ đang thấy những người

mình yêu thương, hoặc những người ấy đã trở về thăm họ.

*Còn những người khác trong phòng thì lại thuyết phục họ rằng việc thấy người đã khuất như là thấy **một thứ gì đó** - và họ **ĐANG** thấy một vài điều, những điều rất thật, nhưng đó là những điều mà những người khác không thể thấy được bởi vì lập trường của họ bị giới hạn. Lập trường của con mở rộng vô hạn sau khi "**chết**" - và thường là trong những khoảnh khắc trước khi con chết.*

Thật là thú vị! Giờ đây Ngài đang làm cho cái chết nghe có vẻ vô cùng thú vị.

Điều đó thú vị mà. Thật sự, cái chết của con có thể là một trong những khoảnh khắc thú vị trong cuộc đời của con đấy chứ. Mọi thứ đều phụ thuộc vào điều mà con tin. Cũng như khi còn sống, khi chết điều con tin sẽ là cái mà con được trải nghiệm.

Ví dụ, nếu như con không trải nghiệm được sự có mặt của các linh hồn vào ngay lúc mà con ra đi, nó sẽ là bởi vì con đã không mong mỏi điều ấy, và bởi vì cũng có khả năng là sự hiện hữu của họ đã nằm ngoài đức tin của con. Nhưng nếu như con mang rất nhiều hy vọng rằng những gì tràn ngập yêu thương kia sẽ xuất hiện, con sẽ ngay lập tức cảm nhận được họ ngay.

Con hiểu rồi. Vậy thì việc tạo dựng đức tin rõ ràng xung quanh cái chết là vô cùng quan trọng.

*Tạo dựng đức tin rõ ràng xung quanh mọi thứ cũng vô cùng quan trọng trong cuộc sống nữa. Đức tin của con không chỉ là ảnh hưởng đến cái sự chết của con, mà là **toàn bộ sự sống của con.***

Cái chết là một điều li kỳ. Nó rất thú vị, li kỳ và hoàn toàn tuyệt vời.

CHƯƠNG 15

Neale: Đã từ lâu con được nghe chuyện những đức tin của mình đều có ảnh hưởng đến chính cuộc sống của con. Con cho rằng con chỉ nghĩ là có một vài luật khác áp dụng sau khi chết. Nhưng con có hơi ngạc nhiên khi nghe rằng thậm chí sau cái chết, con cũng đang tạo ra hiện thực cho chính mình.

Thượng Đế: *Thì ta rất vui khi chúng ta có với nhau cuộc trò chuyện như thế này.*

Chờ chút. Vậy thì chuyện nói lên được điều gì về bố của con? Bố con tin rằng chẳng có thứ gì xảy ra sau cái chết. Hoàn toàn không có gì.

*Nếu con chết trong trạng thái với niềm tin chắc chắn rằng **KHÔNG** có cuộc sống sau cái chết, một khi con nhận ra rằng mình đã chết thì con sẽ ngay lập tức đi đến tầng hai, ở nơi đó con sẽ trải nghiệm cảm giác không có sự sống.*

Làm sao con có thể trải nghiệm “không có sự sống”?

Con sẽ được trải qua cảm giác không có một thứ gì cả. Ở đó chỉ đơn giản là sẽ chẳng cái trải nghiệm gì. Mọi thứ sẽ vẫn tiếp diễn, nhưng con thì sẽ không hề có khả năng nhận thức được chúng.

Nó sẽ chính xác giống như bây giờ nếu như khi con đang ngủ, thì mọi việc vẫn diễn ra xung quanh con đấy thôi.

Vậy thì hết hy vọng rồi chẳng? Bố con đã mất đi với việc ông hoàn toàn tin chắc rằng ở đó chẳng có gì, không có đức tin vào bất kỳ điều gì, không trải nghiệm bất cứ thứ gì, sau cái chết... vậy thì... chẳng có hy vọng nào dành cho ông.

Một lần nữa nhé, khi con chết trong tình trạng đó giống như là một giấc ngủ. Để trải nghiệm điều gì đó khác hơn, thì con chỉ cần đơn giản thức dậy mà thôi.

Làm sao mà ông ấy thức dậy được chứ?

*Tin tốt là **mọi người** đều thức dậy. Cũng giống như trên cõi trần này, con không thể ngủ mãi mãi được vì thế mà con cũng không thể mãi mãi ngủ vùi trong cõi sống sau cái chết được. **Đó không đúng kế hoạch.***

Các linh hồn sẽ giác ngộ thông qua sự giúp đỡ của những người thân

.....
yêu và các thiên thần. Rồi thì nó sẽ tự hỏi đây là đâu, tại sao không có thứ gì diễn ra hết vậy, chuyện gì đã xảy ra. Nó sẽ đặt hai và hai thứ cùng với nhau và trong khoảnh khắc ấy linh hồn sẽ đi vào có ý thức để nhận thức được tầng hai của cái chết.

Nó sẽ giống như thế nào? Bố con đã trải nghiệm qua điều gì?

Thì là cái mà ông ấy chọn để trải nghiệm.

Liệu rằng ông ấy có mong ước tạo ra điều gì không? Bất cứ điều gì?

Dĩ nhiên. Nhưng nếu ở đó có sự hoang mang, thì trải nghiệm có thể sẽ mang chút hoang mang. Đại loại là nhanh chóng tạo ra một tình huống hỗn loạn mà có thể hiểu hoặc không tài nào hiểu nổi.

Điều đó nghe chẳng hề thú vị chút nào.

Đừng lo lắng. Đó không phải là một điều gì “xấu” đâu. Nó chỉ là để lập lại mục tiêu mà thôi. Nó giống như là bấm đổi kênh bằng một cái điều khiển từ xa của tivi vậy thôi. Không có gì nguy hiểm đáng lo ngại cả. Con chỉ có mỗi việc quyết định là con muốn xem kênh nào thôi.

Nếu con bắt đầu cảm thấy bị choáng ngợp và bắt đầu có ước muốn có được sự giúp đỡ, con sẽ ngay lập tức trở nên có ý thức về những người thân yêu của con, những thiên thần, những linh hồn đang bay lượn quanh con và dẫn lối cho con, họ đang chờ con nhận ra sự có mặt của họ.

Trong bất cứ việc gì, con sẽ nhanh chóng tạo ra một bức tranh, từ hàng ngàn bức tranh trong tâm trí của con, và con sẽ bắt đầu sáng tạo từ đó.

*Nhưng giờ điều quan trọng cho con phải hiểu đó là không có bất cứ kịch bản nào mà ta đã vẽ ra cho con có dính líu đến Sự thật tối thượng. Đó là trải nghiệm của Tầng thứ ba. Những kịch bản mà ta mô tả là của 2 tầng đầu tiên, những tầng sơ khai trong **trải nghiệm sau cái chết** của con.*

Được rồi, vậy thì ở tầng đầu tiên của cái chết, cái xảy ra là cái mà con sẽ nhận ra rằng, con đã không còn ở trong thân xác của mình nữa. Ở trong tầng thứ hai, con sẽ trải qua bất cứ thứ gì mà con đã tưởng tượng hoặc là quyết định chuyện gì sẽ xảy ra khi con đã chết. Vậy thì ở tầng thứ ba thì sao? Giờ Ngài sẽ mô tả nó cho con nghe chứ? Chuyện gì sẽ xảy ra với con?

Con sẽ hòa nhập với Bản Thể của mình và bắt đầu để trải nghiệm Sự thật tối thượng ở trong tận Cốt Lõi của Chính mình.

Ý Ngài muốn nói đến Thượng Đế?

Con có thể gọi Sự thật tối thượng là bất cứ thứ gì mà con muốn. Một vài người gọi nó là Bản thể. Số khác gọi nó là Alla. Một vài người gọi nó là Tất cả. Người ta gọi nó là gì không quan trọng vì nó là giống nhau.

Cái gì nếu đó chính xác là cái mà con luôn luôn nghĩ rằng nó sẽ xảy ra.

Cái gì nếu nó chính xác là cái mà con luôn luôn nghĩ rằng nó sẽ xảy ra.

Cái gì nếu cái con luôn luôn nghĩ sẽ xảy ra ngay lập tức sau khi con qua đời nếu cái mà con nghĩ là mình sẽ được hòa mình với Thượng Đế? Con sẽ không được trải nghiệm điều đó ở tầng hai của cái chết sao?

Ừ, thì cái Ý TƯỞNG về việc con sẽ được trải nghiệm trong tầng hai. Đó là bởi vì trong tầng này, con vẫn đang điều khiển tâm trí mình.

Đây sẽ là một trải nghiệm thoải mái và đầy vinh quang mà con có thể tạo ra, trong trí tưởng tượng của mình. Nhưng rồi, ở tầng cuối cùng của cái chết, con sẽ được trải nghiệm điều đó thực sự mà không phải như cái mà con đã tưởng tượng điều đó sẽ xảy ra.

Nhưng mà con đúng đấy. Con đang nắm được vấn đề. Nếu cái mà con luôn luôn tin rằng sẽ xảy ra là ngay khi con chết lập tức con được về Nhà với Thượng Đế, thì con sẽ được vậy.

Đây chính là hy vọng cao nhất của thế giới, và điều này thì có thật.

Mẹ con thì không hy vọng, mà bà biết là vậy. Mẹ con biết rằng bà ấy sẽ gặp tất cả các thiên thần, và biết là bà đang được trở về Nhà.

Và đó chính xác là những gì mà bà ấy được trải nghiệm. Và rồi bà đi đến tầng tiếp theo của cái chết và trí tưởng tượng của bà ấy đã biến thành một thực tế thậm chí là còn rộng lớn hơn.

Bà ấy đã cảm nhận được sự hiện hữu của Thượng Đế. Ngài đã từng ở đó để chào đón bà chứ?

*Ta nói với con rồi đấy thôi, Ta ở đó để **đón chào** tất cả mọi người.*

Không thể chết mà thiếu bóng Thượng Đế mà. Ta sẽ luôn luôn ở đó.

Ta sẽ ôm con vào lòng, an ủi con, chào đón con, và khiến cho con vững tin rằng con chính là sự hoàn hảo theo cách của riêng mình, và sẵn sàng tuyệt đối để bước vào Vương quốc của Thiên đường. Rồi ta sẽ trả cho con về lại với những linh hồn của những người yêu thương con, về với những thiên thần là những người sẽ hướng dẫn con chặng đường còn lại, đưa con vào địa hạt của tâm linh... hay bất cứ thứ gì mà con gọi là thiên

đàng “*thật sự*”, đối lập với cái mà con từng tưởng tượng.

Ở đó con sẽ làm công việc mà con từng đến đó để làm.

Con có việc phải làm ở Thiên đàng à?

Đừng lo lắng. Nó sẽ như là một vở kịch thôi. Con sẽ được công diễn trong Khu Vườn của các Thượng Đế. Nó thực sự là “*thiên đường*”. Ta sử dụng từ “*làm việc*” để con hiểu rằng đó là “*hoàn thành cái mà con bày ra để làm*”.

Và đó là những gì mà con sẽ “bày ra để làm” ở trên thiên đàng.

Khi chúng ta bước vào khám phá địa hạt tâm linh, chúng ta sẽ nhìn qua chúng nhé. Nhưng giờ phải biết chuyện này: con sẽ không rời khỏi sự hiện hữu của Ta cho đến khi Ta làm thế, và con sẽ phải hồi đáp lại với Chất Vấn Linh Thiêng.

Chất vấn Linh Thiêng?

Ừ, nhưng ta sẽ nói với con về điều này sau. Điều này có lẽ là phần quan trọng nhất của cuộc nói chuyện này và ta muốn đặt một vài viên đá làm móng trước đã.

Được thôi... nhưng giờ đó là hai điều mà Ngài đã nói nó rất quan trọng mà Ngài đã phải trì hoãn để nói ở phần sau. Trước đó Ngài đã nói Ngài có một câu trả lời cho một câu hỏi mà có thể làm con bị shock. Ngài nói là Ngài muốn đặt “*nền tảng*” cho nó. Giờ đây, Ngài đang nói với con rằng Ngài sẽ tiết lộ cho con biết cái gì là “*sự chất vấn linh thiêng*”, nhưng là chỉ sau khi Ngài “*đặt một vài viên đá làm móng*” cái đã. Vậy thì Ngài thật sự đang kích thích trí tò mò của con đây.

Chà, cái chết là một điều ly kỳ mà. Nó thú vị, ly kỳ và hoàn toàn tuyệt vời.

Vậy thì nếu Thượng Đế đã ở đó để chào đón Mẹ của con, vậy thì nói cho con biết đi là, Thượng Đế nhìn trông giống như thế nào? Ý con là, khi lần đầu tiên con gặp Ngài, liệu con sẽ nhận ra Ngài chứ?

Con muốn ta trong giống như thế nào?

Con thích Ngài ở trong hình dạng thế nào thì con gặp Ngài trong hình dạng thế ấy?

Ừ cũng như tất cả mọi thứ thôi, con sẽ có bất cứ thứ gì mà con chọn. Ừ, ừ, một lần nữa cũng là ừ.

*Nếu như con chọn ta trông giống như Moses, thì ta sẽ giống như Moses. Nếu như con mong ta sẽ giống như Jesus, thì ta sẽ giống như Jesus. Nếu con ước rằng ta trông giống như Muhammad, thì ta sẽ giống như Muhammad. Ta sẽ xuất hiện trong bất kỳ hình dáng nào mà con muốn, hay điều ấy sẽ làm cho con thấy thoải mái với **Sự hiện diện của Ta**.*

Vậy thì nếu như con chẳng hề có bất kỳ hình tượng riêng nào cho chuyện Thượng Đế thì sao?

Thế thì ta sẽ là một cảm xúc. Đó sẽ là một cảm xúc tuyệt vời nhất mà con từng có được. Đó sẽ là thứ cảm xúc giống như là con đang được đắm mình trong nguồn sáng ấm áp, như là con đang trong vòng tay tràn đầy yêu thương.

Hoặc như là con thấy mình đang nằm trong một tổ kén, hoặc là con như đang lơ lửng không trọng lực trong những thùng chứa phát quang của sự hiển nhiên, chấp nhận vô điều kiện. Con sẽ được trải nghiệm cùng một cảm giác như là ta lần đầu xuất hiện trước con trong hình ảnh cụ thể. Sau cùng sẽ tan thành cảm xúc, con sẽ không bao giờ thấy cần phải thấy ta trong hình hài cụ thể một lần nào nữa hay là dưới bất cứ hình dạng nào.

Nhưng giờ đây, hãy ghi nhớ những điều mà ta đã nói. Đó là không thể chết mà vắng bóng Thượng Đế, nhưng cũng không phải là không thể nghĩ đến việc không ta. Con có thể nghĩ bất cứ điều gì mà con mong muốn trong tầng hai của cái chết. Vì vậy, năng lượng Bản thể thuần khiết của con có thể đang bao bọc lấy con và con cũng có thể chọn để mình bỏ qua nó, bỏ đi trải nghiệm, hay ta còn gọi nó là ảo giác, không thèm đếm xỉa đến bất kỳ điều gì.

Con sẽ không bao giờ làm như vậy. Tại sao con phải làm như thế chứ?

Con đã từng làm vậy nhiều lần trong suốt cuộc mình. Thì có gì làm con nghĩ rằng con sẽ không làm như thế sau khi con chết đi?

Bởi vì con sẽ hiểu nhiều hơn. Khi con chết, con sẽ mong rằng con sẽ hiểu biết hơn. Với lại, khi con chết đi, Ngài sẽ khiến con thấy mọi thứ rõ ràng hơn rằng Ngài là Thượng Đế và rằng con được Ngài yêu thương, đó chính là trải nghiệm con đang có đó là Ngài, chào mừng con quay về Nhà.

*Nghe ta nói này. Cái chết là một khoảnh khắc của sự sáng tạo. Đó là một sự điều chỉnh năng lượng tại khoảnh khắc mà con gọi là **cái chết** đó mà cái năng lượng đồng điệu đó với cái mà con bước vào trong thời khắc ấy, nó phát sinh ra một hiệu ứng khớp với thế giới phi vật chất mà con chỉ vừa bước vào. Vì vậy mà con có thể tiếp tục cái trải nghiệm con được tạo ra,*

thậm chí là như con chuyển tiếp vào một địa hạt khác.

(Nó diễn ra giống như hết khi con vừa chào đời vậy, chỉ là ngược lại mà thôi. Khi con sinh ra thì năng lượng mà con mang đến từ thế giới tâm linh được chuyển hóa thành vật chất bằng quá trình hòa hợp năng lượng, phát sinh một hiệu ứng khớp với cõi trần mà con vừa đi vào.)

Hãy nhớ lại điều mà ta từng nói trước đây: cái chết là một cửa ngõ, và năng lượng con mang bên mình khi bước qua cánh cửa đó sẽ quyết định điều sẽ diễn ra ở phía bên kia. Giờ đây con có thể sáng tạo lại thứ gì đó mới mẻ vào bất cứ lúc nào mà con chọn (**cũng giống như con có thể làm trong khi sống**) nhưng ban đầu con sẽ tìm thấy cái con mong tìm thấy ở đó, đầu tiên, cái con mong tìm thấy ở đó.

Nếu như con không tin vào Thượng Đế, và đi vào cái chết mà không hề tin vào Thượng Đế. Thượng Đế sẽ ở đó và con sẽ không trải nghiệm việc tồn tại Thượng Đế - việc này cũng **chẳng kém hơn là mấy cái mà con từng làm trong suốt cuộc đời mình đâu.**

Con phải biết rằng Thượng Đế tồn tại là để cho con được trải nghiệm được cảm giác tồn tại của Thượng Đế.

Nếu con nhìn vào một bông hoa và biết rằng Thượng Đế là ở đó, thì con sẽ thấy được Thượng Đế ngự trị trong ấy. Ngược lại, con sẽ thấy nó chỉ là một bông hoa không hơn, không kém. Con còn thậm chí có thể thấy nó chỉ là một nhúm cỏ dại.

Nếu con nhìn trong ánh mắt người khác và biết rằng Thượng Đế là ở đó, con sẽ thấy được Thượng Đế ngự trị trong ấy. Ngược lại, nếu con chỉ thấy đó là những người bình thường không hơn không kém. Con thậm chí còn có thể thấy đó chỉ là một kẻ độc ác.

Nếu con nhìn trong đôi mắt của chính mình và biết rằng Thượng Đế là ở đó, con sẽ thấy được Thượng Đế ngự trị trong ấy. Ngược lại, con sẽ chẳng thấy gì hơn là một người đang loay hoay để tìm xem kẻ đó là ai. Con còn thậm chí còn có thể thấy một người mà không thể có được câu trả lời cho câu hỏi kia.

Ý của Ngài là Thượng Đế không cứu vớt con ra khỏi sự “mu muội” của con chẳng?

Thượng Đế vẫn đang “**cứu vớt**” con ra khỏi sự mu muội của con từng ngày. Con không hay biết điều này hay sao?

Con cho là vậy.

Con có biết không?

Thì, đôi lúc.

Nó cũng ngay lập tức giống như vậy sau cái chết. Thỉnh thoảng người ta biết điều đó, và thỉnh thoảng thì lại không. Và khi con tin, vì vậy nó sẽ diễn ra vì con.

Trời, thật là một cái thông điệp. Con chắc chắn là mình đã mong chờ một điều gì đó hơn là như vậy. Con đã mong chờ Ngài nói với con rằng sự hiện diện của Thượng Đế trong đời sống sau cái chết sẽ đóng vai trò “quyền năng hơn”, xóa tan đi hết mọi bế tắc trong đức tin và lấp đầy khoảng khắc ấy với Sự màu nhiệm tuyệt đối.

Thượng Đế sẽ phủ đầy khoảnh khắc ấy với Sự màu nhiệm tuyệt đối, vì ở đó không có gì nhiệm màu hơn là Biểu hiện của sự sáng tạo tinh khiết, và Thượng Đế sẽ đồng ý cho con tạo ra khoảnh khắc của cái chết theo ý muốn của con.

Điều này xảy ra trong tầng hai của cái chết. Trong tầng ba con sẽ đến lúc biết được sự thật lớn hơn về con - và rồi con sẽ nhớ lại một lần nữa làm sao mà con tạo ra được nó. Vì con chính là một phần của Thượng Đế mà con đã ở đây để nói chuyện với ta. Nhưng thậm chí là nếu con tiếp tục tưởng tượng rằng con không phải là như vậy thì con vẫn có thể tạo ra bất cứ trải nghiệm nào mà con muốn.

Và giờ đây khi con đã hiểu được điều này: Trải nghiệm đầu tiên sau cái chết là những điều mà con đang tạo ra ở đây và ngay lúc này. Và rằng con sẽ tiếp tục tạo ra nó sau đó và ở đó, với suy nghĩ của con về nó và với hy vọng của con.

Hy vọng góp một vai trò.

Hãy nhớ điều mà ta đã nói với con trước đây. Nếu như con tràn đầy hy vọng rằng sẽ có ai đó tới giúp đỡ con thì con sẽ được bao quanh bởi những thiên thần và những người thân yêu của con. Nếu con tràn đầy hy vọng rằng mình sẽ được gặp Muhammad thì Muhammad sẽ dẫn đường cho con. Nếu con ôm ấp nhiều hy vọng rằng chúa Giê su sẽ ở đó, thì chúa Giê su sẽ ở đó. Hoặc thánh Krishna, Hoặc là Đức Phật. Hoặc chỉ đơn giản là Bản thể của Tình yêu thuần khiết.

Hy vọng đóng một vai trò tuyệt vời trong “cái chết” và “sự sống” (đã nhiên, chúng là giống nhau). Đừng bao giờ từ bỏ hy vọng. Đừng bao giờ. Hy vọng là một thông cáo của ước muốn lớn nhất của con. Đó là tuyên bố của một giấc mơ huy hoàng nhất. Hy vọng chính là suy nghĩ, tạo ra Thần thánh.

Thật là một phát ngôn tuyệt vời. Hy vọng chính là suy nghĩ, tạo ra thần thánh. Quả thật là một phát ngôn hoàn hảo tuyệt vời!

Bởi vì con rất thích câu nói này, thế thì đây là “100 từ là hình mẫu của mọi loại sự sống” mà ta đã hứa với con.

Ồ, vâng, một trong những lời hứa của Ngài bị trì hoãn!

Hy vọng là cánh cửa dẫn đến đức tin, đức tin là cánh cửa dẫn đến sự hiểu biết, sự hiểu biết là cánh cửa dẫn đến sự sáng tạo, và sự sáng tạo là cánh cửa dẫn đến sự trải nghiệm.

Trải nghiệm là cánh cửa dẫn đến sự biểu thị, sự biểu thị là cánh cửa dẫn đến sự trở thành, sự trở thành là hoạt động của mọi loại sự sống và là nhiệm vụ duy nhất dành cho Thượng Đế.

Điều con hy vọng, cuối cùng con sẽ tin, điều con tin, cuối cùng con sẽ biết, điều con biết, cuối cùng con sẽ tạo ra, điều con tạo ra, cuối cùng con sẽ trải nghiệm, điều con trải nghiệm, cuối cùng con sẽ biểu thị nó, điều con biểu thị ra, cuối cùng con sẽ trở thành. Đây là công thức của mọi loại sự sống.

Nó chỉ đơn giản là như thế.

Con yêu thích làm sao khi mà thông tin về sự sống được Ngài đưa ra một cách xúc tích thế này. Quả là một món quà. Những bài thơ như của Robert Frost mang đến cho chúng ta như một món quà. Và những bài hát, những vở kịch, những tác giả, những thông điệp, và những bậc thầy. Con yêu một bài thơ khác, Lisel Mueller. Một bài thơ theo thể tự do có tựa đề là “Hy vọng”

Nhà thơ ấy nói rằng hy vọng “là sự di động chạy từ đôi mắt đến tận cái đuôi của một con chó”. Điều đó không thật tuyệt sao? Chẳng phải là đã nắm được điều đó sao? Đây là một ngoại lệ từ sự nghiệp thơ vĩ đại của bà:

HY VỌNG

... là sự di động từ đôi mắt đến tận cái đuôi của một con chó.

Nó từ cái miệng bom phồng cái phổi của đứa bé vừa được chào đời.

Nó là một món quà phi thường, ta không thể hủy hoại nó trong ta

Sự tranh cãi bác bỏ đi cái chết, chính cảm hứng tạo dựng tương lai

Đó là tất cả cái mà ta biết về Thượng Đế.

Bạn trải nghiệm một thế giới ba chiều, nhưng bạn không sống trong một chiều. Sự thật tối thượng nó còn phức tạp hơn những gì mà bạn có thể tưởng tượng được.

CHƯƠNG 16

Neale: Và một lần nữa chúng ta quay lại cái ý về trạng thái tinh thần của một người vào thời cái chết là trải nghiệm của linh hồn họ sẽ gặp phải khi ở “phía bên kia”.

Thượng Đế: Ừ, đó chính xác là điều mà ta đang nói. Ta đã nói lặp đi lặp lại nhiều lần ở đây

Vâng nhưng con cứ quay tới quay lui với nó bởi vì có một vài điều về câu đó mà dường như nó cứ làm cho con chưa thông suốt được, con đã cố gắng nghĩ xem đó là gì. Giờ con nghĩ rằng con hiểu rồi.

Vui lòng nói ta nghe xem nào.

Thì cái ý rằng những người tiến gần đến cái chết mà không có sự hy vọng thì không có nhiều chỗ dành cho sự êm ái - những người thấy mình trong trạng thái của sợ hãi, khiếp đảm, e dè, tự buộc tội bản thân hoặc khiếp đảm hoặc e dè hoặc tự buộc tội bản thân hoặc nghi ngờ - kể cả gia đình của những người ấy nữa.

Ta biết. Ta biết con định hướng tới điều gì.

Chà, ý của con là, không có nhiều người có được cái chết bình thản và tuyệt vời như mong muốn trong khi Ngài dường như chỉ đưa ra điều cần thiết cho họ để có được một trải nghiệm diệu kỳ mà thôi. Ít nhất là e dè, nếu không muốn nói là sợ hãi, hoang mang, shock bởi vì sự đột ngột ấy, giống như trong tai nạn hay bất cứ thứ gì như thế...

Ta hiểu được sự quan tâm của con. Nhưng sự êm ái đến từ việc biết rằng mọi linh hồn đều tìm thấy bình yên, an lạc và yêu thương. Mọi linh hồn đều di chuyển đến tầng thứ ba của cái chết, thời điểm của sự hòa nhập lại với Bản thể.

Trong lúc đó, chẳng có thứ gì như là “đau đớn” - cảm xúc, thể xác hay linh hồn - trong “cuộc sống sau cái chết”. Ta vừa nói lúc trước rằng thậm chí những người tưởng tượng rằng họ sẽ bị đày xuống “địa ngục” và chính họ đưa họ tới đó, họ cũng không phải chịu đựng gì cả. Họ chỉ là đơn giản quan sát bản thân mình có được trải nghiệm đó, mà không hề có bất kì cảm xúc nào liên quan đến nó cả.

Ngài từng nói nó là một thứ giống như là coi một đoạn video hướng dẫn mà thôi.

Đúng vậy. Ở đó là cấp độ của sự tách rời. Con chỉ đơn giản là cho bản thân mình để mà ôn lại nó thôi, con nhận được từ nó bất cứ sự thông tuệ nào mà nó phát ra, nhưng con không hề phải chịu khổ sở gì cả. Cuộc sống sau cái “chết” không có thứ gì như là khô não cả.

Vậy thì cái gì ở đó? Có bất kỳ thứ gì ở đó không? Ở đó có an lạc không? Ở đó có hạnh phúc không?

Ở đó có tất cả mọi điều trên. Chẳng có điều gì tiêu cực cả.

Không có gì là tiêu cực?

Chẳng có lấy dù là chỉ một điều

Nhưng con nghĩ là Ngài nói rằng người ta trải nghiệm chính xác cái mà người ta mong muốn được trải qua mà.

Thì đúng là vậy.

Vậy chuyện gì nếu như người ta mong muốn được khổ ải? Thế còn những người họ chọn để chịu đựng đau khổ, những người cảm thấy đó là cách duy nhất họ “kiếm được đường” để lên thiên đường, hoặc là “chuyện tội cho lỗi lầm của mình” thì sao? Con nghĩ rằng Ngài đã từng nói là một linh hồn có thể trải nghiệm bất cứ thứ gì mà nó muốn trải nghiệm sau khi chết?

Điều mà ta nói nó đúng là sự thật. Và vì vậy mà con sẽ trải nghiệm khổ ải... ngoại trừ là con sẽ không như vậy.

Bởi vì nó giống như Ngài từng nói - con chỉ là đứng xem, không dính dáng gì tới cái “bản thân” con đang trải qua chuyện đó?

Ừ, và cũng bởi vì thậm chí nếu con có thể xác nhận được nó là một phần của bản thân con đang trải nghiệm chuyện đó, con cũng sẽ chẳng thấy gì hết.

Ngài có thấy rằng Ngài đang đưa con vào một vùng bụi mù...

Để ta nhắc cho con nhớ điều này mà ta đã từng nói trước đây mà nó có thể giải thích chuyện này một cách trọn vẹn.

Vâng, thế thì tốt quá. Ngay lúc này đây, một lời giải thích đầy đủ là một điều tốt vô cùng.

Ngay cái lúc mà mọi chuyện xảy ra mà không đúng với mong muốn của linh hồn, cái ý nghĩ rằng đó là điều mà ta không hề muốn biến thành tác nhân gây ra thay đổi ngay lập tức trong nội tại của linh hồn. Và vì thế mới không có sự khổ ải. Thậm chí là với một người có sức mạnh tưởng tượng ghê gớm rằng anh ta hay cô ta đáng bị trừng phạt.

Họ có thể tạo ra trải nghiệm của trí tưởng tượng, nhưng họ không thể trải nghiệm nó như họ đã từng tưởng tượng ra, vì lý do cực kỳ đơn giản là ngay khi họ có được trải nghiệm đó, họ sẽ không chọn nó.

Thậm chí đó là điều mà họ nghĩ rằng đó là điều mà họ thực sự muốn.

Mức độ nhận thức trong cuộc sống sau cái chết đều làm giảm đi khả năng của mọi người trong việc chọn lựa điều không có thật. Một linh hồn sẽ ngay lập tức biết và hiểu rằng ý niệm, ý nghĩ và trải nghiệm về “**khổ ải**” là không có thật.

Trong tầng thứ nhất của cái chết, linh hồn sẽ được hiểu rằng cái thể xác mà nó sống cùng trên trần thế này là không thật. Đó không phải thật sự là chính linh hồn. Trong tầng thứ hai của cái chết, linh hồn sẽ hiểu được rằng tâm trí cùng với tất cả những ý nghĩ của nó, đều là không thật. Đó không phải thực sự là chính linh hồn.

Tất cả mọi suy nghĩ trong một tâm trí hạn hẹp, hiện lên từ lập trường giới hạn trong trải nghiệm của con người, đều có ảnh hưởng to lớn trong tầng thứ hai, chính xác là bởi vì **lập trường** của một linh hồn sau cái chết còn mạnh hơn và khác biệt hơn hẳn so với nó khi còn ở trong thân xác.

Đó là nơi của lập trường tầng cao mà linh hồn bắt đầu sáng tạo và trải nghiệm bản thân nó. Ngay khi linh hồn thấy và nhận biết rằng nó không phải là thể xác đó, lập trường của nó thay đổi một cách mạnh mẽ, cái này thì con có thể tưởng tượng được. Thật ra, đó là điều đẩy linh hồn bước đến tầng ba của cái chết - khi mọi suy nghĩ, không chỉ là những suy nghĩ về điều “**xấu**” mà kể cả những nguy nghĩ của họ về “**thiên đường**” đều bị bỏ lại, và nó được trải nghiệm Sự thật tối thượng.

Và vì thế mà thậm chí với trường hợp rằng một người luôn tin rằng anh ta bị đày ải, anh ta đáng bị như thế, và rằng bị đày ải là để anh ta chuộc lại lỗi lầm của mình dưới con mắt của Thượng Đế, cái ý nghĩ về sự chuộc tội, và anh ta coi sự đày ải là phương tiện để đạt được điều đó. Nó sẽ trở thành vô nghĩa ở trong lập trường lớn hơn của linh hồn.

Linh hồn có thể đứng xem “**chính nó**” đang cố gắng để nhận khổ ải từ trong cái địa ngục tự tạo của nó. Nhưng rồi linh hồn đó sẽ sớm nhận ra

rằng tạo ra trải nghiệm đó là điều vô nghĩa.

Con nghĩ rằng không có điều gì là không thể cho một linh hồn có thể bộc lộ được Bản thân như là một đấng sáng tạo trong hiện thực của chính nó.

Đó không phải là một câu hỏi về một điều không thể. Đó là một câu hỏi về chuyện nó vô nghĩa. Linh hồn không có lý do gì để tạo ra một số trải nghiệm nhất định - vượt quá xa cái sự thật có liên quan đến việc “**tưởng nhớ**” lại. Một khi linh hồn nhớ lại được rằng việc chịu đày ải không phải là sự thật, mà nó chỉ là một trải nghiệm được tạo ra bởi tâm trí con người mà thôi. Thì nó sẽ đạt được cái mà nó tìm kiếm để có được, còn với cái địa ngục tự chế của nó cùng những trải nghiệm của nó ở đó sẽ biến thành vô nghĩa.

Theo một cảm nhận, đó là bởi vì linh hồn “biết quá nhiều” để có được bất cứ thứ gì còn hơn cả những trải nghiệm kia. Nó sẽ giống như là một nhà ảo thuật biểu diễn những trò ảo thuật của mình hết lần này đến lần khác - cho một vị khán giả duy nhất: **chính bản thân anh ta.**

Con nên nghĩ rằng nó sẽ tương đối khó cho một ảo thuật gia khiến cho bản thân mình thích thú với những màn biểu diễn của anh ta.

Nó còn nhiều hơn cả cái sự khó đó nữa. Nó sẽ là điều không thể. Trong cảm nhận đó, trong hoàn cảnh đó thì ta có thể nói rằng sẽ không có chuyện mà linh hồn phải chịu đựng khổ ải.

Nhưng thậm chí là dù trong một khoảnh khắc tích tắc cũng không có sao? Thậm chí là không kể cả là trong khi chờ quyết định là điều này có thú vị hay không sao?

Không có một chút xíu nào.

Chẳng có thứ gì gọi là “**khoảnh khắc tích tắc**” cả. Câu hỏi của con nó được đặt trong cái thực tế của con về thứ mà con gọi là “**thời gian**”, nơi mà mọi thứ xảy ra liên tục. Nhưng tất cả mọi việc mà ta mô tả như chuyện xảy ra với một linh hồn sau cái chết xảy ra y hệt trong thoáng chốc.

Chờ chút đã. Ngài, chính bản thân Ngài đã nói rằng chúng xảy ra theo từng “tầng”. Tầng một, tầng hai và cứ thế đi tiếp.

Điều đó là đúng theo như thuật ngữ của con. Nhưng những tầng kia là được trải nghiệm cùng một lúc, với mỗi trải nghiệm mới thì nó “**xóa**” đi trải nghiệm cũ. Vì thế mà cứ như là cái cũ chẳng hề tồn tại. Con chính LÀ con của Ngay lúc này. Và nó cũng nhiều như là **Con chưa bao giờ là bất cứ điều gì khác.**

Con xin lỗi, con không hiểu được cái này. Ở chỗ này Ngài khiến con không thể hiểu nổi.

Thách thức ở đây là phải nói theo cách nói của chốn nhân gian về một tình huống hoặc một trải nghiệm nằm ngoài cõi này. Vậy thì ta nói rằng mọi thứ đều diễn ra liên tục và đồng thời.

Cái này còn trở nên khó hiểu hơn. Mọi thứ xảy ra hoặc là đồng thời hoặc là liên tục. Hai cái này không thể xảy ra cùng một lúc.

Nó không thể à.

Ta đang nói với con rằng mọi hình thái sống đều gồm cả hai.

Mọi hình thái sống đều là đồng thời và liên tục sao?

Đúng vậy.

Ok, cái này đang làm con loạn não mất rồi. Con không thể chấp nhận được điều này trong hiện thực của con.

Con có thể nhận thức được khả năng của điều đó không? Con có thể rộng mở tâm trí mình để có thể nhận thức được khả năng của điều đó không?

*Không hề có từ nào trong ngôn ngữ của con để diễn tả được cái trải nghiệm này, vì thế mà chúng ta phải tự tạo ra một từ mới vậy. Vậy hãy nói rằng nó sẽ là **liên tiếp đồng thời**. Nó là **đồng thời** và **liên tiếp** tại cùng một thời điểm.*

Con không biết phải nói gì nữa đây. Con cho rằng mọi thứ và mọi điều đều có khả năng xảy ra và con cũng vui vẻ thừa nhận rằng con chẳng biết bất cứ điều gì ở đó để hiểu được Sự Thật tối thượng, nhưng con có thể tiến đi xa. Thậm chí là con có thể đến đó chỉ bằng chấp nhận các khái niệm. Con không thể tưởng tượng được việc mình được trải nghiệm điều nó ở tại đó. Con không thể tưởng tượng được trải nghiệm về nó.

Để ta xem nào, liệu rằng chúng ta có kiếm được một từ nào khác - một vài từ "thật sự" - mà ta có thể dùng nó để giải thích cho con, hoặc ít nhất thì nó cũng giúp con hiểu được phần nào.

Tốt quá, bởi vì ở đây con cần được giúp đỡ và con cần nó ngay lập tức. Hay là con nên nói rằng, con cần nó **liên tiếp đồng thời.**

Hoàn hảo. Đó là một điều hoàn hảo.

Giờ đây, con hãy tưởng tượng bên con là một hiện thực mà thời gian không hề tồn tại. Không phải theo cái cách mà con tưởng tượng. Chỉ có duy nhất một khoảnh khắc, khoảnh khắc vàng của ngay bây giờ.

Mọi thứ đã diễn ra và đang diễn ra ngay bây giờ - và nó sẽ xảy ra và đang xảy ra Ngay tại bây giờ đây.

Điều này đúng với mọi kiếp sống của con, không chỉ là với phần con trải nghiệm mà con gọi là Riêng kiếp sống này, hay là Kiếp sau. Sự khác biệt là, trong kiếp sau con biết điều đó. Con trải nghiệm nó.

Được rồi, nhưng chỉ một chốc thôi. Ngài nói rằng mọi kiếp sống của con đang diễn ra đồng thời. Ý Ngài nói là tất cả mọi hiện thân của con, đúng chứ?

Nhưng ta cũng có ý muốn nói đến tất cả trong nhiều lối đi thông qua cái hiện thân này.

Ý Ngài muốn nói rằng con đi qua kiếp này hơn một lần rồi?

Đúng vậy. Và có nhiều khả năng, nhiều trải nghiệm, nó diễn ra đồng thời.

Nhưng nếu mọi thứ đang diễn ra đồng thời... thì nó có nghĩa là ở đó sẽ có “những hiện thực đan xen”. Ngài đang nói với con rằng có những thứ như là “vũ trụ song song” đang đi cùng với chúng ta, mà trong đó cái “tôi” là “con” đang có những trải nghiệm khác sao?

Ừ, ta đang nói vậy đấy.

Chà, khi vừa bắt đầu Ngài có nói với con rằng một vài phần trong cuộc nói chuyện này dường như có vẻ là “quá tầm” với mọi người, và Ngài chắc chắn đang giữ đúng lời hứa đó rồi đây. Rất nhiều người sẽ nói rằng cái kịch bản cuối cùng đó chỉ đơn thuần là khoa học viễn tưởng.

Và nó không phải vậy. Như ta đã nói lúc trước, đây chính là khoa học.

Cái này cũng vậy, là khoa học sao? Nói về “những hiện thực đan xen” là khoa học sao?

Con nghĩ rằng con đang sống trong một thế giới chỉ có ba chiều thôi sao? Cứ hỏi bất cứ nhà vật lý học lượng tử nào về điều đó đi.

Chúng ta không sống trong một thế giới không gian ba chiều. Nhưng bạn không sống trong một chiều mà thôi.

Con trải nghiệm một thế giới không gian ba chiều. Nhưng con không sống trong một chiều mà thôi.

Điều đó có nghĩa là gì?

*Điều đó có nghĩa là Sự thật tối thượng còn phức tạp gấp nhiều lần với những điều mà con có thể tưởng tượng ra được. Nó có nghĩa rằng ở đây còn nhiều thứ đang diễn ra vượt khỏi tầm mắt của ta. Ta nói với con **TẤT CẢ** khả năng tồn tại ở mọi thời điểm. Con đang chọn một khả năng mà ngay lúc này đây con ước mình được trải nghiệm từ một trường đa chiều kích của những khả năng vô tận. Và ở đây là một “con” khác đang đưa ra những chọn lựa **khác**, ngay tại đây, ngay tại bây giờ.*

Một cái tôi khác?

Đúng vậy.

Ngài đang nói rằng “con” tồn tại ở đa chiều kích?

Ừ.

Chẳng có gì bí ẩn về vũ trụ, một khi bạn nhìn trực diện vào nó

CHƯƠNG 17

Neale: Chúng ta lại một lần nữa đáp xuống một khu vực hoàn toàn khác xa với cái mà con đã nghĩ rằng chúng ta sẽ đi khám phá. Thú vị như nó vốn có, cái này liệu có liên quan đến chủ đề của con không, cái nào mới là cuộc sống mà con đang trải nghiệm nó, và cả cái chết của con nữa?

Thượng Đế: Mọi thứ ở đây đều xen lẫn vào nhau. Không có một sự thật đơn lẻ nào về cuộc sống và cái mà con gọi là “cái chết” đứng riêng lẻ một mình. Mọi điều đều liên quan đến nhau.

Được rồi, vậy thì Ngài trả lời câu này dùm cho con với. Nếu mọi điều đang diễn ra cùng một lúc, thì làm sao mà nó có thể cho “chúng con” đó là “chúng con” để trải nghiệm những việc dường như là chúng đã liên tiếp xảy ra ở một nơi tách biệt?

Cái vấn đề này nằm ở cái mà con chọn để nhìn vào. Và đó là một mảnh thực tế to lớn của thông tin về con dường như hiện tại của con đang đi qua kiếp sống này.

*Trải nghiệm của con được tạo ra bởi cái mà con nhìn vào. Hoặc là chính xác hơn, bởi cái cách mà con **di chuyển** trong Không gian/ Thời gian.*

Ngài nói sao ạ?

Để ta cho con một ví dụ đơn giản để xem nếu ta con thể khiến cho con tiếp cận gần hơn với sự nhận thức này.

Thượng Đế của tôi ơi, Ngài làm ơn. Con đang cố gắng hết sức để bắt kịp những điều Ngài nói. Nhưng con cần một cái gì đó để nắm bắt được điều này.

Được rồi, vậy thì ta nói thế này nhé, coi như con đang đi vào trong một căn phòng. Đó là một căn phòng thật to và chỉ có duy nhất một món đồ trang trí. Có lẽ đó là một cái thư viện mà trong đó rất phong phú chỉ điểm để về Nhà.

Tốt. Con có thể mừng tượng ra nó.

*Con bước vào trong căn phòng và “**đầu tiên**” con chú ý đến vài thứ. Có lẽ đó là một cặp tượng những con người khỏa thân to hơn kích thước người thật nằm ở góc phòng. Theo tự nhiên, chúng lọt ngay vào mắt của con. Con đi về phía đó và coi thử. Hay có lẽ đó là một thứ kịch tính nào đó tương đương như vậy. Một con gấu nhồi bông cực lớn. Hay là một cái tivi màn*

hình cỡ đại đang phát hình. Sự chú ý của con đến đó ngay lập tức. Tâm trí con đến đó ngay lập tức.

Được. Con có thể tưởng tượng ra được.

Bây giờ thì con nhìn quanh, và con bắt đầu thấy những thứ khác, những thứ ít cuốn hút hơn. Cuối cùng con đi đến cái kệ sách ở giữa căn phòng. Đôi mắt con sáng lên khi nhìn vào một cuốn sách có một tựa đề đặc biệt trên cái bìa sách ở giữa kệ sách nằm đối diện phía trước con. Đây là điều làm cho con bước vào căn phòng này. Những bức tượng thu hút sự chú ý của con, và con đã đi đến chỗ chúng. Nhưng đây cũng là điều làm con bước vào căn phòng này.

Sau đó mô tả cảnh này cho một ai đó, con có thể nghe chính bản thân mình nói rằng: **“Cuối cùng, đây rồi! Đây chính là cái mà ta đã tìm kiếm”**.

Dĩ nhiên đây không phải là **“cuối cùng”** về nó. Con có thể dễ dàng để nói rằng: **“Đầu tiên, nó đã ở đây rồi”**.

Cái quyển sách đó nó đã luôn nằm đó, chờ con nhìn thấy nó. Nó không hiện ra **“lúc sau”**.

Thật vậy, nó đã không **“hiện ra”** chút nào. Nó đã không xuất hiện vào một **“thời gian”** cố định, nó đã luôn có ở đó. Nhưng con đã không thấy nó bởi vì con đã không nhìn vào nó. Con đã không đi về phía nó.

Nhưng mọi thứ trong phòng đều có ở đó. Nó đã tồn tại đồng thời. Con đã thấy cái ở đó, **“khám phá”** nó, và vì thế trải nghiệm nó liên tục. Vì thế khoảnh khắc đó thật sự là **“liên tiếp đồng thời”**.

Con hiểu rồi. Con hiểu là làm thế nào mà nó đi theo hướng như vậy.

Một vật **“không đột nhiên xuất hiện”** khi con thấy chúng. Con nhìn thấy nó làm cho nó đột nhiên **“xuất hiện”** trước CON. Những ai mới chân ướt chân ráo trong vật lý lượng tử cơ bản sẽ nói rằng không có vật gì ở đó cho đến khi bạn nhìn thấy nó. Việc mà con thấy nó ở đó tạo ra việc nó tồn tại ở đó. Nhưng bây giờ khoa học tiến bộ hơn biết được rằng đó không phải là phát biểu tối thượng về mọi vật như thế nào.

Trong Sự thật tối thượng, mọi thứ LÀ ở đó trước khi con nhìn thấy chúng. Đó là, tồn tại đa khả năng ở mọi thời điểm. Từng kết quả được nhận thức của từng tình huống được nhận thức tồn tại ngay đây và ngay bây giờ - và nó đang diễn ra ngay tại đây, ngay tại lúc này. Sự thật rằng con thấy được chỉ một trong chúng, hiểu theo nghĩa đen, đã không được **“đặt ở đó”** - nó đặt nó ở **“đây”**, trong tâm trí con.

Nhưng cái hiện thực nào trong những hiện thực đó tồn tại chính là cái mà con đưa vào tâm trí mình?

Chính là cái mà con chọn để thấy.

Và cái gì đã làm cho con chọn nó chính là hiện thực của mình thay vì là những cái khác?

Chà, giờ đây đó chính là một câu hỏi phải không? Cái khiến con chọn nó chính là hiện thực của mình thay vì là những cái khác.

Khi con trông thấy một người vát vường trên vỉa hè nhếch nhác, râu ria xồm xoàng, miệng thì nốc rượu, cái gì sẽ khiến con chọn việc xem người ấy là một “tên đầu đường xó chợ” hay là “một vị thánh nằm ở vỉa hè”? Khi con thấy một thông báo “giáng chức” từ sếp của con, cái gì sẽ khiến con chọn việc coi đó là một “thảm họa khủng khiếp” hoặc là “một cơ hội tuyệt vời”? Khi con xem một tin tức về động đất, sóng thần trên tivi với hàng ngàn người chết, cái gì sẽ khiến con chọn xem việc ấy là một “thiên tai” hoặc là “một sự hoàn hảo”?

Điều gì sẽ làm cho con chọn điều này thay vì điều kia?

Là ý nghĩ của con về cái gì đang ở đó?

Thật vậy. Đó cũng là ý nghĩ của con về chính bản thân mình.

Cái này gọi cho con nhớ lại câu chuyện về Đông Ki Sốt, người đàn ông của La Mancha, mà ở trong câu chuyện đó anh ta đã nhìn thế giới dưới một con mắt hoàn toàn khác, ánh mắt mà “*bùng cháy với ngọn lửa ảo tưởng trong tâm*” - như trong lời bài hát của Joe Darion trên sân khấu nhạc kịch, Đông Ki Sốt tưởng tượng “*một kế hoạch kì lạ nhất được tưởng tượng ra... để trở thành một hiệp sĩ lang thang xông pha vào cuộc đời, để chinh đốn lại những gì sai trái*”.

Gã tìm được một cái tô, úp nó lại rồi coi nó như là một cái mũ bảo hộ, gã đội nó trên đầu một cách kiêu hãnh. Gã tình cờ gặp một ả gái điếm trong quán rượu Aldoza, và xem cô nàng như là Dulcinea, một nàng trinh nữ tuyệt đẹp, ngây thơ và trong trắng. Gã đòi nàng trao cho mình một kỷ vật để gã có thể mang bên mình trong những trận chiến. Cô ả giễu cợt ném cho hắn một cái giẻ của quán rượu, gã xem nó như là chiếc khăn choàng của cô nàng và mang nó bên cạnh trái tim mình.

Anh ta quay ngựa đi và tuyên bố: “*Ta chính là ta, Đông Ki Sốt, chúa tể của La Mancha. Sự mệnh gọi ta và ta phải đi.*”

Anh ta bịa ra mọi chuyện.

Cái gì, rồi thì là sứ mệnh của con? Con sẽ sống cuộc đời của mình như thế nào? Con sẽ nhìn mọi người ra sao, kể cả những nơi chốn, những sự việc ở trong nó? Và kết quả sẽ ra sao?

Ngài là Thượng Đế. Ngài nói con nghe đi.

Nó phụ thuộc vào điều mà con nhìn nhận về nó thế nào.

Ngài có biết điều diệu kỳ là gì không? Nó cũng điên như câu chuyện này vậy, con nghĩ là mình đã thực sự hiểu ra cái này rồi.

Dĩ nhiên là con phải hiểu thôi, vì mọi thứ ở đây là điều tự nhiên. Linh hồn của con hiểu hết mọi việc - bao gồm cả “tính liên tục” - hoàn hảo. Linh hồn của con biết rằng mọi hiện thực cùng tồn tại. Người đàn ông trên vỉa hè vừa là một gã đầu đường xó chợ và cũng là một vị thánh trên vỉa hè. Aldonza vừa là một cô hầu rượu và một nàng trinh nữ tuyệt đẹp. Con vừa là nạn nhân vừa là kẻ thủ ác, và con là cả hai trong cuộc đời mình. Và không có cái nào trong chúng là thật. Chẳng có cái nào. Con đang bịa ra chúng mà thôi. Con tạo ra trải nghiệm của mình bằng việc quyết định cái phần nào trong tổng thể đó là cái con chọn để nhìn vào nó. Và con có nhiều khả năng nhìn không thấy cái thứ mà con đã cố gắng để tìm.

Người anh em, con thật sự hiểu điều này. Một vài người nói với con rằng họ đang tìm kiếm người bạn đời hoàn hảo, nhưng khi thiên đàng gửi người đó đến cho họ thì họ thậm chí không thấy anh ấy hoặc cô ấy bởi vì họ đã bị phân tán bởi những thứ như ngoại hình, hay những thứ họ coi là những khuyết điểm. Đông Ki Sốt đã xem nàng hầu rượu như là một trinh nữ đẹp tuyệt trần, và cô nàng đã trở thành một người như vậy.

Cái chuyện nhìn không thấy một món đồ nào đó còn diễn ra trong cõi trần này nữa. Con không thể đếm hết được đã bao nhiêu lần con đi tìm món đồ nào đó dù là nó ở trước mặt con, nhưng bởi vì một sự lơ đãng hoặc giả là con đã không nhìn vào chúng. Con đã bỏ qua chúng. Và vì thế con đi khỏi “phòng” (đó là khoảnh khắc trong cuộc đời con) rồi tuyên bố với tất cả những ai liên quan rằng “Nó không có ở đó. Ta nói cho mi nghe. Nó không có ở đó đâu”, rồi con mất hết nhuệ khí. Một người nào đó lại tiến vào căn phòng và trở ra trong chiến thắng mà chính xác đó là cái mà con thề rằng nó chẳng có ở đó đâu mà tìm.

Đó là điều mà các vị minh sư đã làm được. Linh hồn của một vị minh sư là người đã thẳng tiến vào căn phòng cuộc sống của con và thấy được cái mà con thề rằng nó không hề ở đó.

Vì thế mà con thường xuyên nghe mọi người nói - cái quái gì vậy, vì vậy con thường nghe chính bản thân mình nói - bây giờ, làm cái quái gì mà nó ở đó vậy?

Các nhà ảo thuật gia hiểu thấu đáo được cái quy luật này. Họ nói rằng: *“bàn tay thì nhanh hơn đôi mắt”*. Họ biểu diễn các trò của họ ngay trước mặt chúng ta. Chẳng hề có chút gì gọi là ảo giác. Nhưng các ảo thuật gia biết rằng nó sẽ giống như là ảo giác với bạn bởi vì cái nơi mà bạn đang nhìn.

Bí mật của các ảo thuật gia chuyên nghiệp đó là *“khiến cho con nhìn đi chỗ khác khỏi cái nơi mà họ thực hiện các mẹo của mình”*.

Chẳng phải là tình cờ khi mà các ảo thuật gia và linh hồn của các vị minh sư đã thường được người ta nghĩ rằng họ cùng một hội và được gọi là *“huyền bí”*. Hai từ *“huyền bí”* và *“phép thuật”* thường được đi cùng với nhau để mô tả một người hoặc một trải nghiệm đặc biệt nào đó.

Huyền bí là những người thấy được những điều mà con không thấy. Họ không rời mắt khỏi cái nơi mà phép màu đang diễn ra, mà hơn thế là nhìn thẳng vào chúng.

Chẳng có gì bí ẩn về vũ trụ một khi mà con nhìn trực diện vào nó, một khi con nhìn thấy nó đa chiều kích. Tuy nhiên với hầu hết mọi người đây không phải là một chuyện dễ dàng, nó làm hạn chế lập trường của họ.

Con phải đặt bản thân mình vào trong một thân thể, bên trong Không gian và Thời gian, thấy, nhận thức và di chuyển trong những hướng bị giới hạn trong cái khả năng của cái thân xác này. Nhưng thân xác con không phải là Chính con, mà là thứ gì đó mà con có được. Thời gian không phải là một điều gì đó trôi qua, mà là một thứ gì đó mà con đi qua, giống như là con sẽ đi qua một căn phòng vậy. Và Không gian không thật sự là *“không gian”* chút nào, cũng như là *“một nơi mà chẳng có gì”*, vì không có nơi nào như thế tồn tại.

Thời gian LÀ. Người ta nói rằng *“thời gian trôi đi”*, nhưng thời gian thật sự chẳng dịch chuyển đi đâu cả. Đó là con đưa con đi, con là người *“dịch chuyển qua thời gian”*.

Con là người tạo ra ảo giác về *“thời gian trôi qua”* vì con đi xuyên qua cái Chỉ Một Khoảnh Khắc Ở Đó.

Và *Chỉ Một Khoảnh Khắc Đây Là* là vô tận, và vì thế mà khi con di chuyển qua nó, con có cảm giác con đang *“chỉ là đi qua thời gian”* theo nghĩa đen của nó, bởi vì con cho là vậy.

Thời gian là một thứ gì đó mà con chú ý đến liên tục trong khi nó tồn tại đồng thời ở mọi không gian. Thời gian và Không gian là sự liên tục.

Khi con di chuyển xuống những Hành lang của thời gian, con có được trải nghiệm rằng Không gian/Thời gian là khoảng rộng bao la. Cái *“Chỉ*

*Một Khoảnh Khắc Đây Là” được gọi chính xác là **LIÊN TỤC** Không gian/Thời Gian bởi vì hiện thực của cái Thời Gian/Không Gian này tiếp tục để luôn luôn như thế.*

*Con, vốn Một linh hồn thuần khiết, có thể đi chuyển qua cái hiện thực độc nhất này (thỉnh thoảng nó được gọi là Duy Nhất) trong những vòng tròn bất tận khi con tiếp tục để trải nghiệm chính bản thân mình. Con LÀ cái Độc Nhất này. Con là thứ để nó được tạo ra. Cái Bản Thể Thuần Khiết. Nguồn Năng Lượng. Con là một cá thể của nguồn năng lượng này và của cái Bản Thể này. Con là một “**Cá Thể của Sự độc nhất**”.*

Sự độc nhất là cái mà vài người trong các con gọi là Thượng Đế. Cá nhân là cái mà vài người trong các con gọi là Minh.

*Con có thể chia bản thân mình đi lên và xuống đi qua Sự độc nhất theo nhiều hướng khác nhau. Con gọi những di chuyển khác nhau **LIÊN TỤC** Không gian/Thời gian là “những thời gian sống”. Tất cả chúng là **Những vòng tròn của Bản thân mà tiết lộ Bản Thân VỚI Bản Thân Thông qua Vòng Tròn của Bản Thân THÔNG QUA Bản thân.***

Con phục sát đất rồi. Trước đây chưa từng có ai giải thích mọi điều cho con giống như thế này.

Chà, đó là về Thời gian.

Ồ, giờ thì nó thật dễ thương. Ngài thật dễ thương.

Cảm ơn.

Rồi thì giờ để con xem thử coi nếu con có thể tiếp thu toàn bộ điều này cho cá nhân bản thân con không nhé, và có một vài lập trường về toàn bộ điều này. Chúng con, loài người là những sự cá tính hóa của trải nghiệm cuộc sống độc nhất liên tục đồng thời.

Nó đó. Con đã hiểu chính xác rồi đấy.

Ngài đang đùa với con à? Ngài có kịp nghe cái con vừa nói không? Con vừa **NÓI rằng...**

Chúng con là những sự cá tính hóa của trải nghiệm cuộc sống độc nhất liên tục đồng thời.

Ừ, và ta vừa nói là con hiểu điều đó chính xác đấy.

Kính khủng quá. Con giờ đang lạc vào Xứ sở Thần tiên. Con vừa mới rút xuống cái hang thỏ.

Đó là mục đích của bạn để hiểu được trọn vẹn. Bản thân mình thông qua trải nghiệm của chính mình. Chứ không phải chỉ để biết một phần nào đó của bản thân.

CHƯƠNG 18

Neale: Vậy thì để con hỏi Ngài một câu hỏi trực tiếp. Cái này có liên quan đặc biệt đến đời sống sau cái chết.

Thượng Đế: Ừ, được thôi.

Nếu chúng ta là một Bản thể thuần khiết, di chuyển qua sự Độc nhất mà chúng ta gọi là Không gian và thời gian trong một vòng tròn liên tiếp và không bao giờ kết thúc của Bản thân thông qua Bản thân. Rồi thì, làm thế nào chúng con có được trải nghiệm cuộc sống vĩnh hằng bên cạnh Ngài - **VỚI THƯỢNG ĐẾ** - như chúng con đã từng hứa?

Một câu hỏi hay.

Và câu trả lời của Ngài là?

Cái vòng tròn liên tiếp của Bản Thân mà con mô tả chính LÀ cuộc sống vĩnh hằng bên cạnh Ta mà con đã được nghe nói đến. Con đang trải nghiệm “cuộc sống vĩnh hằng bên với Thượng Đế” ngay tại chính lúc này đây.

Rồi vậy thì, cái chết có vai trò gì trong toàn bộ câu chuyện này? Và Ngài đang nói rằng đây chính là Thiên Đường sao? Trong cái sự tiếp diễn này, vòng tròn Bất tận có phải nó là thứ không còn gì có thể tốt hơn không? Chúng con sẽ không bao giờ có được trải nghiệm “hợp nhất” với Ngài như người ta từng viết sao? Cái gì mới là Khoảnh khắc của Hạnh phúc Thuần khiết mà người ta ca tụng sự huyền bí của nó, khi một cá thể linh hồn hòa mình lại với Tất cả?

Trước khi cuộc trò chuyện của chúng ta kết thúc, ta sẽ mô tả cho con nghe về khoảnh khắc ấy. Sự khao khát của con sẽ được thỏa mãn. Còn với những câu hỏi khác của con, sự di chuyển của cá thể xuyên qua Sự Độc Nhất không bao giờ kết thúc mà là liên tục theo một hình tròn thì nó đã được mô tả rồi đấy.

Những vòng tròn xuất hiện liên tiếp - bởi vì vòng tròn này có tính liên tiếp theo định nghĩa, không? Nhưng những vòng tròn này cũng xuất hiện đồng thời.

Điều đó chính xác đấy. Mọi thứ đang diễn ra cùng một lúc “đường

như” xảy ra liên tiếp.

Con sử dụng cái mà con gọi là “cái chết” như là một phương tiện để đánh dấu sự bắt đầu và sự kết thúc của những liên tiếp và sự bồi đắp Bản thân con giữa chúng. “Cái chết” là một sự chuyển đổi năng lượng tạo ra những dao động cực đại trong tỉ lệ và tần số của rung động của chính con, nó đẩy con tới và lui ở giữa cái mà con gọi là cõi trần và thế giới tâm linh.

Tuy nhiên, cái chết là điều không cần thiết để cho con di chuyển qua Thể Liên tục của Không gian/Thời gian và để trải nghiệm bản thân con tại những cấp độ khác nhau.

Cái chết là không cần thiết sao?

Không nếu như con định nghĩa “cái chết” như là việc bỏ lại cái xác phàm này mà thôi. Con có thể có được trải nghiệm trọn vẹn nhất bản thể tâm linh của con trong khi vẫn còn tồn tại trong thân xác này. Ta không cần thiết phải vứt bỏ đi thân xác để trải nghiệm được điều này. Và con có thể có được trải nghiệm trọn vẹn nhất của thân xác này trong khi du hành trong địa hạt của tâm linh.

Con có thể mang theo cái thân xác này đến địa hạt của tâm linh không?

Thật vậy, con có thể làm vậy.

Thế thì tại sao con sẽ không luôn luôn làm như vậy? Tại sao phải chết?

Giữ lại thân xác bên mình đi qua mọi vĩnh hằng sẽ không mang lại lợi ích gì cho Bản Thân Vĩnh Hằng.

Nó sẽ không có ích gì sao?

Không.

Tại sao không?

Bởi vì mục đích của Vĩnh Hằng đó là mang đến cho con Một Trường Ngoại cảnh của Thời gian bất tận mà ở trong đó nó đem lại cho con một cơ hội cho những Trải Nghiệm Bất Tận và một Trạng Thái Khác nhau Vô Tận của AI LÀ CON.

Con sẽ không chỉ trông có duy nhất một bông hoa trong khu vườn của mình. Đóa hoa ấy có thể đẹp, đóa hoa ấy có thể rụng rã, có thể ngát hương, đó là nó đi qua hàng loạt những biểu hiện khác nhau mà sự sáng tạo con

gọi "**những đóa hoa**" được trọn vẹn là một đóa hoa.

Đó là mục đích của con để hiểu biết trọn vẹn về bản thân thông qua trải nghiệm của chính con, chứ không phải chỉ để biết một phần nào đó của bản thân. Để tiếp tục tồn tại với một thể xác đi xuyên qua Mọi Vĩnh Hằng không phục vụ cho mục đích đó.

Tuy nhiên, đừng lo lắng. Thay đổi hình dạng không nhất thiết phải tạo ra trải nghiệm mát mát bởi vì con có thể quay lại bất cứ thể xác vật chất nào bất cứ thời điểm nào mà con mong muốn.

Con có thể quay lại như con đã từng là mình trước đây?

Ừ, mà con thường xuyên làm vậy lắm để trải nghiệm những biểu hiện riêng biệt của CON theo một cách mới hơn và li kì hơn.

Điều này được mô tả ở trong một vài truyền thuyết của tôn giáo như là lần quay lại thứ hai của Jesus - mặc dù rất nhiều người trong con đã tưởng tượng rằng điều này có thể và chỉ xảy ra với một người duy nhất. Sự thật là mỗi người trong các con có thể trải nghiệm Bản Thân mình như là Chúa Jesus vậy, và thật sự thì tất cả các con đều có khả năng làm được việc đó bất cứ khi nào.

Con có thể nắm lấy Bốn phần của mình bất cứ thời điểm nào và làm như vậy bất cứ khoảnh khắc nào con nhận ra Ai mới thật sự là con. Rồi thì con sẽ có trọn vẹn một vườn hoa cho đời sống của mình. Đó chính là Vườn Địa Đàng, cái mà các con đã viết trong nhiều truyền thuyết.

Vì thế mà con đi qua những vòng tròn của sự sống.

Những vòng tròn đó xuất hiện đồng thời cho rất nhiều Cá thể mà bao gồm Sự Độc Nhất, cái gọi là Một Linh Hồn.

Con có thể đi qua Không gian/Thời gian ở rất nhiều nơi và như cái ta đã từng nói trước đây, con cũng có thể di chuyển ở cùng một nơi - đi xuống cùng một "**đường hầm thời gian**" - không chỉ một lần.

Vâng, và Ngài đã làm cho đầu óc con xoay vòng vòng trong lần trước khi Ngài nói đến cái này. Giờ đây nó lại đang xoay vòng vòng nữa rồi.

Được rồi. Ta nghĩ rằng mấy cái từ ngữ đó chẳng chóng thì chày sẽ hạ gục chúng ta hoàn toàn. Để coi nào, nếu một hình ảnh trừu tượng có thể giúp con định hình nhận thức về cái mà chúng ta đang đề cập ở đây không.

*Ta sẽ tạo ra một phép ẩn dụ. Đây là một phép ẩn dụ mà con có thể sử dụng cho phần đời còn lại của mình. Vì thế nó rất quan trọng, khi hiểu được đây không phải là chân lý theo nghĩa đen, đây là một phép ẩn dụ. Mọi vật không phải vốn là như thế, đây là một ẩn dụ. Nhưng những ẩn dụ này có thể cực kỳ có ích khi “**mọi thứ là như thế**” không thể dễ dàng giải thích bằng ngôn ngữ mà con sẽ hiểu được - thật vậy, hoặc khi không có ngôn từ nào có thể diễn tả được nó.*

Ẩn dụ, cũng giống như những câu chuyện ngụ ngôn có thể giúp con lĩnh hội được những điều sâu xa. Đó là lý do tại sao mọi bậc thầy vĩ đại đều sử dụng chúng.

Vậy thì ta cùng gọi nó là Ẩn dụ Kỳ diệu.

Tốt thôi. Được rồi

Bây giờ.

Bạn đã tưởng rằng bạn cần rất nhiều thứ để khiến cho mình hạnh phúc, và để sinh tồn. Bạn đã tự phịa ra điều này mà thôi.

CHƯƠNG 19

Thượng Đế: *Giờ con tạo ra một hình ảnh một trái táo tròn căng, đỏ mọng, tươi ngon trong tâm trí con. Ta gọi trái táo này “thời gian” và gọi bên trong trái táo này là “không gian”.*

Neale: *Thiệt tình là làm khó cho con khi nghĩ bên trong một quả táo như là “không gian”, bởi vì ở trong nó có quá nhiều Vật chất mà.*

Nếu như con được thấy có biết bao nhiêu Vật chất ở phía ngoài kia mà con gọi là “ngoài không gian” đấy, thì nó sẽ chẳng là vấn đề gì cả. Tính tỉ lệ, các phân tử trong hình ảnh quả táo tưởng tượng đó thì nó còn ở mức ít nhất còn kém xa những vật chất rắn của vũ trụ.

Được thôi...

Giờ con tưởng tượng rằng mình là một con siêu vi khuẩn, rất nhỏ nhưng tràn đầy sức sống đang đi xuyên qua một đường hầm trong trái táo này.

Trong phép ẩn dụ này, những bức tường của “đường hầm” này là Những hành lang của thời gian. Dọc theo hành lang là những vết hằn mà làm cho mỗi milimét của bức tường hoàn toàn khác nhau. Con có thể tưởng tượng “đường hầm thời gian” này với rất nhiều vết khắc chữ?

Vâng con có thể tưởng tượng ra nó.

Tốt giờ con chú ý rằng con đi xuyên qua đường hầm này đó là thời gian không hề trôi đi. Mà là CON đang đi qua THỜI GIAN.

Ôi trời ơi, con vừa thấy được điều đó. Ngài từng nói qua điều này rồi, nhưng con chỉ mới vừa hình dung được nó. Ngài ơi, một hình ảnh có giá trị hơn cả ngàn lời nói. Thật là một sự thay đổi thú vị mà hình ảnh này đem lại. Nó hoàn toàn là một sự đảo ngược nhận thức.

Vậy giữ hình ảnh đó nhé. Để tiếp tục thấy rằng thời gian không hề trôi đi đâu cả. Thời gian là “ở một chỗ” ngay tại đây vào lúc này. Thời gian nó cố định, bất di bất dịch. Nó luôn luôn nằm đó đúng ngay tại nơi mà nó xuất hiện. Bất cứ khi nào con ở trong thời gian, thì nó luôn luôn là Ngay Lúc Này.

Đó là con đang trên cuộc hành trình. Con đang dịch chuyển xuyên qua Thời gian.

Được rồi. Con đã hiểu. Con đang giữ hình ảnh đó trong tâm trí mình. Con đang dịch chuyển xuyên qua Thời Gian.

Giờ, con tưởng tượng rằng cái con vi khuẩn mà chúng ta đang gọi là “con” chính là một phần của quả táo.

Con xin lỗi?

Hãy tưởng tượng là con là một phần xíu xiu, một nguyên tử, nếu được thì con sẽ là một phần của chính quả táo đó. Và vì vậy, còn sẽ dịch chuyển xuyên qua chính Bản Thân mình, đúng chứ?

Dạ, vâng. Con đoán là thế. Con cho là vậy.

Con là một nguyên tử của quả táo, một phần của bản thân con đang dịch chuyển qua chính bản thân mình. Rồi thì con có thể nói rằng đây chính là quả táo của nguyên tử.

Xuất sắc. Sự thông tuệ của Ngài quả thật vô biên.

Chà, Ta đang cố để sử dụng hình ảnh và từ ngữ để có thể giúp con hình thành một ý nghĩ không bao giờ xóa nhòa được trong tâm trí của con.

Ngài đã hoàn tất việc đó rồi đấy thôi.

Tốt.

Bây giờ, con đang du hành từ bên ngoài vào đến bên trong của quả táo nhé - từ cái phần ngoài cùng nhất cho đến cái phần bên trong nhất của Chính mình. Con có thể hình dung được điều đó không?

Vâng.

Đây chính là hành trình của con đi qua Sự sống. Những vết hằn trên đường hầm nói cho biết là con đang ở đâu. Những vết ấy thật ra là những bức tranh, mà mỗi vết chính là một khoảnh khắc. Mỗi khoảnh khắc giống như là một bông tuyết. Vì thế mà chẳng giờ có thể có hai cái giống hệt nhau trong tất cả của Sự Vĩnh Hằng.

Con nhìn vào những hình ảnh ấy khi con đi qua. Con tập trung vào chúng và con dịch chuyển qua đường hầm theo cách này, tập trung vào một bức tranh hết bức này rồi đến bức kia. Cuối cùng, con cũng đi đến vùng Lỗi của trái táo. Cái này đã luôn là đích đến của con. Phần này trong cuộc hành trình của con bây giờ là kết thúc.

Con cảm nhận được đây là khi con “chết”. Đây có phải là khi con “chết” không?

Đó chính là khi con “chết”. Con đã di chuyển qua thế giới vật chất và con đã đi được đến phần Lỗi của cái hình cầu mà nó chứa đựng tất cả không gian và thời gian. Con đang ở “trung tâm của cái chết”.

Một lần nữa, xuất sắc. Và con tồn tại ở đó mãi mãi, được ôm ấp trong sự ấm áp của cái lỗi...

Không đâu. Con sẽ có một vài trải nghiệm ở đó (một vài thứ trong đó đã từng được ta mô tả qua và còn nhiều cái nữa mà ta sẽ nói đến nó ở phần sau). Rồi thì con nổi lên từ nó và rồi lại hướng đi tiếp về phía đối diện của phần ngoài cùng nhất của Liên tục Thời Gian/Không Gian - phía bên kia của hình cầu.

Con đã đi tới được “phía bên kia”.

Dĩ nhiên, phía bên kia. Một ẩn dụ thú vị. Được rồi, và có cái gì “ở phía bên kia”?

Một hiện thực hoàn toàn khác.

Khác như thế nào?

Khác toàn bộ. Rất khác, nó sẽ giống như là kiểu như trái táo đã được biến thành trái cam vậy đó. Đây là cái mà chúng ta sẽ gọi là địa hạt của tâm linh và so sánh nó với cõi trần sẽ là -

- đừng nói với con là. Con biết rồi. Nó sẽ giống như đi so sánh giữa trái cam với trái táo vậy. Ngài thấy chứ? Con đang bắt đầu nắm được những trò chơi với từ ngữ và hình ảnh của Ngài rồi.

Tốt, điều đó rất tốt. Cứ tung hứng với cái ý nghĩ đó đi. Chơi với chúng. Đừng bao giờ biến chúng thành công việc.

Chơi đùa với chúng. Và chơi đùa với cuộc sống.

Và chơi với mỗi thứ khác, trong khi con đang tại đó. Hãy học để chơi cho giỏi. Ta đã vừa gửi con đến Khu Vườn của các Thượng Đế và mang cho con cả một thế giới để con được chơi đùa trong đó. Ta đã cung cấp cho con cả một thế giới để con chơi đùa. Ta đã cung cấp đầy đủ hào phóng để hoàn toàn chắc chắn rằng có đủ chỗ cho tất cả mọi người. Không có ai bị bỏ đói, hay ít nhất là bị chết vì đói. Không có một ai thiếu quần áo để giữ ấm, hay cũng không có lấy một người thiếu chỗ tránh mưa tránh bão. Ở đây có đủ cho tất cả mọi người.

Còn xa hơn vậy, chẳng cần có thứ gì để mà chơi cho hay cả. Chẳng cần đòi hỏi bất cứ thứ gì để có một trải nghiệm vinh quang về điều Ai là con. Con đã tưởng tượng rằng con cần rất nhiều thứ để khiến cho mình hạnh phúc, để sinh tồn. Con đã tự phịa ra điều này mà thôi.

Vì khi con tiến gần đến cái chết, con sẽ chợt nhận ra rằng những thứ vật chất này nhỏ bé đến thế nào. Bất cứ thứ gì cũng vậy. Vào chính khoảnh khắc mà con rời khỏi đời sống vật chất này, con đã biết rằng mình đã chạt vật loay hoay chẳng vì một điều gì cả. Rồi thì sự vất vả đó của con sẽ kết thúc.

Con có thể có được nhận thức này bất kỳ lúc nào và kết thúc sự vật lộn này vào bất cứ khoảnh khắc nào. Cơ hội này và trải nghiệm này không phải chỉ để dành cho con tới lúc mình chết đi đâu. Nếu con nhìn thật kỹ thì con sẽ thấy rằng mỗi ngày trôi qua trong cuộc sống của con đều bị vây quanh bởi nhiều “cái chết nho nhỏ”. Con có thể sử dụng nó như một bộ đồ để nhìn thấy được điều này.

*Cái chết là một quá trình
Mà nhờ nó bạn thiết lập lại được đặc tính của bạn.*

CHƯƠNG 20

Neale: Chúng ta đã từng nói về so sánh giữa trái táo với trái cam và đó là nó là như thế giờ đây, con đã đi qua từ cõi trần sang địa hạt của tâm linh, trong cái ẩn dụ này. Con đã phải du hành qua lối của Chính Bản Thân Mình để đến được đó. Khi con bước vào cái hiện thực khác này, khi con đi vào “phía khác” của Trung tâm, thì chuyện gì xảy ra đây?

Thượng Đế: Con trải nghiệm điều khiến con hiểu biết như thế nào thì tùy thuộc vào cách mà con đi khỏi vùng Trung Tâm. Nếu con giải tỏa hết mọi vấn đề của mình và rút hết chúng ở vùng Lối thì con sẽ cảm nhận được cái “*trung tâm*” bởi vì con đã không mang theo “*những vấn đề của vùng lối*” bên mình.

Nếu con không buông xả hết chúng, nếu con không muốn bỏ chúng đi thì con sẽ mang theo mọi vấn đề ở vùng Lối mà con đã không buông xả hoàn toàn tới “*phần bên kia*”, là nơi mà con lại một lần nữa gặp mặt với chúng và có một cơ hội để giải quyết vấn đề.

Nếu con cố tình kết thúc cuộc sống của chính mình với dự định chạy trốn khỏi những vấn đề ở Lối kia, thì con sẽ không chạy thoát được khỏi chúng. Thay vào đó con sẽ chọn đảo ngược lại quá trình và quay về lại cõi trần lại đi lại một Đường Hàm thời gian y như vậy và đi qua cùng một những trải nghiệm y hệt nhau hết lần này đến lần khác, từ vạch xuất phát.

Khi Ngài ám chỉ đến “những vấn đề của vùng lối”, thì ý của Ngài là gì ạ?

Những vấn đề của vùng lối nó có thể bao gồm nỗi sợ hãi bị bỏ rơi, hoặc sợ thành kẻ vô dụng hay không đủ tốt, hay là một suy nghĩ sợ sự thiếu thốn, hay là một ý niệm về sự chia ly, hay nó cũng có thể là hoang loạn các suy nghĩ sai lầm mà con có thể nghĩ về chính mình.

Cuối cùng thì mọi vấn đề của vùng lối chỉ phải giải quyết một vấn đề duy nhất: đặc tính của con. Những vấn đề của vùng lối có thể có muôn hình vạn trạng, nhưng tất cả chúng đều đi đến cùng một Câu Hỏi đó là: TA LÀ AI?

Con du hành qua Liên Tục Thời Gian/Không Gian để biết được chính bản thân mình và để trải nghiệm điều này một cách trọn vẹn - và để rồi tự tái tạo lại chính bản thân mình một lần nữa thành một phiên bản tiếp theo kỳ diệu nhất của hoài bão vĩ đại nhất mà con từng nghĩ về việc Ai Mới Thật Sự Là Con.

Nó được dựa trên sự tự nhiên của trải nghiệm mà con đem đến cho bản thân mình trong cõi trần này, con đến được Vùng Lỗi của Bản thân mình và liễu lĩnh đến với “**phía bên kia**” trong một trạng thái là mình hay là một cái gì đó khác.

Trải nghiệm của con tại vùng Lỗi không bảo đảm rằng con sẽ hiểu biết trọn vẹn bản thân con, giải tỏa hết mọi vấn đề mà con có sao?

Trải nghiệm của con ở vùng lỗi SẼ là một trong những hiểu biết trọn vẹn về bản thân con. Thật vậy, con sẽ không bao giờ hiểu được hết bản thân mình đầy đủ. Nhưng con có thể chọn hoặc không chọn để buông xả hết bất cứ vấn đề nào mà con có. Tất cả mọi thứ nó sẽ phụ thuộc vào nơi mà con mong ước mình được ra đi từ đó. Điều mà con mong mỏi muốn biết. Cái mà con ước được trải nghiệm.

Con không hiểu.

Ta sẽ mô tả điều này đi vào chi tiết hơn khi chúng ta nói về bản thân của Trải Nghiệm tại Vùng lỗi - cái Tự Mình đắm chìm hoàn toàn vào trong chính bản thân mình. Vì giờ đây, biết được điều này: Con sẽ **nổi lên từ sự đắm chìm hoàn toàn**, và rồi sẽ đến cái khoảnh khắc vĩ đại nhất của sự tự do lựa chọn mà con có thể từng tưởng tượng ra.

Con sẽ nổi lên sao? Con sẽ không ở đó à? Con sẽ không mãi ở trong Sự đắm chìm hoàn toàn với Cái Duy Nhất sao?

Không.

Rồi thì Con không ở lại cái “phía bên kia” vì tất cả là Vĩnh hằng sao? Đó không phải là nơi mà con ở lại sao?

Không. Khi con đến được cái “**phía bên kia**” - khi con khám phá ra rằng cái **Trái táo** giờ đã biến thành **Trái cam** (nói theo một cách khác thì con đã di chuyển đến một hiện thực hoàn toàn mới) - con sẽ nhận ra rằng con đã đến đó bởi một nguyên nhân, bởi một mục đích và cái công việc của con ở “**phía bên kia**” làm một công việc phi thường, thú vị, vui vẻ nhưng khi nó đã được làm xong thì đó sẽ là lúc con có cuộc hành trình quay trở lại.

Nó chính là Bản thân thật sự, Bản thân đầy đủ mà con đã được giới thiệu và nhắc nhở tới nó tại vùng Lỗi. Những điều kiện ở “**phía bên kia**” đều rất hoàn hảo cho cái công việc hiểu biết hoàn toàn về Chính bản thân mình bên ngoài cái Lỗi và khi con đang làm việc này thì con đang mở đường cho mình dọc theo Hành Lang của thời gian một cách liên tục về phía ngoài rìa của “**phía bên kia**”.

Làm ơn nói cho con nghe lại một lần nữa. Cái “công việc” mà linh hồn con sẽ làm ở “phía bên kia” là gì?

*Nó chẳng phải là cái thứ công việc mà theo cảm nhận của con là chắc phải khó khăn và gian khổ lắm. Thật sự ra, công việc này là một sự hoan lạc tuyệt vời. Đó chính là sự hân hoan của việc tiến gần đến sự hiểu biết về điều mà con đã được trải nghiệm trong sự Đắm chìm Hoàn toàn của mình với Bản thể là một điều có thật, khi biết Ai là con. Đây chính là **Thiên Đường**. Ta sẽ mô tả chính xác công việc đó được hoàn thành như thế nào ở phần sau.*

Ngay lập tức, theo sau đó là những việc mà con đã đi qua khi còn ở cõi trần này, khi con đã đi vào tầng thứ ba của cái chết, hy vọng trở thành hiện thực. Mỗi ảo ảnh của cõi trần đã được hiện ra giống như vậy - một ảo ảnh. Đôi mắt con mở to, lập trường của con được mở rộng và nâng cao hơn, và con buông bỏ hết suy nghĩ và những đức tin mà con đã mang theo bên mình trong suốt quá trình con ở tầng thứ hai của cái chết, con bắt đầu hình thành những đức tin mới.

Bây giờ là cánh cửa đến với đức tin, đức tin là cánh cửa dẫn đến sự hiểu biết, hiểu biết là cánh cửa dẫn đến sự sáng tạo, và sự sáng tạo là cánh cửa dẫn đến trải nghiệm.

Trải nghiệm là cánh cửa dẫn đến sự bộc lộ, sự bộc lộ là cánh cửa dẫn đến sự trở thành, và sự trở thành là hoạt động của mọi loại Sự sống và là chức năng duy nhất của Thượng Đế.

Con không biết là tại sao nhưng mà con ngạc nhiên khi được nghe Ngài nói rằng có nơi cho những thứ như là “hy vọng” và “đức tin” tồn tại ở Cuộc sống sau cái chết.

“Hy vọng” đó là một nguồn năng lượng. Không hơn và không kém. Mọi ý nghĩ đều là năng lượng, và cái mà thông thường được gọi là Cuộc sống sau cái chết thì không là gì ngoài một trường Năng lượng. Nó là một trường thuộc về vũ trụ của Vô Tận Những khả năng. Nó đồ sộ, to lớn nhưng lại khá cơ bản và nền tảng trong đặc tính hóa học, trong những nguyên tố năng lượng, trong cấu trúc và chức năng của chính nó. Thật ra, thì sự duyên dáng của nó lại nằm trong sự đơn giản hoàn toàn của nó ở những gì cơ bản nhất.

Cuộc sống sau cái chết không phải là thời gian hay không gian nơi những linh hồn tồn tại như là những người máy không hề có cảm xúc hay rung động gì. Mà khá là ngược lại, đó chính là nơi mà cảm xúc và rung động dâng trào, nó tạo ra một trường ngoại cảnh mà ở bên trong đó những linh hồn tưởng nhớ lại và tiến đến Sự Hiểu biết một lần nữa về cái điều Ai

mới thật sự là chính họ.

Cái chết đó là một quá trình mà con thiết lập lại đặc tính của chính mình. Cái mà được các con gọi là **Thiên Đường** chính là nơi mà con làm điều này đây. Thiên đường không thật sự là một nơi chốn mà đó là **Trạng Thái của Chính mình**. "**Phía bên kia**" không phải là một nơi trong vũ trụ, mà nó là một biểu thị của Vũ trụ, nó là một lối của hiện hữu. Đó là "được ở trên thiên đường" thông qua quá trình biểu thị bản thân - nó là biểu thị của Chính Bản Thể Thần Thánh, trong, như là và xuyên qua cái Bản Thân.

Giờ con đã hiểu chưa?

Ở phía bên kia con rời xa khỏi vùng Lỗi của chính mình và đi vào địa hạt của tâm linh vì thế mà con có thể tiếp cận với sự Hiểu Biết tốt hơn cái mà con đã gặp tại Vùng lỗi của chính mình như là thật, thông qua lập trường về khoảng cách, rồi thì tạo ra nó ở TRONG con, NHƯ LÀ con.

Trời ơi, thế thì con gặp được điều gì tại Cái Lỗi của Chính con mà nó tuyệt vời đến thế?

Bản thân thật sự, Bản thân trọn vẹn. Sự thần thánh và diệu kỳ của Ai là con và Cái gì là sự sống.

Nói ngắn gọn: Thượng Đế.

Chà, nó giống như thế nào? Nó giống như thế nào chứ?

Ta sẽ mô tả điều này sau, cho đến khi có thể mô tả nó trong những giới hạn của của cuộc trao đổi mà chúng ta đang hiện có này.

Vì giờ, ta sẽ có được nhiều lợi ích nhất khi ta tiếp tục với phép ẩn dụ của chúng ta.

Tốt thôi.

*Một khi tới giới hạn rìa ngoài của "**phía bên kia**" - đó là, một khi con đã nhận được cái làm con Hiểu biết rằng con càng thâm nhập sâu vào lãnh địa của Sự Hiểu Biết, con - nói theo ẩn dụ - quay một vòng và quay lại, di chuyển qua địa hạt tâm linh một lần nữa, lần này thì con quay về Lỗi của Chính Mình với tất cả những gì con đã Hiểu Biết.*

*Con được một lần nữa đi qua cái Trải nghiệm của Chìm đắm Hoàn toàn - của việc "**hòa thành một cùng Thượng Đế**" - con chuẩn bị được sinh ra lần nữa.*

Con sẽ rời khỏi trái cam và quay về lại trái táo sao? Con đã đi tới

được cấp độ tâm linh và rồi lại quay về với cõi trần à?

Ừ.

Tại sao? Tại sao con sẽ muốn làm như vậy?

Để con có thể trải nghiệm điều mà con đã đến với Hiểu Biết. Biết được điều gì đó và Trải nghiệm nó là hai điều hoàn toàn khác nhau.

Quá trình mà ta đang mô tả ở đây là một vòng tròn.

*Con bước vào vùng Lỗi của Chính mình theo cái mà con gọi là “**cái chết**” để thiết lập lại đặc tính của mình. Con di chuyển qua địa hạt của Tâm linh và thông qua quá trình đó để đến được với Hiểu biết trọn vẹn về Ai và Cái gì là con một lần nữa. Con quay về lại vùng Lỗi của chính mình lúc trước đó để thành cái mà con gọi là “**ra đời**” để thiết lập lại đặc tính của con một lần nữa, với một phiên bản tiếp theo hoành tráng nhất của những hoài bão vĩ đại nhất mà con từng ôm ấp về điều Ai Là Con. Đó là, con đánh giá trải nghiệm của mình và biểu lộ của bản thân, đưa nó tới một cấp độ tiếp theo. Người ta gọi đây là sự tiến hóa. Con trải qua một cuộc sống trong cõi trần mà con có thể biết được bản thân mình trong trải nghiệm của chính con. Bước vào cõi trần một lần nữa - một sự tồn tại cực kỳ nặng nề và chậm chạp so với cái mà con đi qua - nó khiến cho con bị mất đi sự trọn vẹn trong đặc tính mà con đã thiết lập nên. Cái này đã được thiết kế. Ở nơi mà con biết được sự trọn vẹn về nó con đã không thể trải nghiệm được bất kỳ một phần nào của nó cả - và đó là chính xác cái điều mà con phải đến với cõi trần này, cõi trần này để làm cái điều đó. Khi **công việc** này hoàn thành (nó được dự tính là một trải nghiệm cực kỳ vui vẻ thoải mái, cũng như trải nghiệm mà con có trong cuộc sống sau cái chết vậy) con **chết một lần nữa**, và rồi một lần nữa con bước vào lỗi của chính mình để thiết lập lại sự trọn vẹn trong đặc tính của con. Con lại nổi lên lại một lần nữa và di chuyển qua lãnh địa tâm linh để biểu lộ con là ai là cái gì một cách trọn vẹn thông qua sự hiểu biết. Con quay lại Vùng Lỗi của chính mình lúc trước để thành cái con gọi là “**ra đời**” để tái tạo lại đặc tính của con một lần nữa, với một phiên bản tiếp theo hoành tráng nhất. Con sinh ra bản thân mình và sống cuộc sống của mình trong cõi trần, mà con có thể biết được bản thân mình trong trải nghiệm của chính con. Khi công việc này hoàn thành, con **chết một lần nữa** rồi một lần nữa lại đi vào Lỗi của Chính mình để thiết lập lại sự trọn vẹn trong đặc tính của con. Con di chuyển qua địa hạt của Tâm linh và đi qua quá trình để đến được Hiểu Biết một lần nữa trong con là ai là cái gì một cách trọn vẹn. Con lại quay lại Vùng Lỗi của chính mình lúc trước để thành cái mà con gọi là “**sự ra đời**” để tái tạo lại đặc tính của mình lại một lần nữa, trong một phiên bản tiếp theo hoành tráng nhất. Con sinh ra bản thân mình và sống cuộc sống của mình trong cõi trần mà con có thể biết được bản thân mình trong trải nghiệm của chính con. Khi công việc này hoàn*

thành, con **chết một lần nữa** rồi một lần nữa lại đi vào Lỗi của Chính mình để thiết lập lại sự trọn vẹn trong đặc tính của con. Con di chuyển qua địa hạt của Tâm linh và đi qua quá trình để đến được Hiểu Biết một lần nữa trong con là ai là cái gì. Con lại quay lại Vùng Lỗi của chính mình lúc trước để thành cái mà con gọi là “sự ra đời” để tái tạo lại đặc tính của mình lại một lần nữa, trong một phiên bản tiếp theo hoàn tráng nhất.

Quá trình tiếp diễn như vậy. Bất tận.

Đắm chìm hoàn toàn trong Bản thể trong Lỗi của chính mình tạo ra sự tập trung năng lượng (cái mà con sẽ gọi là điều chỉnh tần số rung động, hay là **sự tăng tốc của một linh hồn**) làm cho sự tái - xuất hiện lại có khả năng đi vào cõi trần hoặc là địa hạt của tâm linh.

Vòng tròn của cuộc sống tiếp tục một cách bất tận bởi vì được Biết về chính bản thân mình trong chính trải nghiệm của mình đó là ước muốn của tất cả.

Sự thật, đó là...

HỘI TƯỢNG THỨ CHÍN

Để biết được chính bản thân mình trong chính trải nghiệm của mình đó là ước muốn của tất cả. Đây là nguyên nhân của mọi loại sự sống.

Có nhớ điều mà ta đã nói với con rằng một linh hồn đến được với Hiểu biết Hoàn chỉnh dọc theo con đường của thế giới tâm linh, và đến được với Trải nghiệm Hoàn chỉnh dọc theo con đường của cõi trần. Ta đều sử dụng cả 2 con đường và đó là lý do tại sao có hai thế giới. Đặt chúng lại với nhau, hòa hợp chúng tại vùng lỗi và rồi con có được một môi trường hoàn hảo mà ở trong đó ta tạo ra được Cảm xúc Hoàn Chỉnh mà có nó ta mới có được Nhận thức hoàn toàn.

Có nhớ điều mà ta đã nói với con rằng Khoảnh Khắc của Nhận thức hoàn toàn - đó là của Hiểu biết, Trải nghiệm và Cảm giác hoàn toàn Ai mới Thật sự là chính con - nó đến theo từng bước. Mỗi đoạn đi qua một kiếp sống có thể được xem như là một trong những bước ấy.

Vậy thì con quay lại cõi trần để mà con có thể có được “một thế giới của sự trải nghiệm”.

Chính xác. Câu con đưa ra rất hay đấy.

Trước khi con bắt đầu hành trình quay lại cõi trần, đầu tiên thì con hòa nhập lại với cái phần Bản Thể nhất của mình tại vùng lỗi của chính con. Con hòa vào nó, rồi lại nổi lên, tiếp đó là hành trình đi đến cái rìa ngoài từ nơi mà con đã đến.

Ở đây con có thể hỏi một câu được không? Chuyện gì xảy ra khi con hoàn tất tất cả những bước này - chúng ta sẽ gọi nó là những kiếp sống - và cuối cùng con đến được Nhận thức hoàn toàn? Rồi thì cuối cùng con sẽ ở lại mãi mãi trên *Thiên đường* sao? Con có ở lại bên trong của phần Lỗi không? Con có được trải nghiệm Đắm chìm hoàn toàn vĩnh hằng không?

Con sẽ không chọn làm vậy đâu.

Tại sao không?

Nếu con nhận thức bản thân mình đầy đủ, thì ước muốn hoành tráng nhất của con là sẽ được trải nghiệm nó trong một cõi trần hiện thực mà con bị tách rời ra.

Và rồi --?

Và rồi con sẽ trở lại cõi trần.

Về đúng cái nơi mà con từ đó đến.

Về đúng cái nơi mà con từ đó đến.

Trong cùng một thể xác trải nghiệm cùng một đời sống hết lần này đến lần khác, hay là trong một cơ thể khác trải nghiệm một đời sống khác?

Nó sẽ tùy theo mong muốn của con thôi. Con sẽ quyết định khi con đến được tới cái Khoảnh Khắc Vĩ Đại Nhất của sự Tự do lựa chọn mà con có thể từng tưởng tượng ra.

Một vài linh hồn đã đạt đến trình cao thì chọn con đường quay về để trải nghiệm điều này trong cùng một thân xác mà trong đó họ đã đi những bước cuối cùng trên con đường này. Một số khác thì chọn trở lại cõi trần với một thân xác hoàn toàn khác và sống một cuộc đời khác hoàn toàn.

Dù đường này hay đường kia thì giờ con sẽ biết được Trọn Vẹn Ai mới Thật sự là Chính Con. Con sẽ được sống trong Nhận thức hoàn toàn. Vì vậy Hoàn toàn sẽ là Nhận thức của con, Hoàn chỉnh sẽ là kiến thức và Trải nghiệm của con, những người khác rồi cũng sẽ biết và Trải nghiệm cái điều Ai là họ nhưng họ sẽ gọi con là Pháp Sư, Chân Sư, Bạc thầy.

Họ thậm chí còn thề rằng con là “Độc Tôn”.

Ừ, và người ta có thể nghĩ rằng chẳng có ai giống được như con. Rồi

thì công việc của con sẽ phải làm đó là thuyết phục cho họ hiểu rằng điều này là không chính xác và rằng từng người trong số họ cũng giống y như con, rồi tất cả họ có thể hiểu và trải nghiệm mọi thứ mà con biết và trải nghiệm qua.

Điều mà con biết và con được trải nghiệm sẽ là niềm an lạc vô biên dành cho con. Con sẽ tìm thấy nó và chia sẻ nó cho tất cả mọi người. Và con sẽ nghĩ rằng không gì bằng việc từ bỏ cuộc sống phàm trần nếu như làm như vậy thì con sẽ có thể chỉ cho người ta thấy rằng Ai mới thật sự là chính họ.

*Chuyện này nhìn có vẻ nó giống như là những người khác đang tước đoạt đi mạng sống của con vậy, nhưng con sẽ biết chính xác chuyện gì đang xảy ra. Con sẽ biết được rằng không có ai mà chọn “**cái chết**” đi ngược với nguyện vọng của chính mình, dù đó là thời gian hay là cách thức đi nữa. Và vì vậy con sẽ sử dụng **cái chết** như là một khoảnh khắc của sự sáng tạo, tạo ra được rất nhiều điều khác, mở lối đến một Hiện Thực Còn To Lớn Hơn Nhiều.*

Chà, vậy thì - dù rằng con đạt đến được Nhận Thức Hoàn Toàn hay tiếp tục trên hành trình của con ở đó - thì có thật là cuối cùng rồi con cũng sẽ tìm được bản thân con ở rìa ngoài cùng của Trái táo nơi mà con bắt đầu không, đúng vậy chứ?

Ừ, con sẽ đi đúng một vòng hoàn chỉnh.

Và Ngài đang định nói với con rằng con sẽ quay trở lại và đi bằng qua cả cái hình tròn đó một lần nữa sao? Và cứ như thế con đi tới rồi đi lui hết lần này đến lần khác sao?

Có thể lắm, nếu như con chọn làm như vậy.

Vậy thì con thật sự có thể sống một kiếp sống giống hệt nhau hết lần này đến lần khác?

Ở đây chúng ta đã nói nhiều về chuyện này rồi còn gì...

Ngài có thể nói lại nó một lần nữa chứ.

Không phải mọi thứ đều vốn dĩ là như vậy. Có rất nhiều khả năng ở mỗi khoảnh khắc trong từng kiếp sống mà nó còn vượt xa hơn cả điều bạn đã có thể từng tưởng tượng.

CHƯƠNG 21

Neale: Nhìn xem nhé, con đã từng nghe nói về chuyện làm sao mà tất cả chúng ta sống trong những kiếp sống khác nhau - nhưng ở đây Ngài lại nói với con rất nhiều lần rằng tất cả chúng ta cũng đang sống một kiếp sống giống y hệt nhau hết lần này đến lần khác, nó giống như là một vài phiên bản thật của bộ phim Groundhog Day vậy.

Thượng Đế: *Chuyện này thật sự là rất lớn con khó mà nắm bắt được nó chỉ qua một lần nghe nói, vì vậy có lẽ mà ở chỗ này chúng ta đi chậm lại chút xíu nhé.*

Con đang hỏi một câu hỏi quan trọng và sâu sắc về “sự sống”, “cái chết” và “chết đi” và để hiểu được toàn bộ cái mà con gọi là “cái chết” hay “chết đi” thì việc khám phá những chủ đề bí truyền mà người ta có thể gọi nó với cái thuật ngữ là “vũ trụ học của vạn vật” là điều cần thiết. Nhưng ta hãy đi chậm lại hơn một chút xíu.

Được đó. Con cảm thấy là dường như chúng ta đang tăng tốc. Ý con là, Ngài đã cho con thêm hàng loạt thông tin trong vòng chỉ có 10 phút trở lại đây...

Ta biết rồi. Vậy thì chúng ta quay lại đây một chút và lọc ra một vài thông tin và cùng nghiên ngẫm lại nó một lần nữa nhé.

Ta đã từng nói rằng con chính là một phần Của Tất cả vạn vật. Con là - ta quay lại với cái ẩn dụ của chúng ta - một nguyên tử của một quả táo+cam, và con thì đang du hành xuyên qua nó.

Chúng ta có thể gọi chúng là Táo cam.

Tốt lắm. Cái này sẽ làm cho hình ảnh ẩn dụ này khó mà quên được. Ta sẽ dùng cái từ mà con vừa đặt đó để ám chỉ ngắn gọn cái Liên tục Thời Gian/Không Gian.

Vậy thì tốt quá.

Rồi giờ, con có thể đang du hành xuyên qua táo cam lặp đi lặp lại, đi theo bất kỳ con đường nào mà con đã chọn. Như ta đã nói, cái này có thể là một con đường giống hệt nhau mà con đã chọn. Như ta đã nói, cái này có thể là cùng một lộ trình mà con đã chọn trước đây hoặc có thể là một lộ

trình khác, một “đường hầm” khác.

Và con cũng có thể chọn hàng loạt những lối khác đi qua Hành lang của Thời gian, thay đổi sự chuyển động của mình từ khoảnh khắc sang khoảnh khắc nếu như con muốn.

Ý của Ngài là gì vậy ạ?

Chà, con nói với ta con có thể thấy bản thân mình di chuyển qua Hành lang của Thời Gian. Vậy giờ chúng ta nói thế này, con đang bị treo lơ lửng trong cái hành lang đó. Đúng theo nghĩa đen, con bị “lơ lửng trong thời gian”. Vậy giờ, con có thể thấy mình đang trôi theo hướng nào vậy?

Tiến về phía trước. Con thấy mình tiến về phía trước dọc theo đường hầm. Đó có phải là điều mà Ngài đang hỏi con không?

Con có thể dịch chuyển theo đường nào khác nữa không?

Chà, vậy thì con cho là mình đi ngược lại vậy. Có phải là Ngài đang nói rằng chúng ta có thể đi ngược lại thời gian sao?

À, ở đây con đang đụng tới một thứ cực kỳ quan trọng rồi. Mà quan trọng hơn là ngay bây giờ con có thể biết được nó. Đây chính là một phần của Chất Ván Linh Thiêng, cái mà ta đã từng nói trước đây.

Không phải ngay giờ, nhưng sớm thôi. Ta còn phải đặt thêm vài nền móng nữa. Còn câu trả lời ngắn gọn cho câu hỏi của con là, ừ, con có thể “đi ngược lại thời gian”, không chỉ là chỉ trong những kiếp sống khác mà còn ở trong bất cứ kiếp sống riêng biệt nào.

Tuyệt diệu.

Nhưng mà con còn có thể nghĩ ra bất kỳ hướng nào khác mà con có thể đi trong cái đường hầm đó nữa không?

Ừm, không. Có lẽ sẽ là đi tới và đi lui. Có lẽ là bên này qua bên kia.

Đúng rồi. Nếu như con bị trôi lơ lửng trong Hành Lang của Thời Gian thì con cũng có thể di chuyển từ trái qua phải. Còn có hướng nào khác nữa không?

Lên và xuống?

Chính xác. Con có thể lên và xuống nữa. Và vì vậy mà con có thể thấy là mình có 3 cách di chuyển - tới và lui, trái và phải, lên và xuống. Con có nghĩ ra được bất kỳ cách di chuyển nào khác nữa không?

(Tạm dừng thời gian rất lâu)

Nè???

Con đang suy nghĩ mà

(Tạm dừng một khoảng lâu nữa) Không con cho là không.

Hầu hết mọi người đều không thể nghĩ ra.

Tại sao không?

Bởi vì họ chỉ trải nghiệm bản thân họ như một phần của môi trường không gian ba chiều. Nhưng nếu như ta nói với con rằng còn có một chiều không gian thứ tư nằm trong cái đường hầm đó, thì con có thể đi theo cái hướng thứ tư nào?

Con sẽ hoang mang tột độ. Con không thể đoán ra nó là gì.

Con có thể di chuyển theo hình vòng tròn mà. Từ vị trí mà ta bị lơ lửng bên trong hành lang của thời gian con có thể di chuyển theo hướng thuận chiều kim đồng hồ hoặc ngược chiều kim đồng hồ.

Con đã không nghĩ ra được điều đó.

Cái đường hầm này có 3 khoảng cách... khoảng cách từ đầu đến cuối (đi tới/đi lui), khoảng cách từ phía bên này sang phía bên kia (trái/phải) và khoảng cách từ đỉnh xuống đáy (lên/xuống). Nó cũng còn có một khoảng cách thứ tư - khoảng cách vòng quanh chính cái không gian bên trong của nó (chu vi hình tròn). Đây chính là chiều thứ tư trong Thời gian... và vì vậy mà có nhiều cách hơn để “di chuyển qua thời gian” hơn là con đã từng tưởng tượng ra trước đây.

Ngài nói đúng đó. Con chưa từng bao giờ nghĩ đến cách thứ tư này.

Thật ra thì, trong Liên Tiếp Thời Gian/Không Gian thì nó không chỉ dừng lại ở 4 chiều không gian mà thôi.

Nhiều hơn bốn? Thiên địa quỷ thần ơi, có bao nhiêu chiều chứ?

Ở đây thì số lượng hoàn toàn không phải là vấn đề. Nếu như con mong muốn được biết nhiều hơn về điều này ở mức độ chuyên môn, thì hãy gặp một nhà vật lý lượng tử. Một lần nữa cái này đơn giản chỉ là khoa học của hiện nay thôi. Tất cả mọi vấn đề trong cuộc thảo luận này đều vì mục đích là để giúp cho con biết và hiểu được rằng không phải mọi thứ đều vốn

 dĩ là như vậy. Có rất nhiều khả năng ở mỗi khoảnh khắc trong từng kiếp sống mà nó còn vượt xa hơn cả điều con đã có thể từng tưởng tượng.

Tuy nhiên, cuộc hành trình của con vẫn giống như vậy, theo hiểu biết thì đích đến cũng vẫn y chang. Đó là cái lộ trình của con mà có thể có nhiều khả năng hơn dành cho sự thay đổi hơn là điều mà con đã nghĩ.

Cái gì sẽ mang tính quyết định cho sự chọn lựa của con, khi được cho tất cả mọi quyền chọn lựa?

Chuyện này thì liên quan đến điều mà con ước mình sẽ được trải nghiệm. Mọi con đường đều có thể dẫn đến cùng một đích, nhưng mỗi con đường thì **mang đến** những trải nghiệm khác nhau. Bởi vì con đang tạo ra nhiều hành trình tiếp diễn thông qua Liên tục Thời Gian/Không Gian, có số lượng vô hạn, chọn bất cứ con đường nào mà con mong muốn, mà nó chẳng có gì là “**mạo hiểm**” bởi “**đánh mất cơ hội**” khi chọn bất cứ con đường riêng biệt nào. Vì thế những lựa chọn của con đều có tính gợi mở.

Và điều này diễn ra mãi mãi sao? Con không bao giờ ở trong đời sống linh hồn vĩnh viễn sao?

Con chẳng bao giờ ở lại bất kỳ nơi đâu vĩnh viễn.

Kể cả là ở vùng Trung tâm, trong vùng lõi của chính mình: Con biết là trước đây con từng hỏi điều này rồi nhưng...

Cứ hỏi tiếp đi.

Con không tồn tại ở bất kỳ nơi nào vĩnh viễn à?

Con phải đặt một khoảng trống vào trong cái từ “không nơi đâu” như cái mà ta đã từng dạy con trước đây để con có thể hiểu được câu nói này.

Cái từ “không nơi đâu” nếu ta đặt một khoảng trống giữa nó thì nó sẽ thành “nơi đây ngay đây”.

[*Ghi chú của người dịch: bản gốc tiếng Anh tác giả sử dụng từ **nowhere: không một nơi nào cả**, và sau đó ông tách ra thành **now here: ở đây ngay lúc này**. Xin mạn phép biến tấu một chút về câu chữ để nó tạo thành vần cho phù hợp với văn bản gốc nên bản dịch thành “**không nơi đâu**” và “**nơi đây ngay đây**”]

Con bây giờ đang ở nơi đây ngay đây vĩnh viễn.

Nơi đây ngay đây chỉ là Thời Gian và Không gian ở đó.

Điều này thật sự giúp con mở mang đầu óc mình. Vậy thì thiên đường, cõi trời, niết bàn, hay sự hòa mình trong an lạc cùng với Thượng Đế cũng không phải là ở tại Lỗi sao?

*Ừ, thì là vậy - nhưng nó cũng là bất kỳ nơi nào. Đó không phải là chuyện coi xem là nó “ở đây” hay “ở kia”. Nó hiện ở **muôn nơi**.*

Nhưng có một vài điều độc đáo về Vùng Lỗi mà con chẳng thể tìm thấy được ở bất kỳ nơi nào khác trong Liên Tục Thời Gian/Không Gian - và đó là lý do tại sao mà con đi đến đó.

Đó là điều gì?

Sự Độc Nhất.

Ở vào Vùng Lỗi của chính con. Đó là Tất Cả và Tất cả đó là Con xuất hiện ở trong Trạng Thái Đơn của mình. Nơi đây là nơi mà Hiểu Biết và Trải Nghiệm hòa vào nhau.

Sự hòa hợp này có thể được tạo ra bởi chính con vào bất cứ thời gian nào và tại bất kỳ nơi nào bên trong cái Liên Tục, nhưng tại vùng Lỗi của chính mình ở đó chẳng còn gì để mà “Hoàn Thiện”, chẳng có thứ gì làm con phải chú ý đến nó nữa.

Đó là tất cả mọi thứ ở đó.

Được rồi, vậy thì đó chính là Thiên Đường. Đó là nơi con muốn ở lại.

Không, con không muốn vậy đâu. Đó là cái mà con muốn được Hiểu Biết và Trải nghiệm. Nhưng đó không phải là nơi mà con muốn ở đâu.

Tại sao không? Nghe ra nó quá tốt cho con đi chứ.

Nếu như con được Hiểu Biết và được Trải nghiệm nó và CHẴNG CÒN GÌ NỮA, thì đến cuối cùng con sẽ lạc mất bản thân mình ở trong sự hòa hợp ấy. Con sẽ không còn được biết là con đang có được sự hòa hợp bởi vì ở đó sẽ không còn những hiểu biết và những Trải nghiệm khác để mà so sánh với nó nữa. Thậm chí con sẽ còn không biết Ai là con. Con sẽ mất đi khả năng để phân biệt, để cá thể hóa bản thân mình.

Ngài có phải đang thật sự nói với con rằng chốn Thiên Đường có thể trở nên “lợi bất cập hại” sao?

Ta đang nói với con rằng mọi thứ tồn tại trong Liên Tục Thời Gian/Không Gian đều nằm trong một trạng thái cân bằng hoàn hảo. Cái Bản Thể của Ai Là Con biết chính xác và không sai đi dù chỉ một ly tắc khi nào Tự

chính quá Trình của Sự Sống sẽ kêu gọi con hòa nhập với cái DUY NHẤT và nổi lên lại từ đó để con BIẾT được sự an lạc của DUY NHẤT thông qua Trải nghiệm và sự linh thiêng của Sự cá thể hóa của nó.

Hệ Thống này vận hành một cách hoàn hảo. Sự cân bằng là chính xác tuyệt đối. Thiết Kế này mang theo sự uyển chuyển của một bông tuyết.

Với cái DUY NHẤT mà con quay về và từ cái DUY NHẤT mà con nổi lên hết lần này đến lần khác cứ lặp đi lặp lại, vĩnh hằng và mãi mãi, thậm chí còn kéo đến bất tận.

Và đây là...

HỘI TƯỞNG THỨ MƯỜI *Sự sống là vĩnh hằng.*

Chà, vâng. Mọi tôn giáo đều nói với chúng con điều đó. Từng đức tin tôn giáo truyền thống trên trái đất này đều tuyên bố như thế. Và giờ ngay tại đây, chúng ta một lần nữa lại được nghe điều đó.

Nó đúng thật là vậy mà ta đã gửi đi thông điệp này đến với con thông qua rất nhiều sứ giả suốt nhiều thế kỷ.

Rossiter W. Raymond (1814 - 1918) là một tác giả, biên tập, diễn thuyết, thần học, nhà giáo, tiểu thuyết gia, kỹ sư tư vấn máy đào, một luật sư có một câu nói nổi tiếng của ông ấy là:

*“**Sự sống là vĩnh hằng, tình yêu là bất diệt, cái chết chỉ là một đường chân trời và một đường chân trời thì chẳng có gì để giới hạn được tầm mắt của ta.**”*

Con cho rằng ông ấy là một trong những sứ giả của Ngài.

Ừ, là ông ấy đấy.

Và con đoán có những người đang ở trong ngành giải trí đương đại nữa. Giống như là Carly Simon, cô ấy đã sử dụng câu trích dẫn của Raymond khi cô ấy thu âm một bài hát được sáng tác bởi Teese Gohl vài năm trước đây để gửi đi một thông điệp tới rộng rãi các thánh giả mới về chuyện Về Nhà với Thượng Đế. Và Alanis Morissette. Đạo gần đây cô ấy đã và đang nói rất nhiều về cuộc sống và về sự tự nhiên của sự sinh tồn thông qua âm nhạc của mình. Và cả nhà làm phim Stephen Simon thông qua những bộ phim của anh ta, và bây giờ là Spiritual Cinema Circle (Tạm dịch: Vòng tròn điện ảnh Tâm linh). Và...

Để ta làm rõ điều này ở đây nhé. Tất cả các con đều là sứ giả của Ta. Mỗi người trong các con.

Tất cả các con đều đang gửi đi một thông điệp tới cuộc sống về cuộc sống của chính mình, đang sống.

Câu hỏi được đặt ra không phải là “Con có phải là một sứ giả không?” Mà câu hỏi đó phải là “Con đang truyền đi thông điệp gì?”

Chân lý là điều không hề tồn tại.

CHƯƠNG 22

Neale: Hồi tưởng thứ mười này chẳng hề làm con mảy may ngạc nhiên chút nào hay là phải lẫn tẩn vì nó.

Thượng Đế: *Ta chắc là nó không vậy mà. Nhưng nó nên khiến con phải ná thở kinh ngạc vì ý nghĩa của nó đấy. Sẽ chẳng có điều gì đẹp đẽ hơn nó nữa trong toàn bộ phần còn lại của đoạn đối thoại này.*

Khi con biết rằng sự sống là vĩnh hằng con sẽ chẳng bao bao giờ sợ “cái chết” một lần nào nữa bởi vì con thấy và hiểu được sự tự nhiên, sự màu nhiệm, sự hoàn hảo của nó và nó là một món quà tinh khiết.

Có lẽ là một ngày nào đó con sẽ viết riêng một quyển sách có tên là: Cái chết, Món quà tinh khiết.

Đó sẽ là một quyển sách hay. Một quyển sổ tay nho nhỏ. Một “quyển sách hướng dẫn” cho người sắp ra đi và những người thân yêu của họ. Đó sẽ là một sự đóng góp diệu kỳ.

Thôi thì trong lúc này, chúng ta hoàn thiện nốt cuộc nói chuyện này vậy để con và những người đang khám phá về những chủ đề này được hiểu sâu sắc và tường tận hơn về chúng.

Câu hỏi được đặt ra ngay lúc này không phải là liệu rằng khi con hoàn thành cuộc trò chuyện này, con có hiểu được điều mà con đã luôn luôn muốn hiểu hay không mà là liệu rằng con có tin được vào điều mà con sẽ được biết hay không mà thôi.

Tại sao con sẽ không tin vào nó?

Bởi vì nhân loại đã luôn luôn có quãng thời gian khó khăn nhất để tin tưởng vào những chân lý tuyệt vời nhất, và những chân lý về “cái chết” là những chân lý tuyệt vời hơn hết thảy.

Chúng là những chân lý tuyệt vời, con thừa nhận điều đó. Con thực sự rất muốn tin đến từng câu từng chữ được nói ở đây. Con chỉ mong chúng là thật.

Con thấy không? Đó, con vừa nghi hoặc về chúng đó thôi. Ừ, một chút niềm tin... bộ con không thấy rằng khi con đang băn khoăn về chúng, là con đang băn khoăn về chính bản thân con sao?

Nếu như con yêu những chân lý mà con tìm thấy trong linh hồn của

mình thì đừng bỏ rơi chúng bởi vì có ai đó ở phía ngoài linh hồn con không tán thành, nghi hoặc hay bắn khoăn về chúng. Con không đang nói rằng chân lý của con **CHÍNH LÀ** chân lý. Con đang nói rằng đó là **CHÂN LÝ CỦA RIÊNG CON**.

Đây là chân lý của con. Điều mà con đang dần hiểu ra trong suốt cuộc trò chuyện giữa con và Ngài là chân lý của con.

Nhiều đó đủ rồi. Đó là quá đủ. Thật sự thì nó còn nhiều hơn thế nữa. Đó là sức mạnh vô biên. Con có biết rằng sức mạnh của nó to lớn thế nào khi mà con đã chạm đến được chân lý của con không - về tất cả mọi việc?

Những người khác sẽ chạm đến được chân lý của họ như một kết quả tất yếu của cuộc đối thoại này. Bởi vì “ở trong chân lý” đây không chỉ là cuộc đối thoại của con mà thôi, nó còn là cuộc đối thoại của họ. Bất cứ ai đang đọc quyển sách này đều đã tạo ra cuộc trò chuyện này. Con có biết điều đó không? Con có biết điều đó không, khi con đang đọc những chữ này, rằng con đang tạo ra nơi tiếp theo mà chúng đi đến?

Đó là một khái niệm loanh quanh. Thật là khó cho đầu óc con bắt kịp chuyện này, bởi vì cái đoạn kết cuộc của quyển sách này đã tồn tại sẵn rồi. Chúng ta có thể phẩy một cái và đi đến hồi kết ngay và luôn và để coi thử nó nói gì. Vậy thì nếu như tất cả chúng ta đang đọc nó là đang tạo ra nó, thì làm thế nào mà hồi kết đã tồn tại sẵn rồi được?

*Quyển sách nằm trên kệ của cái thư viện hoành tráng kia cũng đã tồn tại sẵn ở đó đấy thôi nhưng mà nó đã không tồn tại trong hiện thực của con cho đến khi con thấy được nó. **MỌI THỨ** mà con đã tạo ra đã luôn ở sẵn đó. **Mọi thứ**. Sự thật rằng nó đã sẵn ở đó không có nghĩa rằng con đã không tạo ra nó. Chỉ đơn giản rằng con đã không nhận thức được rằng con đã tạo ra chúng mà thôi bởi vì từ nơi mà hiện giờ con đang đứng trong Liên tục Không Gian/Thời Gian con đã không thể **thấy được điều đó**.*

Ngài có biết rằng mọi điều này đã thực sự khiến tâm trí khâm phục khẩu phục cỡ nào không?

Ta nghĩ rằng Ta đã có một ý kiến khá hay đấy chứ.

Giờ đây con đang cảm thấy cực kì hạnh phúc. Con cảm thấy cứ như mình đang được ban tặng cho thông tin phía sau của vũ trụ này vậy. Đây chính là cơ chế của sự sống và cái chết. Vì thế giờ đây, con cho rằng con có thể tiến lên và chết...

Con sẽ chọn để “chết” khi cuộc sống của con trên trái đất này hoàn thành. Cuộc sống của con trên trái đất sẽ hoàn thành khi con đã trải nghiệm tất cả mọi thứ mà con đã đến đây để được trải nghiệm nó.

Hoặc là khi con nhận ra rằng con đã không trải nghiệm hết được chúng và chẳng còn cách nào khác để trải nghiệm hết cái con đường mà con đã chọn.

Không. Khẳng định dứt khoát là không. Điều này không thể xảy ra. Không ai chết đi mà ôm lấy thất bại không trải nghiệm hết được mọi thứ mà đã khiến cho họ đến với cõi trần này để trải nghiệm qua cả.

Cái gì?

Ta đã nói rằng không ai chết đi mà ôm lấy thất bại không trải nghiệm hết được mọi thứ mà đã khiến cho họ đến với cõi trần này để trải nghiệm qua.

Chẳng có thứ gì kiểu như “không hoàn thiện”.

Điều đó có ý nghĩa rằng...

HỘI TƯỢNG THỨ MƯỜI MỘT

Thời gian và hoàn cảnh của cái chết luôn luôn hoàn hảo.

Con tin vào điều đó. Nhưng làm sao mà cha mẹ của một đứa trẻ bị cưỡng bức, tật nguyền, và bị mưu sát gọi hoàn cảnh của cái chết thế này là “hoàn hảo” cho được đây? Làm sao mà người thân của những người đã thiệt mạng trong ngày 11/9 chấp nhận được cái chết của những người mà họ thương yêu là “hoàn hảo” chứ?

Ta đã từng nói qua với con rằng thiết kế duyên dáng của cuộc sống này trông giống như những bông tuyết vậy. Nó dường như quá hoàn hảo để mà tin, quá tốt để thành thật. Nhưng ta nói với con điều này: Ta sẽ tìm thấy được sự an ủi cho mát mát trong những hiểu biết đáng tin cậy của sự hoàn hảo chắc chắn của Thượng Đế.

Thượng Đế luôn luôn là sự hoàn hảo và vĩnh hằng. Giờ đây chỉ có chi còn duy nhất một điều còn lại mà con cần phải hiểu đó là: Ai và cái gì là Thượng Đế.

Ta đã nói với con hết lần này đến lần khác trong những cuộc đối thoại của chúng ta, và ta sẽ nói với con ở đây và ngay đây một lần nữa và là lần chót:

THƯỢNG ĐẾ và CUỘC SỐNG là một và như nhau.

Vì thế khi ta nói “Thượng Đế hoàn hảo” thì là ta đang nói rằng Cuộc sống hoàn hảo. Và nó là vậy. Hệ Thống tự nó nằm ở một thế cân bằng hoàn hảo.

Mọi việc xảy ra trong thời gian và cách thức hoàn hảo của riêng chúng. Từ lập trường cực kỳ hạn hẹp trong trải nghiệm của con người, không phải lúc nào ta cũng luôn luôn thấy được điều này, để nhận thức được nó. Đây là một sự hạn chế của cõi trần. Tuy nhiên, nó là một sự hạn chế mà ta có thể vượt qua được.

Nhiều nhà tiên tri và hiền triết đã vượt qua cái giới hạn của nhận thức bằng việc chọn một lập trường hoàn toàn khác, bằng việc nhìn cuộc đời theo một cách mới. Hỡi ôi, những thông điệp của họ thường bị phớt lờ. Sự sáng suốt của họ lại thường bị coi thường. Bản thân họ thường bị người đời lên án. Và vì thế mà kẻ mù lại tiếp tục dẫn ta đến sự mù quáng bởi con sẽ không nghe lời những người có thể nhìn.

Vì vậy, hãy để những người có tai được nghe, được biết: Không có sự không hoàn hảo trong Vương quốc của Thượng Đế.

Vâng, thế còn cái ở đây trên trái đất này thì sao?

Ở đây trên trái đất này là Vương Quốc của Thượng Đế. Không có nơi nào đang tồn tại mà nó không phải là một phần của vương quốc này cả.

Ngài thấy đó, ở đây trên trái đất chúng con “tách rời” hết mọi thứ. Chúng con hiểu là cuộc sống trên trái đất là một bản thử và sự khổ hạnh là vé thông hành để đưa chúng con vào vương quốc của Thượng Đế. Và nó là suy nghĩ của chúng con rằng cái chết là lối dẫn tụi con vào đó.

Chẳng có đường nào đi vào Vương Quốc của Thượng Đế đâu. Nó đâu phải là một nơi để con đi ra đi vô. Nó là cái nơi mà con luôn luôn ở đó rồi. Nó là nơi duy nhất mà con có thể ở đó.

Con chắc là có đôi lúc dường như nó không phải vậy.

Đó là bởi vì con không nhớ ra được Ai là con và con đã không đối xử với những người khác như họ vốn là ai. Nếu con mà làm được điều ngược lại thì con sẽ trải nghiệm được thiên đường trên trái đất. Con sẽ được về nhà với Thượng Đế dù ở bất kỳ nơi đâu. Và luôn luôn là như vậy.

Liệu thì có bất kỳ cách nào mà người ta sẽ, hay có thể sẽ “hiểu” được chuyện đó không?

Những cuộc trò chuyện thế này cũng được coi là một cách. Đừng giữ cuộc trò chuyện này chỉ cho riêng mình con. Hãy bảo đảm rằng nó được truyền tới tay càng nhiều người càng tốt. Hãy chia sẻ nó với cả thế giới.

Nhưng đầu tiên hãy mang ý nghĩa của thông điệp này đi vào sâu trong cuộc sống của chính con. Thấy Thượng Đế trong mọi người và vạn vật và nhìn thấy mọi thứ đều hoàn hảo.

Ngài đã từng đề cập chuyện này lúc trước, khi chúng ta nói về những người mang cảm giác mình là nạn nhân. Ngài đã đề nghị rằng chúng ta thay đổi lập trường của mình và nhìn vạn vật một cách hoàn hảo thậm chí cả khi theo kiểu của con người, rõ ràng nó chúng không vậy.

Có lẽ đặc biệt là khi chúng không như vậy. Vì nó sẽ đem lại cho con bình yên với nhận thức như vậy khi ta đang đứng giữa sự bất ổn, thanh thản trong không gian của sự mệt mỏi, tha thứ trong khoảnh khắc của oán hờn và giận dữ khi nó xuất hiện và một tình yêu vĩ đại hơn dành cho cuộc sống này nó còn hơn cả những điều mà con đã từng được trải nghiệm trước đây.

Hãy tìm kiếm sự hoàn hảo trong từng khoảnh khắc. Hãy tìm nó. Chăm chỉ. Vững tin. Biết rằng nó luôn có ở đó và con sẽ tìm thấy được nó nếu như con nhìn thật kỹ.

Giờ con có nhớ rằng khi ta đã nói vào lúc mới bắt đầu cuộc trò chuyện này, rằng chúng ta sẽ có một cơ hội để khám phá cái ý tưởng về “sự hoàn hảo” và ta đã từng hỏi CON đưa cho TA một ví dụ về điều đó chứ? Chà, giờ đây thì ta đề nghị con hãy kể câu chuyện của Billy, từ buổi tọa đàm của con.

Con biết mà. Con đã biết rằng rồi thì đây là chuyện mà Ngài rồi cũng đề cập đến. Đó là điều đầu tiên mà con đã nghĩ đến khi Ngài bắt đầu nói về điều này.

Tốt. Vậy giờ con kể câu chuyện ấy đi.

Chắc rồi.

Helen là một trong 97 người tham gia vào khóa học Tái lập bản thân, được diễn ra trong tuần lễ giữa Giáng sinh và năm mới hàng năm suốt 10 năm nay. Vào đêm cuối của khóa học trước khi thực hiện hoạt động lập ra các mục tiêu cho năm mới.

Helen giơ tay lên và xin phát biểu.

Helen: “Cả tuần nay tôi được nghe rất nhiều rằng Thượng Đế chính là người bạn tốt của chúng ta như thế nào, Thượng Đế thì tuyệt vời và tràn ngập yêu thương ra sao, và chúng ta nên đối thoại với Thượng Đế hàng ngày theo cách gì”. Rồi cô ấy nói tiếp: “Chà nhưng nếu giờ mà tôi có một cuộc nói chuyện với Thượng Đế, thì tôi sẽ nói với Ông ấy rằng tôi

đang thực sự rất oán ghét ông ấy.”

Con đáp lại: Cũng được thôi. Thượng Đế có thể giải quyết được chuyện đó. Nhưng mà cô có ổn không vậy?

“Không”. Cô ấy trả lời và giờ đây giọng của cô ấy đang run lên.

Chà, nhưng mà cô đang giận Thượng Đế vì chuyện gì vậy?

Helen hít một hơi thật sâu. Gần 21 năm về trước chúng tôi có nhận nuôi một bé trai. Chúng tôi đã thử để có con trong suốt 5 năm nhưng đều không thành. Nó dường như là chúng tôi không bao giờ có thể trở thành bố mẹ được nữa. Đồng hồ sinh học của tôi đã cạn kiệt. Vì vậy mà chúng tôi nhận nuôi Billy.

Ba tuần sau, tôi phát hiện ra rằng mình đã mang thai. Tôi đã có con, một đứa con trai khác và chúng tôi nuôi dạy cả hai đứa như nhau, mặc dù là chúng tôi đã nói cho đứa con lớn của mình biết rằng nó là con nuôi khi nó lớn hơn một chút. Chúng tôi muốn thành thật với thằng nhỏ. Chúng tôi nói với nó rằng chúng tôi cũng yêu thương nó chẳng kém đứa em trai của nó và chúng tôi biết rằng cư xử của chúng tôi sẽ thể hiện rõ điều đó.

Billy lúc đó được 8 tuổi. Chắc chắn là lúc đó nó rất là ngây ngô nên đã đi kể hết chuyện này cho bạn bè trong trường nghe bởi vì một ngày nọ khi đi học về nó đã rất giận dữ. Nó đã bị bạn bè chọc ghẹo trong giờ ra chơi vì nó không có mẹ.

Anh biết là bọn trẻ thế nào rồi đấy. Thỉnh thoảng chúng có thể rất tàn nhẫn. Chúng đã nói những điều đại loại như là: “Billy là đồ xấu xí đến nỗi mà mẹ nó còn không muốn có nó nữa.” Rồi khi Billy trở về nhà cảm thấy bị tổn thương và rất tức giận, nó muốn biết tại sao mẹ để nó lại cho nó đi - và khăng khăng đòi phải biết được bà ta là ai và nó muốn gặp bà ta ngay lập tức.

Dĩ nhiên là tôi cảm thấy rất tội tệ. Đầu tiên là vì tôi biết được sự tổn thương và đau khổ mà Billy đang trải qua. Và điều thứ hai là tôi buồn cho tôi, tôi cảm thấy nỗi buồn vậy kín mình dĩ nhiên và bởi vì tôi luôn cảm thấy mình chính là mẹ của Billy. Tôi đứng đó nhớ lại những đêm tôi thay tã cho nó, chăm sóc nó từng ly từng tý khi nó ốm, và làm tất cả những điều mà một người mẹ từng làm. Và trái tim tôi như vỡ tan ra khi tôi biết là Billy chẳng còn xem tôi là mẹ của nó nữa, nó đó không còn nghĩ tôi là mẹ của nó nữa.

Nhưng tôi hiểu - tôi buộc phải hiểu - và tôi hứa với nó rằng nếu như khi nó lớn hơn chút xíu nữa mà nó vẫn còn muốn gặp mẹ nó nữa, thì

tôi sẽ cho nó gặp bà ấy. Tôi sẽ làm bất cứ việc gì để tìm ra bà ấy và sắp xếp cho 2 người gặp nhau.

Có vẻ là đã ổn với Billy nhưng mà nó chưa bao giờ xóa bỏ được sự oán giận trong nó cả. Nó mang theo sự oán giận này suốt cả thời thơ ấu và cả khi nó bước vào tuổi vị thành niên. Điều này thực sự là một khó khăn cho chúng tôi.

Chúng tôi phải chấp nhận như vậy và điều này chẳng dễ dàng gì cho bất cứ ai trong gia đình và hiển nhiên tôi càng cảm thấy không dễ dàng gì.

Khi Billy đã lớn lên, chúng tôi một lần nữa nói về chuyện nó muốn gặp mẹ của mình và vì chúng tôi đã hứa với nhau rằng khi nó đủ 18 tuổi tôi sẽ tìm thông tin về mẹ nó nếu như nó vẫn còn muốn vậy. Trong suốt thời kì vị thành niên của nó, nó luôn luôn nhắc tôi về cái lời hứa đó.

Cuối cùng cũng đến sinh nhật 18 tuổi của nó. Cái ngày mà nó đã qua đời trong một tai nạn xe máy.

Mọi người tham gia khóa học đều cảm thấy ghen ngào. Bất ngờ, năng lượng của Helen biến thành một cơn tức giận.

Cô ấy hét lên: “Giờ thì anh nói cho tôi nghe coi. Thượng Đế yêu thương tràn đầy thế nào mà lại để chuyện như vậy xảy ra chứ, ngay vào cái lúc mà Billy chuẩn bị gặp lại mẹ ruột của nó, ngay vào cái lúc mà bố nó và tôi chỉ vừa mới có thể xóa tan phần nào sự vết ngăn đã tồn tại giữa chúng tôi với nó. Tôi muốn anh nói tôi nghe xem, tại sao Thượng Đế lại làm như vậy?”

Cả căn phòng trở nên nín thinh. Tôi dừng lại điềm tĩnh. Tôi nhìn Helen một lát, rồi nhắm mắt lại và chìm sâu vào trong mình. Tôi nghe được những ý nghĩ trong đầu mình: “Ok, Thượng Đế là như vậy đó. Giờ đây con không biết phải nói gì nữa. Ngài phải giúp con mà thôi”.

Đột nhiên con mở mắt ra, tâm trí con tràn ngập. Con nói ra những từ mà con nghe được trong đầu mình trước khi con kịp đánh giá hay chau chuốt nó nữa.

Billy đã chết ngay vào ngày đó bởi vì đó là cái ngày mà nó đã được hứa rằng nó sẽ được gặp lại mẹ ruột của nó - và nó đã làm thế. Vào cái ngày đó, mẹ nó đã không còn trên cõi đời này nữa rồi.

Cả phòng lại há hốc kinh ngạc. Một vài người lầm bầm đồng ý “Ừ”. Một số khác thì thút thít. Con tiếp tục.

Chẳng có thứ gì được gọi là tình cờ cả và chẳng có thứ gì xảy ra một cách ngẫu nhiên. Cô đã được ban cho một đứa con mà cô nghĩ rằng

mình chẳng thể mang thai được và nó cũng có vẻ như là cô không còn khả năng có được điều đó. Bởi vì đó là một kế hoạch - một kế hoạch lớn hơn - được định sẵn. Cô đã được ban cho một món quà tuyệt vời đó là đứa con ruột của cô để đáp lại cho lòng tốt của cô khi cô đã nhận nuôi Billy, cho nó một gia đình, yêu thương, nuôi nấng và dạy dỗ nó như chính con đẻ của mình. Cô đã chăm sóc nó cho đến tận cái ngày mà nó đã sẵn sàng gặp lại mẹ của nó và bà ấy cũng sẵn sàng gặp lại nó.

Ngày mà Billy qua đời là cái ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời của nó. Lòng biết ơn của nó dành cho cô vì cô đã đem lại cho nó được cảm giác đó là vĩnh hằng. Giờ đây nó cũng đang ôm ấp lấy trái tim cô đó thôi và nó tạo ra một sự liên kết bất diệt với cô.

Đây là một sự hoàn hảo trong thiết kế của Sự sống. Trong mỗi hoàn cảnh và mỗi trải nghiệm của mỗi con người. Trong mỗi điều kiện. Cơ hội của chúng ta là chú ý đến nó. Đó cũng chính là sự giải thoát của chúng ta. Sự cứu rỗi của chúng ta. Cái kết cho sự chịu đựng và khổ đau của chúng ta.

Khuôn mặt Helen thay đổi ngay lập tức. Chỉ một ít phút trước nó còn là sự giận dữ mà giờ đây nó bùng sáng lên. Cả người cô ấy đã không còn gồng lên nữa. Lần đầu tiên cô ấy cảm giác thư thái sau một thời gian dài. Những giọt nước mắt chảy dài trên má cô ấy khi cô ấy mỉm cười làm bùng sáng cả căn phòng.

Con đã kể câu chuyện này bởi vì con muốn biết cái làm Helen và cả những người khác trong khóa học đó giờ đây được hiểu. Đó là một “**hình mẫu mẫu nhiệm**” mà thiên đường đem đến cho chúng ta. Đó là một hình mẫu mà trong đó mọi nỗi buồn, oán giận và tất cả những gì tiêu cực vây quanh lấy bất cứ trải nghiệm nào của con người đều bị tiêu tan. Đó là một hình mẫu mà nó cho phép chúng ta tái tạo lại bản thân mình theo một cách mới hoàn toàn. Đó là một hình mẫu để nhớ và nó gồm có 3 từ

HIỆU SỰ HOÀN HẢO. (SEE THE PERFECTION)

À, nhưng mà nó có hiệu quả không? Nó có thật sự hiệu quả không đây?

Vào đêm giao thừa. Helen đưa cho con một lời nhắn mà cô ấy đã viết ngay lúc vừa quay về phòng mình sau khi đi dạo dưới bầu trời quang đãng của Colorado vào đêm hôm trước. Cũng giống như Robert Frost và Lisel Mueller, cô ấy cũng đã làm một bài thơ để diễn tả được vẻ đẹp trong sự hiểu biết của cô ấy.

Tôi lê chân với trái tim trĩu nặng

Một trái tim sợ lắm sự khóc òa

Đã 3 năm từ lúc Bill rời bỏ

Và tôi chẳng thể thốt nổi lời già từ
Tôi lặng im bên mồ lạnh của thằng nhỏ
Đứng lặng im nước mắt chẳng thành dòng
Giao ước cũ giữa tôi và nó
Nó bỏ tôi khô héo và chán chường
Đã 3 năm từ lúc Bill rời bỏ
Thượng Đế chẳng thấy được nỗi đau thương
Để xoa mềm, làm dịu trái tim tôi
Để cho tôi một lần lần được khóc.
Và rồi Thượng Đế mới hỏi đáp
Ngài đã làm và đã cố gắng
Nhưng trái tim kia khép cửa và không nghe
Sự dịu dàng và tiếng thở dài bất tận
Dù rằng nó phát ra từ giọng nói của Neale
Dem thông điệp từ cõi xa vọng lại
Mang lời nhắn từ phía trên cao.
Linh hồn tôi giờ đã nghe được lời Ngài
Rồi giờ đây tôi đã được khóc.
Chân đạp bước dưới trời đầy sao
Cũng đến lúc tôi cần phải thử
Tìm bình an để con tôi được tự do
Đã đến lúc nói câu từ già.
Tôi đã làm
và một ngôi sao băng
Đang nhảy nhót lượn quanh bầu trời.

Không có cái chết nào bị lãng phí. Và mọi cái chết đều mang một thông điệp đến những người đã rời bỏ cõi trần và tới cả những ai còn ở lại.

CHƯƠNG 23

Thượng Đế: Đó là một câu chuyện tuyệt vời. Nó mô tả một cách chính xác mỗi cuộc hành trình đi xuyên qua Liên tục Thời Gian/Không Gian được thiết kế như thế nào để đem đến cho mỗi linh hồn một trải nghiệm đặc biệt, và làm thế nào mà thời gian và tình huống của mỗi cái chết luôn luôn **hoàn hảo**.

Neale: Con chắc chắn là con thấy được nó đã **hoàn hảo** như thế nào mà chàng trai trẻ này bỏ thể xác mình ra đi khi anh ta làm vậy bởi vì anh ta đã nói rằng anh ta muốn gặp và biết mẹ ruột của mình là ai, mong ước của anh chàng này được thỏa mãn thông qua cái chết.

Cái mà con không thấy được là nó **hoàn hảo** ở cái chỗ nào khi mọi chuyện xảy ra theo cách này - con chắc chắn là mình không nhìn ra được làm sao mà chàng trai này có được **trải nghiệm đặc biệt** mà anh ta đã muốn đến đây để trải nghiệm.

Billy đã đến đây để trải nghiệm sự oán hờn suốt cả cuộc đời mình và rồi cuối cùng thì chết đi trong một tai nạn giao thông chỉ để gặp lại mẹ của mình sao? **Thiệt tình!**

Đừng tự tin rằng con có thể biết được, hay phỏng đoán nó từ những "sự thật" về con đường của một linh hồn. Con không thể biết được sự đan xen tinh tế để được đồng tái lập bởi mọi thứ từ Bản thể được Ban phước, nó bao gồm cả trải nghiệm sự sống mà nó có liên quan đến. Bill đã đến đây để phục vụ **MOI** sứ mệnh của mình.

Mọi sứ mệnh?

Đã có nhiều linh hồn ở đây tương tác và đồng sáng lập, trong từng khoảnh khắc của cuộc sống, ở khắp mọi nơi. Trong trường hợp này, những linh hồn kia bao gồm cả chàng trai trẻ trên chiếc xe mô tô đó, mẹ ruột, mẹ nuôi, cha nuôi và em nuôi của anh này - thậm chí còn là cả linh hồn của cái người đã lái chiếc xe đã tông và cướp đi mạng sống của anh này.

Và cái này còn chưa đả động đến các linh hồn khác, một vài người trong số họ bị lược bỏ đi, như là cha ruột của chàng trai, bạn bè và họ hàng của tất cả những người kể trên, và - con đã sẵn sàng cho chuyện này chưa? **CON**, và **những người ở trong khóa học của con** nữa.

Mỗi người đều mang trong mình một sứ mệnh để hoàn thành.

Và vì thế với sự hiểu biết này, chúng ta đến với.

HÒI TƯỜNG THỨ MƯỜI HAI

Cái chết của mỗi người luôn luôn phục vụ cho một sứ mệnh là để cho từng người khác nhận thức được về cái chết. Đó là lý do tại sao mà người ta nhận thức được nó. Vì vậy mà chẳng có cái chết nào (chẳng có sự sống nào) là bị lãng phí đi. Chẳng ai từng chết đi trong lãng quên.

Điều này nó đã đặt bi kịch của từng cá nhân, thảm họa của quốc gia, những đại họa diệt vong, và cái chết của mỗi cá nhân vào một hoàn cảnh hoàn toàn khác. Đột nhiên mọi thứ từ cái chết của trẻ sơ sinh cho đến sự diệt vong của hàng ngàn người có thể được hiểu theo một cách mới.

Ừ, Khi con hiểu được sự đan xen tuyệt vời và bất tận của sự sống thì từng cái chết đều được biến thành có ý nghĩa cực kỳ trọng đại tuyệt vời.

Những cái chết trong ngày 11/9 và trong trận đại hồng thủy năm 2004, cơn bão vào năm 2005, những cái chết trong nạn diệt chủng ở Darfur, hay cuộc tàn sát chủng tộc người Do Thái Holocaust đều được mọi người dành tặng cho sự trân trọng trước cái chết của họ.

Cái chết của một bà lão đã nằm trên giường bệnh nhiều năm, những cái chết của nhiều trẻ em trong những tai nạn giao thông bất ngờ, cái chết của những bệnh nhân AIDS, cái chết của những phi công, cái chết của những người ra đi trong thanh thân, cái chết của những anh hùng, những cái chết vô danh - mọi cái chết đều được nhìn nhận ở mức độ có ý nghĩa tuyệt vời vì mỗi sự sống chạm đến hàng ngàn thì mỗi cái chết là sự bù đắp cho nó.

Cái chết của sự cứu rỗi bởi vì mọi cái chết là sự quay về của mỗi linh hồn đến với chân lý của chính nó, chân lý của cuộc sống và đến với chân lý của Thượng Đế - và mỗi người được cái chết chạm đến đều được mở đường đến với chân lý này và vì vậy mà có rất nhiều trải nghiệm về nó.

Ta nói với con rằng không có cái chết nào bị lãng phí, mọi cái chết đều mang đến một thông điệp cho những người rời bỏ cõi trần và cả cho những người còn ở lại nữa. Là con phải tìm thấy thông điệp đó để nghe, để chú ý đến nó.

Thông điệp gì được truyền tải qua vụ thảm sát Holocaust? Qua vụ 11/9? Ta thấy được thông điệp gì qua vụ sóng thần, qua những cái chết của trẻ sơ sinh, cái chết của những bệnh nhân AIDS và cả những cái chết của cụ bà dần mất chìm sâu vào giấc ngủ ngàn thu vào lúc nửa đêm?

Thật vậy, thông điệp của nó mang đến là gì và mục đích của mọi sự sống và mọi cái chết gì?

Ngài sẽ nói cho con nghe chứ? Ngài có thể nói cho con nghe ở đây không?

Thông điệp là cái điều mà con tuyên bố là như vậy. Mục đích là cái mà con mình chứng nó như vậy. Con thường tuyên bố và mình chứng nó trong suốt cuộc sống của mình.

Con vừa là thông điệp mà cũng vừa là sứ giả. Con vừa là người sáng tạo mà cũng là kẻ được tạo ra. Con đang trong quá trình vận chuyển nó cũng là quá trình sản sinh ra nó. Chúng là một và y hệt nhau.

Nghĩ về điều này đi. Nghĩ một cách sâu sắc.

Quá nhiều lần ta có thể nói với con thế này: Tự bản thân cuộc sống vốn là một điều vinh quang và diệu kỳ mà nó vượt xa khỏi những điều mà con từng tưởng tượng ra trước đây - và con, bản thân con là một điều vinh quang và diệu kỳ mà nó vượt xa khỏi những điều mà con từng tưởng tượng ra trước đây.

Cuộc sống này - cái mà con đang sống - cuộc sống này - cái mà chính là con - là bất tận và vĩnh hằng. Nó chưa bao giờ kết thúc, chưa từng kết thúc.

Thượng Đế của tôi ôi...

Thật vậy, Thượng Đế của con.

Vậy thì cuộc sống không chỉ là một trải nghiệm đơn lẻ.

Thật ra nó là vậy đó.

Đó là trải nghiệm của sự Độc Nhất biết về chính bản thân mình khi bản thân mình thông qua cái trải nghiệm của mỗi cá thể của nó. Nhưng đó là một sứ mệnh đơn và nó được phụng sự thông qua những trải nghiệm hoàn toàn khác biệt nhau nhưng là sự đồng kết hợp đáng chú ý của mỗi người trong chúng ta.

Sứ mệnh đơn đó là để cho Thần Thánh được hiển hiện và trải nghiệm trong tất cả sự huy hoàng của nó và đề tái lập lại bản thể và định nghĩa lại bản thân theo cách khác trong từng khoảnh khắc vàng của NGAY LÚC NÀY. Nó hiển hiện bản thân NHƯ THỂ NÀO, nó trải nghiệm bản thân nó RA LÀM SAO, nó định nghĩa bản thân theo CÁCH NÀO đều phụ thuộc vào con. Đó là cái quyết định mà con đưa ra hàng ngày. Đó là sự lựa chọn mà con đang mình chứng trong từng khoảnh khắc. Con đang làm điều đó đơn lẻ và cả tập thể nữa. Mỗi hành động là một hành động của định nghĩa bản thân.

Cái của chân lý này, và của nhiều cái khác nữa mà con sẽ được nhớ lại khi con hòa với cái Lỗi của chính mình. Là ở đó con sẽ được trở lại, hợp

nhất lại, hòa hợp lại nên con đã quên đi cái sứ mệnh nguyên thủy, nên con đã mất đi kí ức, nên con đã mất đi nhận thức Ai mới thực sự là con. Và nếu như con đã không mà con có ý thức đầy đủ của tất cả điều này, với một trải nghiệm đầy đủ về nó thì ở lõi của chính con là nơi con sẽ được lấp đầy.

Cái hiểu lầm to lớn nhất của tất cả những ai đã quên đi Chân Lý Tối thượng, ảo tưởng vĩ đại của những người đang sống trong chứng mất trí nhớ tạm thời đó là họ phải đi đến một nơi nào đó, họ phải vượt hành trình đến một nơi nào đó để đi đến được thiên đường, để được tái hợp lại với Thượng Đế và trải nghiệm sự ban phước vĩnh hằng.

Con chẳng cần phải đi đến bất kỳ đâu, chẳng cần phải làm bất cứ việc gì và không cần phải trở thành một cái gì cả ngoại trừ cái đang là con ngay chính lúc này đây để được tận hưởng sự ban phước của Thần Thánh.

Con CHÍNH LÀ phước báu của Thần Thánh. Và đơn giản là con không biết được điều đó mà thôi.

Vậy thì mắc mớ gì mà con phải nhọc công với những chuyến đi bất tận qua quả táo cam chú? Tại sao con cần phải tiếp tục hành trình thông qua Liên Tục Thời Gian/Không Gian? Tại sao con đi tìm kiếm Thượng Đế vô tận thế này?

Hành trình của con không phải là công cuộc TÌM KIẾM Thượng Đế vô tận. Nó là những TRÁI NGHIỆM vô tận về Thượng Đế.

Hiểu nó theo cách này, thì nguyên nhân của hành trình luôn tiếp diễn này trở nên rõ ràng. Hành trình là một quá trình. Đó là con mà con hiểu được Thượng Đế - thật vậy, rằng con biết chính bản thân con đó chính là Thần Thánh. Vì thế này mà, cuộc hành trình này là một sự hoan lạc vĩ đại.

Được rồi, vậy thì con đang chọn những “chuyến đi” xuyên qua thời gian và không gian để trải nghiệm Thượng Đế. Nhưng khi nào con mới thực sự gặp được Thượng Đế? Lúc trước Ngài chẳng đã nói rằng Thượng Đế sẽ là trải nghiệm đầu tiên mà con có sau cái chết của mình.

Nếu như con tin rằng nó sẽ như vậy, thì nó sẽ là như vậy. Nhưng con chẳng cần phải chờ cho đến lúc đó. Sự thật ra thì, con đã luôn gặp Thượng Đế suốt cả thời gian đấy thôi. Đó là cái mà ta đã từng nói qua với con.

Đây chính là tâm điểm sai lầm trong hầu hết mọi thần học của loài người: Con nghĩ rằng một ngày nào đó con sẽ đi đến gặp Thượng Đế. Con tưởng tượng rằng một ngày nào đó con sẽ trở về NHÀ. Con chẳng cần phải đi đâu để quay về NHÀ.

“Con chưa từng rời khỏi NHÀ”

*Toàn bộ vũ trụ này được tạo ra từ một thứ, có hoạt động khác biệt nhau...
Còn bạn thì đang trải nghiệm bản thân mình như là vô số cá thể.*

CHƯƠNG 24

Neale: Chà Ngài nói rằng chúng ta sẽ đi vòng lại ở những điểm chính rất nhiều lần và Ngài làm đúng như thế thật. Và cái mà Ngài đặt ra ở đây cho chúng con là một tâm linh hoàn toàn mới. Đó là nhìn vạn vật theo một cách mới.

Con thường nghĩ rằng con đang ở ngoài cửa trái táo, với mong muốn và hy vọng được cắn thử một miếng. Đó là điều mà theo tâm linh cũ dạy con. Nhưng Ngài đang nói rằng con không ở ngoài trái táo mà con chính là một phần của trái táo, di chuyển dọc theo trái táo, và phần còn lại của trái táo là Thượng Đế. Thượng Đế thì không chỉ ở lõi, hay ở trung tâm của vạn vật. Thượng Đế là vạn vật.

Thượng Đế: Chính xác là vậy.

Giờ con đang dùng ẩn dụ để thấy nhìn rõ lại ẩn dụ.

Con đã tưởng tượng rằng mình đứng bên ngoài Thượng Đế, nhưng con không hề đứng bên ngoài của Thượng Đế. Con KHÔNG THỂ. Thượng Đế là TẤT CẢ ở đây. Không thể có bất cứ thứ gì tồn tại ở ngoài Tất Cả.

Và vì vậy, con là -

Điều đó đúng. Chỉ như con vừa mới phát biểu, con là một phần của quả táo cam, di chuyển qua quả táo cam. Con là một phần của Thượng Đế, thưởng thức hương vị của Thượng Đế.

Và chỉ là làm thế nào mà con đang làm được điều đó? Ý con là làm thế nào mà di chuyển quanh vòng tròn bất tận xuyên Hành lang của thời gian cho con một “hương vị của Thượng Đế”?

Bằng việc cho con trải nghiệm bất tận của bản thân con như là một đấng sáng tạo. Thượng Đế là đấng sáng tạo và khi con trải nghiệm bản thân như một đấng sáng tạo, con trải nghiệm bản thân mình như là Thần Thánh.

Trước đây ta đã từng nói với con rằng toàn bộ vũ trụ này được làm ra từ một thứ, hành động khác biệt. Các nhà khoa học của con bây giờ gọi thứ duy nhất này là năng lượng cơ bản của cuộc sống, biến hóa như sợi dây đàn siêu mảnh rung lên với những tốc độ khác nhau. Sự khác nhau trong những tần số rung động sản sinh ra những vật chất khác nhau mà nó tạo ra vạn vật trong vũ trụ.

Ta cũng từng nói rằng con được tạo ra từ một thứ giống nhau. Bây giờ, một khi con chú ý đến điều này và một khi con biết rằng “vật chất” xuất hiện khác biệt dựa trên rung động khác biệt của những sợi dây đàn siêu mảnh kia, tất cả mọi thứ mà con để lại cho con khám phá là để tạo ra hiện thực vật lý mà con mong muốn là làm thế nào để khiến cho những dây đàn đó rung động theo cách mà con chọn.

Đó là tốc độ và mẫu hình của rung động của sợi dây mà nó tạo ra những biến hóa vật lý riêng biệt.

Được thôi, vậy thì cái gì đã làm cho những rung động này tăng nhanh hay chậm đi? Cái gì làm cho những tần số này cao hay thấp?

Là con.

Con sao?

Ừm, tất cả mọi việc con làm. Với suy nghĩ, hành động và ngôn ngữ của con. Những điều mà con nghĩ, những điều mà con nói nó phát ra một rung cảm từ trung tâm của chính con. Suy nghĩ chẳng qua cũng là những rung động không hơn không kém. Con biết đấy, chúng ta có thể đo được chúng. Ngôn ngữ là những rung động của dây thanh quản. Những hành động là toàn bộ rung động của thân thể theo cách này hay cách khác.

Những rung động này hình thành những mẫu hình chuyên biệt và đạt được những tần số riêng, và những xung động sản sinh ra những nhiễu loạn riêng mà không có gì hơn ngoài những thay đổi và mẫu hình chuyển động của sợi dây vô hình, và nó là những rung động khác nhau mà nó sản sinh ra những mẫu vật chất khác nhau.

Đây chính là thuật giả kim của cuộc sống!

Ừ, con có thể thay đổi “tần số cuộc sống” bằng điều mà con nghĩ, con nói, con làm và vì thế mà nó tạo ra những sự thay đổi trong mẫu năng lượng mà đó là “con” và trong năng lượng mà con phát ra và gửi vào thế giới này.

Những sự thay đổi ở trường năng lượng bên trong và xung quanh con tạo ra những xung động mới tập trung trong Liên tiếp Thời Gian/Không Gian lớn hơn ở trong cái nơi mà con tồn tại và đó là cái tác nhân ảnh hưởng vật lý mới trong cuộc sống của con.

Vậy thì hành động, ngôn ngữ, suy nghĩ nào tạo ra những tần số có lợi nhất? Con nghĩ là con biết được câu trả lời nhưng dù sao thì Ngài nói cho con nghe đi.

Chà, dĩ nhiên là con biết được câu trả lời. Những suy nghĩ, lời nói, hành động lạc quan thì tạo ra những tần số xung động có lợi nhất trong những rung động siêu tầng kia, hay những mẫu hình năng lượng của cuộc sống. Thiên định hay cầu nguyện là một dạng cao cấp của thay đổi năng lượng. Tưởng tượng cái mà con mong muốn là một dạng cao cấp của thu hút năng lượng. Nói theo ngôn ngữ của con thì đó là một kiểu thay đổi năng lượng cấp cao. Những hoạt động trên thay đổi rung động của dây đàn mà chính nó tạo ra con và mọi vật xung quanh con.

Tự bản thân thời gian nó cũng được trải nghiệm khác nhau dựa trên sự đổi chiều của rung động mà nó diễn ra cùng với sự thay đổi trong trạng thái nhận thức của con. Nếu như con đã ở sẵn trong một trạng thái thay đổi của nhận thức thì thời gian có thể dường như là đứng im hoặc tăng tốc một cách chóng mặt.

Rất nhiều người đạt được thiên định sâu thì nó dường như là vĩnh hằng - chỉ để tìm được cái khoảnh khắc hiếm hoi đã đi qua được Hiện Thực Vĩnh Hằng.

Ngược lại, cũng chẳng có gì lạ khi một người đang cầu nguyện hoặc ngồi yên lặng trầm ngâm một lúc ngắn thôi, rồi nhìn lại đồng hồ và phát hiện ra rằng đã một giờ đồng hồ hay còn hơn thế nữa đã trôi qua.

Những người trải nghiệm điều này thì họ nói rằng thời gian co lại hoặc giãn ra. Cái mà đang thật sự diễn ra đó là con đang di chuyển chậm hơn hoặc nhanh hơn thông qua đường hầm thời gian, cái mà chẳng có hay dẫn ra một chút nào.

Đây là một đoạn ngắn lạ thường trong siêu hình học. Có lẽ chúng ta nên gọi nó là lời nói trừu tượng vũ trụ. Tại đó là ẩn dụ lời nói trừu tượng của vũ trụ. Nhưng thật sự chúng ta không nên dán cái mác “khoa học” cho nó bởi vì chúng ta sẽ gặp rất nhiều người lại dùng nền tảng của khoa học để công kích nó. Và cũng đúng thôi nên họ mới làm vậy, bởi vì dựa trên cái mà ta đã biết dựa trên khoa học hiện nay, thì nhiều cái không tài nào mà hiểu nổi.

Con sẽ vô cùng ngạc nhiên về việc nó sẽ được hiểu một cách dễ dàng biết bao nhiêu.

Đã nói đến vậy thì, theo như Ngài nghĩ thì khoảng bao nhiêu cái đoạn ngắn này là cần thiết để hiểu về sự sống và cái chết. Ý là chúng ta đã biết rất nhiều thứ ở đây...

Nó có thể cực kỳ có ích khi biết được chuyện này, ở mức độ lý thuyết, cái gì đang diễn ra trong hành trình của sự sống và cái chết cũng như là như

thế nào và tại sao.

Được thôi, vậy thì ta cùng nhau khám phá sâu hơn ở cái ý này rằng có rất nhiều “con đường” thông qua Thời Gian/Không Gian--

--số lượng vô hạn--

--và con có thể chọn bất kỳ con đường mà con chọn.

Con có thể. Bao gồm cả cái mà ta đã lưu ý trước đây là con có thể chọn con đường mà con đã từng đi qua rồi. Thật ra thì con thường hay chọn như vậy.

Và khi con làm thế thì con có thể trải nghiệm những thứ giống hệt nhau mà con đã từng trải qua trước đây hoặc là cũng có thể không tùy thuộc vào cái mà con đã chọn, đúng chứ?

Chính xác.

Nhưng quá trình đó hoạt động như thế nào? Làm sao mà con tạo ra cái lựa chọn này?

Bởi cái mà con nhìn vào, bởi cái mà con chú ý tới. Cái mà con nhìn vào sẽ là cái mà con sẽ được trải nghiệm.

Vâng, Ngài từng nói với con điều đó. Nhưng con vẫn cần Ngài giúp con một chút ở chỗ này. Con nghĩ là con đang bắt đầu hiểu được rồi, nhưng con vẫn cần được Ngài giúp chút ít.

Con có nhớ khi ta đã hỏi con tưởng tượng những vết khắc trên đường hầm không? Có nhớ đến những vết trên hành lang của thời gian không?

Có, Ngài đã nói rằng chúng thật sự là những hình ảnh.

Đúng rồi. Con có một trí nhớ tốt đấy. Chà, ngay giờ dùng trí tưởng tượng của con hãy biến nó thành một bức tranh treo tường nhé. Một bức tranh không có điểm kết. Nó bao phủ khắp trên phần tường của đường hầm, trần nhà và cả sàn nữa. Bức tranh đó bao quanh con. Con có thể tưởng tượng được điều này không?

Vâng.

Tốt lắm. Giờ đây chúng ta nói rằng trên cái đoạn đầu tiên đi qua “đường hầm thời gian” thì sự chú ý của con tập trung vào một điểm đặc biệt nằm ở một phần nào đó của toàn bức tranh. Bức tranh thì có rất nhiều phần và chúng nằm chung quanh con nhưng con phải tiến lên và tập trung vào

chúng. Rồi thì con tiếp tục di chuyển nhưng con nhớ rằng ở nơi đó trong đường hầm con đã trải nghiệm một phần của bức tranh. Giờ đây con gọi nó là “**quá khứ**” của mình. Con có theo dõi kịp câu chuyện ẩn dụ này không?

Con nghĩ là có đó. Ngài cứ tiếp tục.

Trong hành trình tiếp theo của con đi xuyên qua phần đặc biệt này của “**đường hầm thời gian**” tới đến đúng cái điểm mà con đã đi qua trước đây, có lẽ là con đi tiếp và nhìn vào điểm khác trên bức tranh. Con thấy vài thứ hoàn toàn khác biệt. Con tập trung vào phần khác của bức tranh. Con có thể làm điều này trong cùng một **khoảnh khắc** giống hệt như vậy bằng việc đi từ trái qua phải, lên và xuống, tới và lui hoặc từ quay vòng trong Hành Lang của Thời gian.

Cứ nhớ rằng lúc nào cũng có những bức ảnh bao quanh lấy con trong từng **khoảnh khắc của thời gian**. Nếu con chỉ di chuyển tới và lui, lên và xuống, phải qua trái trong Hành lang thì con sẽ giới hạn những sự lựa chọn của mình với những hình ảnh khác con có thể di chuyển tới hoặc nhìn vào nó. Nhưng nếu con di chuyển theo chu vi hình tròn thì con có thể khám phá hết mọi hình ảnh tồn tại trong chỉ một khoảnh khắc bằng việc di chuyển vòng quanh cái “**chiếc nhẫn của thời gian**” mà nó đại diện cho từng nano đặc biệt của giây. Nó giống như là di chuyển vòng quanh từng cái rìa của bông hoa tuyết. Cứ nhớ điều mà ta đã từng nói, mỗi Khoảnh khắc giống như là một bông hoa tuyết. Chẳng bao giờ có hai cái giống nhau trong tất cả của Vô Tận.

Và nếu như con thay đổi dù chỉ là một điều mà thôi trong bất cứ cái vòng hình nhẫn kia thì con sẽ thay đổi toàn bộ “**hình ảnh**” theo sau nó.

Chính xác. Vì thế nó chính là cái mà con có thể đi cùng một con đường nhưng thấy mọi thứ khác hẳn.

Trời ơi, con thật sự là Chúa Tể của Những Chiếc Nhẫn,

Thật sự, con là vậy mà.

Chiếc nhẫn, hay hình tròn, đã luôn luôn là một biểu hiện linh thiêng của vô tận, của sự hoàn thành, của tình yêu và hành trình bất tận.

Nhưng nếu như con đang đi trên hành trình bất tận này, con sẽ không nhận ra được sao - Ý con là, bức tranh đó đang bao quanh con... nhưng con chẳng hề nhận ra được chút nào cả?

Ừ, đúng vậy. Khi con du hành theo một vòng xoáy xuyên qua Hành Lang của Thời gian, mắt con rất thường xuyên sẽ sáng lên khi bắt gặp một phần nào đó của **bức tranh** mà con đã thấy qua trước đây và con sẽ nói

“*Trước đây tôi đã từng ở nơi đây. Mọi thứ chính xác như nó vốn như vậy!*”

Déjà vu!

Chính xác.

*Giờ đây thỉnh thoảng khi con du hành vòng quanh một “**đường hầm thời gian**”, con sẽ trải nghiệm bản thân mình đang nhận được một thông điệp “**lời nhắn**” hoặc nó thành “**những chỉ dẫn**”. Nó cũng có thể là một cảnh báo... “**Đừng đi qua lối đó. Đừng tập trung vào cái phần đó của bức tranh**”. Hoặc nó cũng có thể là một lời mời... “**Nhìn vào phần này của bức tranh đi. Xem hình ảnh này đi, nó ở đây nè**”.*

Vâng! Con đã từng trải qua cảm giác đó! Là ai đang nói với con vậy? Là Ngài sao?

*Con. CON đang nói với mình điều đó. Nó chính là Cá Thể của sự Độc Nhất đang gửi cho con “**những chỉ dẫn**” này mà nó đến từ cái mẫu mà con gọi là “**chỉ điểm**” hoặc là “**linh cảm**” hay là “**trực giác của phụ nữ**” hay còn gọi là “**lên đồng**”.*

Con đang nói chuyện với chính mình.

Con làm vậy đó.

Cái Bản thân tương lai của con đang nói chuyện với Bản thân Hiện tại của con.

*Con có thể hiểu theo cách đó. Và nếu như con cẩn thận lắng nghe bản thân con thì con có thể trải nghiệm bất cứ điểm nào trong **thời gian** hoặc toàn bộ cuộc hành trình đi qua **đường hầm**, theo một cách hoàn toàn mới.*

Vậy thì... để coi thử nếu con hiểu đúng chuyện này không nhé... Con đang tiếp tục di chuyển qua Thời Gian và Không gian, và kể cả việc con đang đi trên những con đường mới cùng với nhau--

*--cái mà con sẽ gọi là “**sống những cuộc sống khác nhau**”*

--hoặc là đi cùng một con đường giống y hệt như trước đây.

*Cái mà con sẽ gọi là “**sống một cuộc sống giống hệt nhau hết lần này đến lần khác**”, mà trong nó con có thể được trải nghiệm déjà vu - cảm giác của việc “**đã từng ở đó trước đây**”.*

Nhưng nếu như tất cả mọi điều này đang xảy ra tại cùng một

khoảnh khắc giống nhau...

*Là nó. Hãy nhớ, chỉ có duy nhất một trái **Táo cam**. Liên tiếp Thời Gian/Không Gian là **Độc Nhất**. Chẳng có thứ gì khác **NGOÀI** Sự **Độc Nhất**.*

... rồi thì con phải tồn tại ở trong Sự **Độc Nhất ở những điểm khác nhau đồng thời. Chúng ta từng nói một chút về việc này lúc trước, khi chúng ta đi khám phá cái ý về đa hiện thực. Có phải Ngài đang nói rằng con có thể ở hai nơi cùng một lúc?**

*Con có thể ở **rất nhiều** nơi cùng một lúc không chỉ là hai. Và con đang là như vậy.*

Con chính là **Cá thể của Sự **Độc Nhất** đang trải nghiệm cuộc sống một cách liên tiếp đồng thời.**

Và giờ con hoàn toàn hiểu được điều đó.

*Cái đĩa "**con**" đó là Con - Cái Tất cả đó là cái **Cá Thể** - đã biểu hiện vô số bản thân mình.*

Con đã luôn luôn biết rằng mình có nhiều cá tính.

Và giờ con hoàn toàn hiểu được điều đó.

*Cái đĩa "**con**" đó là Con - Cái Tất cả đó là cái **Cá Thể** - đã biểu hiện vô số bản thân mình.*

Thượng Đế của tôi ơi, chẳng lấy gì làm ngạc nhiên nữa khi Ngài phải quay vòng đi vòng lại quanh cái chuyện này. Tất cả điều này có nhiều lớp tầng mà không thể đếm được. Dường như là con chính là đa dạng cá thể của Sự **Độc Nhất, đang trải nghiệm cuộc sống của mình duy nhất đồng thời.**

Con có thấy nó khó đến thế nào khi diễn tả những điều này bằng ngôn từ không? Con phải tự tạo ra những từ và ngữ không hề tồn tại để mà có thể tiếp cận được với nó.

Nhưng mà con hiểu điều mà Ngài đang nói! Ngài đang nói rằng con đã sống rất nhiều cuộc sống và rằng con đã sống cuộc sống **NÀY rất nhiều lần rồi.**

Điều đó đúng. Ngoại trừ là con sẽ còn hiểu được điều này thậm chí còn rõ hơn nữa - con sẽ phát biểu nó chính xác hơn - nếu như con đừng dùng thì quá khứ.

Con đang sống nhiều cuộc sống và con đang sống. Cuộc sống NÀY rất nhiều lần rồi.

Giờ thì con dùng chính xác rồi đấy. Hầu hết.

Hầu hết sao?

Chỉ còn một chi tiết nhỏ xíu nữa...

Nó là gì?

Con đã vẽ lên bức tranh đó.

Cái gì?

Và con có thể thay đổi bức tranh ấy bất kỳ lúc nào.

CÁI GÌ?

Con có thể vẽ thêm vào, bôi trắng bất kỳ phần nào của nó, bôi đẽ màu lên hoặc thay đổi màu sắc của bất kỳ phần nào mỗi lúc con đi qua bất cứ điểm nào trong “thời gian”. Con có thể thay đổi bức tranh theo bất kỳ cách gì mà con muốn, bất cứ khi nào mà con mong.

Ôi trời ơi cái sợi dây đàn chính là những cái cọ vẽ của con.

Làm tốt lắm! Một phép loại suy tuyệt vời.

Vậy thì chẳng có thứ gì phải đi theo cái cách mà nó đã từng có trước đây hết.

Đúng vậy.

Điều đó có nghĩa là những khả năng là vô tận.

Chính xác.

Vậy thì... vậy thì... cái này có thể tiếp diễn mãi mãi.

Nó là vậy, Cái Duy Nhất Tuyệt vời của ta. Nó vốn vậy.

Cái chết là một hành lang giữa cõi phàm trần với địa hạt tâm linh... và ngược lại.

CHƯƠNG 25

Neale: Vậy thì con đang vẽ ra cái Bức Tranh trong Hành lang của thời gian bằng việc thay đổi rung động của năng lượng sự sống mà đang cuộn trong chính con và bao quanh con.

Thượng Đế: Ừ.

Với những suy nghĩ của con.

Con đang vẽ lên những gì ở phía trước với những suy nghĩ của con. Và với ngôn từ của con.

Mọi thứ con nói vẽ lên một hình ảnh của người mà con nghĩ đó là con và con tưởng tượng thế nào thì cuộc sống thế ấy.

Và với những hành động của con.

Mọi thứ con làm biểu hiện một điều gì đó về chính con. Con đang đặt những hình ảnh của mỗi khả năng vào trong bức tranh. Mọi thứ mà con từng nghĩ rằng nó có thể - mỗi hy vọng, mỗi ước mơ, mỗi lo toan, mỗi ác mộng - tất cả đều ở trong bức tranh cả.

Ngài đã pha trộn ẩn dụ của Ngài với cơ chế lượng tử khi nói rằng mọi khả năng đều cùng tồn tại.

Chính xác.

Và con trải nghiệm những khả năng mà con nhìn vào nó.

Đó là nó. Đó là ẩn dụ VÀ những cơ chế lượng tử, tất cả cuộn lại thành một. Hãy nhớ, nó là vật lý lượng tử nói rằng vạn vật được quan sát thì bị ảnh hưởng bởi người quan sát. Cái ẩn dụ thì nói: “Cái phần của bức tranh mà con chú ý đến là cái mà con trải nghiệm.

Vật lý và lối nói trêu tượng đang nói cùng một điều giống nhau. Họ chỉ là đang sử dụng cách nói khác nhau mà thôi.

Giờ thì con đang gộp chúng lại với nhau. Mỗi phút con đang hiểu nhiều và nhiều hơn.

Máu chốt ở đây đó là con có rất nhiều suy nghĩ nhưng con không cần phải lưu ý đến hết thấy chúng đâu. Thật ra thì con không thể nếu như con có muốn đi chẳng nữa. Con sẽ bước ra ngoài tâm trí của mình.

Nhưng có những người cùng lúc thấy bức tranh nhiều hơn hầu hết chúng ta. Người ta thường bị gán cho cái bệnh “Rối loạn tăng động giảm chú ý”.

Thật ra thì nó không phải là giảm chú ý mà là **thừa** chú ý. Những cá nhân như vậy có cái khoảng chú ý rộng hơn so với hầu hết mọi người. Họ nhìn bao quát được hết cái tâm phổ quát Hiện thực tối thượng. Họ “tiếp nhận” nhiều hơn. Sau khi con hiểu được điều này, con bắt đầu đối xử với những người lớn và con trẻ khác biệt hẳn đi, nhiều người trong số họ được gọi là “tài năng”, “lên đồng”, hoặc là “Indigo”.

Chà, ở đây Ngài đang giải thích mọi thứ.

Không, không phải hết mọi việc đâu. Ta sẽ còn có nhiều cuộc trò chuyện hơn nữa bàn qua về sự vĩnh hằng của thời gian để giải thích “mọi thứ”. Nhưng thật tốt vì chúng ta đang có được cuộc trò chuyện này, dù bị giới hạn nhưng mà nó buộc phải vậy. Vì khi con bắt đầu thật sự hiểu được cuộc sống này vận hành như thế nào, tất cả về cái chết, thì con có thể ít nhất cảm thấy được mình đang về nhà với Thượng Đế.

Con đã mong mỏi được trải nghiệm điều này từ rất lâu rồi. Giờ đến lúc rồi đấy. Đã đến thời điểm của con để phát triển lên một cấp độ tiếp theo, trưởng thành về mặt nhận thức. Đó là lý do tại sao mà linh hồn con đã mang con đến đây. Đó là lý do tại sao con đang tạo ra trải nghiệm này. Đó là lý do tại sao con đang có cuộc trò chuyện này.

Con đang dạy cho mình làm sao để cho sự sống hoạt động ở ngay đây sao?

Ừ, con đã luôn dạy cho bản thân mình suốt hành trình như vậy. Giờ đây chỉ đơn giản là con tăng tốc lên thôi. Con đang đưa cho bản thân mình lý thuyết cơ bản của sự sống, sử dụng chút ít ẩn dụ, một chút khoa học, thêm tí siêu hình học và rất nhiều tâm linh.

Con hiểu. Con thấy được điều đó. Vậy giờ đây, cái mà con muốn biết là con làm được gì với nó, làm sao con hoạt động cùng nó, hình ảnh hóa rằng con, chính bản thân mình, đang vẽ lên Một Bức Tranh Của Đa Khả Năng dọc theo Hành lang của Thời Gian.

Khi con thấy được một hình ảnh bằng đôi mắt của tâm thức về một điều gì đó mà con không chọn nó là một phần trong hiện thực của con, thì đừng

buồn ngó ngang đến nó lần thứ hai. Hãy tưởng tượng ra một thứ khác đi.

Cái này là thật với một thứ trong cuộc sống, phải vậy không?

Thật vậy và nó cũng đúng y vậy với “cái chết”.

Ý con là cái chuyện này nghe thật đáng kinh ngạc. Nó đủ làm người ta kinh ngạc khi nghĩ rằng chúng ta đang tự tạo ra hiện thực của mình trong suốt đời sống này. Nó rõ ràng là một sự thay đổi tâm thức khi nghĩ rằng chúng ta đang tạo ra hiện thực của chính mình sau khi “chết”.

Nó chẳng có gì đáng ngạc nhiên đâu khi con nhận ra rằng KHÔNG có cái CHẾT.

Vâng. Giờ thì con đã hiểu cái Hội tưởng thứ bảy “Không hề tồn tại cái chết” ở một hiểu biết sâu sắc hơn. Ý của Ngài chính xác là như vậy khi Ngài đề cập đến điều đó lúc trước. Cái chết không hề tồn tại bởi vì chúng ta đã hình tưởng ra chúng.

Cứ tiếp tục đi nào.

Giờ đây con nghe được điều Ngài nói tốt hơn khi Ngài nói rằng đó là trải nghiệm này mà chúng ta gọi là “cái chết” nhưng nó không phải là kết thúc với cuộc sống của chúng ta - hay thật sự là một cái kết cho bất kỳ điều gì. Cái chết thật sự là trung tâm của vạn vật. Nó chính là *lõi của trái táo*.

Ừ, nó chính là trải nghiệm trung tâm trong cuộc sống của con. Nó là cái dẫn con đến Cái Lõi của Chính Con. Nó là nơi mà ta tìm thấy được hạt giống của một sự sống mới. Những hạt giống của sự sống mới luôn luôn nằm ở vùng lõi.

Cái chết là một điều gì đó mà con dịch chuyển qua nó để đến được “phía bên kia”, nó chính là hành lang giữa cõi phàm trần với địa hạt tâm linh và ngược lại.

Con nghĩ rằng đây là những tiết lộ vĩ đại nhất của cái ẩn dụ. Thậm chí với một linh hồn sống trong địa hạt của tâm linh, rồi cũng đến một ngày, rồi cũng đến một lúc khi nó “chết” đi.

Rồi cũng đến lúc khi nó được “tái sinh”. Đó là thời điểm khi một linh hồn trở thành thể xác thêm một lần nữa.

Và điều này xảy ra khi nó đến được Vùng Lõi và nó nổi lên lại lần nữa vào trong thể giới phàm trần.

Ừ.

Con đang nhìn nhận mọi thứ hoàn hảo thông qua ẩn dụ này về quả Táo Cam.

Nhưng điều đó sẽ mang ý nghĩa đó với một linh hồn.

Nhưng điều đó chính xác với cái mà nó có thể mang ý nghĩa như vậy. Con đã vừa chạm đến một điểm...

HỒI TƯỞNG THỨ MƯỜI BA ***Sinh và tử là thứ giống hệt nhau.***

Trải nghiệm của cái chết và trải nghiệm của sự ra đời thì giống hệt nhau sao?

Tại trung tâm Vùng Lỗi của Chính Con, ừ. Với linh hồn của con, ừ. Cả hai chỉ đơn giản là sự yếu đi của năng lượng, nó không vận hành giống như máy biến thế, nó tạo thuận lợi cho việc chuyển tiếp từ một thế giới này qua một thế giới tiếp theo.

Những từ ngữ như “sinh” và “tử” có thể nên bị khai trừ hẳn đi trong tất cả ngôn ngữ của các con. Ta có thể thay thế cho cả hai trường hợp bằng cái từ Thế giới của sự sáng tạo.

Sinh và tử đều là những khoảnh khắc của sự sáng tạo. Chúng là Những Khoảnh Khắc Huy Hoàng.

Vậy thì thay vì nói rằng vậy-và-vậy được “sinh” ra ngày hôm nay, chúng ta có thể nói vậy và vậy rằng được “tạo ra” ngày hôm nay. Thay vì nói vậy-và-vậy “chết” ngày hôm nay, chúng ta có thể nói rằng vậy-và-vậy đã được “tạo ra một lần nữa” ngày hôm nay.

Ừ, điều đó sẽ tuyệt vời lắm đây. Điều đó sẽ trở nên chính xác hơn nhiều!

Rất ít người hiểu được “cái chết” vì vậy mà nhiều người đã vẽ lên nó như là một trải nghiệm đau buồn tột độ. Hãy nhớ ta đã từng nói rằng con có thể vẽ bức tranh theo bất cứ hình ảnh nào mà con muốn... và hình ảnh mà con tạo ra là hình ảnh mà con sẽ được trải nghiệm.

Nhưng điều đó thật là kinh khủng. Nó không phải là lỗi của con nếu như người ta - những người mà con đã tin tưởng, họ đã nói cho con

nghe những điều thật kinh khủng.

Con đã để cho người khác họa dùm cho con những hình ảnh đó sao?

Tất cả chúng con đều vậy. Hầu hết mọi người đều được bảo rằng họ sẽ bị phán xét và đày đọa bởi chính những tôn giáo của họ - các vị thầy tu, bộ trưởng, giáo sĩ hồi giáo và nhiều người khác, đều là những người mà họ hết mực tin tưởng để được nghe về Chân Lý.

Ừ. Đó là điều tạo nên tôn giáo, và cái mà tôn giáo nói với những tín đồ của mình, thật đáng phê phán.

Nhưng nếu như không có “địa ngục”, “phán xét” và “đày đọa” trong hiện thực tối thượng, thì tại sao người ta phải trải nghiệm điều đó?

*Vì chúng ta đã tuyên bố lặp đi lặp lại rằng người ta không cần phải trải nghiệm điều đó. Người ta sẽ **chọn** để trải nghiệm nó. Con không cần phải đi theo những tiếng gọi trong hệ thống đức tin của con hay là phải chấp nhận và đi theo lời rao giảng của bất kì ai. Con có thể tự tạo cho mình một quyết định có ý thức để tìm kiếm chân lý của chính mình. Thật vậy, để tạo ra nó.*

Ngài cứ nói mãi cái chuyện rằng con có thể tạo ra chân lý của chính con.

Con làm điều đó mỗi ngày bằng cái điều mà con tin.

Nhưng nếu như, như Ngài đã nói với con trước đây, một người đang sáng tạo bất tận ở ba mức độ khác nhau - tiềm thức, ý thức và siêu ý thức - thế thì làm sao mà cái siêu ý thức kia, cái phần tối cao của chúng ta, lại không chọn một thứ khác thay vì là sự đày đọa vậy? Tại sao nó sẽ không tạo ra một thứ gì khác đi?

Con đã và đang lắng nghe từng từ một mà ta đã nói mà, phải không con.

Giờ chúng ta đang nói chuyện về sự sống và cái chết ở cái phần cực kỳ quan trọng và chi tiết. Thì dĩ nhiên là con đang nghe chứ.

Tốt. Bởi vì ta đã lắng nghe từng lời từng lời một mà CON đã nói.

Cái này có nghĩa là gì vậy ạ?

Con sẽ thấy.

Bạn không thể thay đổi trải nghiệm của mình -- trong kiếp sống này hoặc kiếp tiếp theo -- cho đến khi bạn biết được làm thế nào mà bạn đã tạo ra nó.

CHƯƠNG 26

Thượng Đế: *Cứ tiếp đi. Cứ tiếp tục với cái mà con đã hỏi ta.*

Neale: **Chà, ở đây mọi cái đều trở thành cực kỳ mang tính lý thuyết và con thực sự không biết - con đã từng nói điều này trước đây - con thực sự không biết nếu cái này có chút giá trị nào không...**

Một lần nữa hãy cho ta hứa với con rằng nhìn vào toàn bộ mọi sự sống với cái nhìn lớn hơn này có một giá trị vô cùng to lớn. Nó giúp con có được suy nghĩ tinh khiết về cái đang xảy ra ở ngay đây, giúp con hiểu sâu sắc hơn. Điều này chuẩn bị cho con cả về cuộc sống lẫn “cái chết”.

Rồi thì nếu như, vì Ngài đã từng nói rằng siêu tâm thức là cái phần của chúng ta mà đang nắm giữ một sứ mệnh cao cả hơn của linh hồn, và nó luôn luôn dẫn đường cho chúng ta đến với sự trải nghiệm kế tiếp trưởng thành thích hợp nhất của chúng ta, thế thì tại làm sao mà nó lại kéo chúng ta đến với trải nghiệm của phán xét, sự đày đọa và địa ngục sau khi chết? Tại sao nó sẽ đồng ý để cho tâm trí ý thức của chúng ta chấp nhận và đi theo cái ý nghĩ này vậy?

Bây giờ con có nhớ điều mà con từng nói, những câu chữ của con trong lá thư gửi đến Jackie đây?

Con nghĩ là có.

Trong lá thư đó con từng nói rằng : “Thỉnh thoảng linh hồn lựa chọn những thứ ở cấp độ tiềm thức hoặc là siêu ý thức mà nó sẽ không bao giờ chọn ở cấp độ của ý thức.”

Con đã nói rằng nó làm điều đó để “hoàn thành cái Sứ Mệnh to lớn hơn của nó”.

Vậy thì Ngài đang nói rằng Cái Sứ Mệnh Lớn Hơn của Linh Hồn là để Trải nghiệm phán xét, sự đày đọa và địa ngục sao?

Cái đó có vẻ như nó là Cái Sứ Mệnh lớn hơn của Linh Hồn con. Và nhớ rằng, trải nghiệm của con về địa ngục chẳng có liên quan gì đến cái mà con gọi là “khổ ải” cả.

Vậy, nếu như đó là một thứ như là “siêu ý thức” thì con không thể

tin rằng chính nó đã cố tình chọn để khiến cho con trải nghiệm địa ngục được, có hay không có bị khổ ải cũng vậy. Ngoài ra, Ngài đã rất nỗ lực để giải thích cho con rằng chúng ta trải nghiệm tại khoảnh khắc của cái chết chính mình điều mà chúng ta tin thì chúng ta sẽ có được trải nghiệm đó. Ngài đã nói với con rằng trải nghiệm cuộc sống sau khi chết vì thế là kết quả của một lựa chọn có ý thức. Giờ Ngài nói rằng nó đối ngược lại. Giờ đây Ngài đang nói với con rằng đó là kết quả của một lựa chọn siêu ý thức. *Cái nào mới được?*

Cả hai.

Cả hai.

Cứ xem nó là khả năng mà nó có thể là lựa chọn của siêu ý thức để tạo ra bất cứ cái gì mà con chọn để tạo ra tại Cấp độ của Ý Thức.

Tại sao? Tại sao nó sẽ làm cái điều đó?

Có lẽ vì vậy mà con có thể đến được với Sự Hoàn Thành trong Trải Nghiệm và Cảm Xúc cái con Biết về chính bản thân mình.

Cái nào sẽ là--?

Rằng con chính là Đấng sáng tạo trong chính hiện thực của con.

Cái phần siêu ý thức của con sẽ chấp thuận để cho cái phần ý thức của con được trải nghiệm bản thân theo cách đó, như một đấng sáng tạo, thậm chí là nếu cái điều mà nó tạo ra là chuyện xấu với con sao?

Chẳng có thứ gì như “xấu” và “tốt” mà. Khái niệm này không tồn tại trong Hiện Thực Tối Thượng đâu. Tốt và xấu chỉ là những đánh giá được tâm trí ta tạo ra mà thôi.

Ai mà quan tâm con tạo ra những đánh giá đó ở đâu chứ? Nếu như con ở trong “địa ngục” và tâm trí con nói với con rằng “Đây chính là địa ngục”, thì nó đã quá đủ cho con rồi. Cái chuyện mà “mọi thứ nằm ở tâm trí thôi” thì nó chẳng là vấn đề gì với con cả. Chuyện mà con quan tâm đó là cái mà con đang trải nghiệm kia. Với con chuyện LÀM THỂ NÀO mà con vượt qua được cái trải nghiệm đó sẽ chẳng có gì quan trọng.

À, nên quan trọng nó chứ.

Tại sao?

Bởi vì chỉ khi con biết được “làm thế nào để vượt qua được nó”, thì con có thể thay đổi được nó. Con không thể thay đổi trải nghiệm của mình - trong kiếp này HOẶC kiếp tiếp theo - cho đến khi con biết được rằng chính con đã tạo ra nó.

*Giờ đây nếu như con **biết** rằng cái “địa ngục” mà con đang trải qua đó là được tạo ra chỉ với bằng ý thức tâm trí của con, thì con sẽ biết được cái công thức mà với nó con sẽ kết thúc trải nghiệm đó ngay lập tức.*

Cái nào?

Con thoát ra khỏi tâm trí của mình.

Con sẽ làm vậy khi mà con kết thúc cuộc nói chuyện này.

Cứ làm vậy đi, anh bạn của ta. Con đang làm rất tốt.

Những người trải nghiệm thiên đường thay vì địa ngục thì bị người ta nói rằng họ là những kẻ “loạn trí”. Họ cũng là những người đối diện với hàng loạt các tình huống giống như những người khác nhưng có chăng là họ trải nghiệm nó theo một cách khác hẳn.

Giống như Đông Ki Sốt.

Giống như Đông Ki sốt. Như chúng ta từng nói trước đây có vài người trải nghiệm cuộc sống cứ như chốn địa ngục, trong khi những người khác lại trải qua cuộc sống thiên đường trên chốn phàm trần.

Chà, vâng mà cái đó thì phụ thuộc vào cái đang xảy ra trong cuộc sống của họ, phải không?

Và tại sao con nghĩ là cái đang “xảy ra” đang xảy ra?

Bởi vì cái cách họ nghĩ về chúng như thế nào.

Cái đó đúng. Hoặc nói theo cách khác, để cho con khó lòng mà quên được nhe.

***Cái đang diễn ra
trong cuộc sống của con người
là điều đang diễn ra
trong cuộc sống của con người
bởi vì cái đang diễn ra
trong tâm trí của con người.***

Cái đang xảy ra là điều chúng ta nghĩ nó đang xảy ra, và cái sẽ xảy ra là cái chúng ta nghĩ nó sẽ xảy ra.

Cái đó là thật, trong phạm vi rộng lớn hơn.

Đây là nơi mà 3 công cụ của việc sáng tạo (suy nghĩ, hành vi, ngôn ngữ) và 3 cấp độ của Trải nghiệm (tiềm thức, ý thức và siêu ý thức) tham gia vào.

Đúng. Và suy nghĩ là một công cụ vô cùng quyền lực bởi vì nó được sử dụng cả ở 2 cấp độ.

Thế còn ngôn từ thì sao. Không phải là ngôn từ được sử dụng ở cấp độ siêu ý thức sao? Không phải đó chính là cách mà siêu ý thức liên lạc với ta sao?

Không, ngôn từ là những sự sáng tạo của tâm trí. Khi con đi từ tâm trí ý thức sang nhận thức siêu ý thức, con sẽ phát hiện ra rằng nó chẳng có một ngôn từ nào cả.

Nếu con di chuyển tới được cấp độ này của nhận thức trong thiền định, trong những điệu vũ thần thánh hoặc là nghi lễ, hay bằng những hình thức khác thì con sẽ nhận ra rằng ở nơi đó chỉ có những cảm xúc mà thôi (hay những rung động).

Khi hầu hết mọi người cảm thấy điều gì đó, họ sẽ ngay lập tức khám phá cái cảm xúc ấy với tâm trí ý thức và cố gắng “diễn đạt thành lời”. Cái này có thể có ích nhưng có khi lại không.

Người đắc đạo thì không bốc đồng làm ngay cái việc ấy. Anh ta chỉ đơn giản cảm nhận được cái cảm xúc, chấp nhận để cho cảm xúc và những trải nghiệm về cảm xúc đó một cách trọn vẹn. Rồi thì người ấy mới quyết định liệu rằng có bất kỳ ích lợi nào khi cố gắng diễn đạt cảm xúc ấy thành lời hay không.

Cảm xúc là suy nghĩ đầu tiên của con, suy nghĩ tinh khiết của con. Cảm xúc đó là một suy nghĩ không lời. Nó chuyển tải một điều tuyệt vời mà chẳng cần phải “nói” một lời nào. Cảm xúc chính là ngôn ngữ của linh hồn.

Ngôn ngữ là suy nghĩ thứ hai của con. Chúng chính là nỗ lực của con để khái niệm hóa những cảm xúc của con bằng việc dịch chúng thành ngôn ngữ lời nói. Từ ngữ là ngôn ngữ của linh hồn. Những người đắc đạo có được cảm xúc và họ thường chẳng dành cho nó cái suy nghĩ thứ hai này. Cái này tránh cho mọi hành vi phức tạp hóa cuộc sống. Nó làm cho con đường ít

gian truân hơn.

Hành vi là suy nghĩ thứ ba của con, và nó thường là sau suy nghĩ. Chúng chính là nỗ lực của con để vật chất hóa cái mà con đã khái niệm hóa nó. Hành vi là ngôn ngữ của cơ thể.

Ngay cái lúc mà con diễn tả cảm xúc thành lời, và từ lời thành hành động, con đã có thể mất đi rất nhiều trong việc dịch lại chúng. Người đắc đạo biết điều này, đó là cái lý do tại sao người ta rất cẩn trọng và cân nhắc khi di động từ một cấp độ của trải nghiệm này sang cấp độ của trải nghiệm khác - nếu như anh ta di chuyển đến một cấp độ hoàn toàn khác.

Hầu hết nhân loại đều dùng gần như toàn bộ Thời gian của mình để tập trung vào những Điều chẳng hề quan trọng.

CHƯƠNG 27

Neale: Nhân nói về Những công cụ của Sự sáng tạo, Ngài đã tạo ra một quan điểm thật sự ở đây khi Ngài cho chúng con biết rằng cái chết là một khoảnh khắc của sự sáng tạo.

Thượng Đế: *Bởi vì có quá ít người chịu nghĩ như vậy.*

Nếu như có nhiều người nghĩ theo cách này thì có lẽ là buồn đau xung quanh cái chết sẽ giảm đi rất rất nhiều.

Sẽ chẳng còn chút buồn thương nào nữa. Nó sẽ không dành cho người ra đi. Đó sẽ là sự ăn mừng.

Cái chết là thời điểm khi người ta trở nên rất quyền năng bởi vì ai là họ sẽ được khuyếch đại ra thông qua quá trình của chính cái chết.

Và một lần nữa quá trình đó là?

Cái chết là một nguồn năng lượng mà nó đẩy con đi xuyên qua Cái Lỗi của Chính con và đi tới hiện thực tiếp theo của con.

Ở đây chúng ta đang quay lại với vấn đề “**năng lượng thẳng hàng**” mà chúng ta đã khám phá trước đây.

Sinh và tử là những khoảnh khắc của Sự Sáng Tạo Thuần Khiết bởi vì chúng xếp thẳng hay đồng điệu với nguồn năng lượng đó là Chính Bản Thân của Sự Sống, tăng cường rung động của nó là tần số và tạo ra thứ như là vật chất trong cõi phàm trần, hoặc giảm đi rung động và biến hóa tạo ra thứ như là năng lượng vô hình trong địa hạt tâm linh.

Nó là cái cách mà toàn bộ vũ trụ này được tạo ra. Nó là cái cách mà con được sinh ra.

Và giờ đây chính là bí mật - cái năng lượng mà con bước vào cõi sinh là “cái chủ đạo”. Đó là, nó là cái mà biến đổi thành vật chất, xuất hiện trong cõi trần.

Nó diễn ra đối xứng đến chính xác như vậy vào khoảnh khắc của cái chết. Vì thế, con sáng tạo với cái chết bằng cái mà con mang theo vào cõi tử của mình từ cõi phàm trần và con sáng tạo với việc sinh ra bằng cái mà con mang vào cõi sinh của mình từ địa hạt của tâm linh.

Một lần nữa, con chưa bao giờ từng được nghe cách lý giải như thế nào. Ở đây chúng ta có rất nhiều điều cần làm rõ.

Tốt thôi, bởi vì cái này là cốt yếu. Cái mà con đưa vào trải nghiệm cái chết của mình sẽ là cái được mang vào một cách có ý thức hoặc vô ý thức, với đầy đủ nhận thức hoặc thiếu đi nhận thức về việc mà con đang làm.

Đó là lý do tại sao mà cuộc trò chuyện mà chúng ta đang có với nhau đây là vô cùng quan trọng.

Mục đích của cuộc trò chuyện này là làm cho con nhận thức đầy đủ về điều mà con đang làm.

Con đã mang bản thân Con đến với cuộc nói chuyện này vì vậy mà con có thể nhắc nhở mình cái điều này:

Con đang tạo ra hiện thực của chính con bằng rung động, bằng năng lượng mà con phát ra.

GIỜ CON CÓ THỂ NÓI RẰNG CON ĐÃ NGHE HẾT THẤY NHỮNG ĐIỀU NHƯ VẬY TRƯỚC ĐÂY RỒI - NHƯNG MÀ CON KHÔNG HÀNH ĐỘNG THEO NHƯ VẬY.

ĐÓ LÀ LÝ DO TẠI SAO MÀ CON CỨ MÃI NHẮC NHỞ BẢN THÂN MÌNH HẾT LẦN NÀY ĐẾN LẦN KHÁC.

Nó sẽ trông giống như thế nào nếu như con đang làm theo như vậy?

Nếu như con thật sự hiểu được chuyện này và không cần phải để cuộc trò chuyện này đi tới đi lui lòng vòng hết lần này đến lần khác, về cái mà con “nghĩ” là con đã biết rồi, thì nó sẽ giống như thế nào?

Đầu tiên là con chẳng còn mang bất kỳ suy nghĩ tiêu cực nào trong tâm trí của mình nữa.

Thứ hai, nếu mà bất chợt có một suy nghĩ tiêu cực nào lướt qua, thì con sẽ làm cho nó biến mất ngay lập tức. Con sẽ khoan thai nghĩ đến một điều khác. Con chỉ đơn giản thay đổi tâm trí của mình như thế đấy.

Thứ ba, con sẽ bắt đầu không chỉ là được Ai mới thật sự là chính con mà con còn rất hân hoan và thể hiện nó. Đó là con sẽ đi từ điều mà con biết tới cái mà con Trải nghiệm như là một thước đo trong sự tiến hóa của chính con.

Thứ tư, con sẽ yêu thương bản thân con một cách trọn vẹn, vì đó là chính con.

Thứ năm, con sẽ yêu thương những người khác một cách trọn vẹn vì đó là họ.

Thứ sáu, con sẽ yêu cuộc sống này trọn vẹn vì đó là chính nó.

Thứ bảy, con sẽ tha thứ cho tất cả mọi thứ và cho tất cả mọi người.

Thứ tám, con sẽ không bao giờ vô tình làm tổn thương bất kỳ người nào một lần nữa về mặt tinh thần cũng như thể xác. Ít nhất là tất cả các con sẽ không bao giờ làm điều này dưới cái danh xưng của Thượng Đế.

Thứ chín, con sẽ chẳng thấy tang thương trước cái chết của người khác thêm lần nào nữa, thậm chí là dù chỉ là một khoảnh khắc. Con có thể buồn đau vì mất mát chứ không phải vì cái chết.

Thứ mười, con sẽ chẳng bao giờ thấy lo sợ và thương tiếc trước cái chết của chính con, thậm chí là dù chỉ là một khoảnh khắc.

Thứ mười một, con sẽ nhận thức được mọi thứ đều là rung động. Vạn vật. Và vì vậy mà con sẽ chú ý nhiều hơn đến rung động của mọi thứ mà con ăn, của tất cả mọi thứ mà con mặc, của tất cả mọi thứ mà con nghe, con xem, con đọc và quan trọng hơn hết thấy là mọi thứ mà con nghĩ, nói và làm.

Thứ mười hai, con sẽ làm bất cứ điều gì để điều chỉnh rung động của nguồn năng lượng trong con và năng lượng cuộc sống mà con đang tạo ra xung quanh con nếu như con thấy được rằng nó không cộng hưởng được với hiểu biết cao nhất mà con có về Ai là con và với trải nghiệm vĩ đại nhất mà con có thể tưởng tượng ra.

Xin lỗi Ngài, nhưng làm sao mà tất cả điều này đều cùng xảy ra được? Chẳng hạn, làm sao mà con có thể “cảm nhận” được rung động của một mảnh áo, hay một danh sách món ăn trên thực đơn, để mà nói không có gì của một vài thứ mà con đang nghĩ, đang nói và đang làm?

Nó thật sự khá đơn giản. Hòa hợp vào cái mà con cảm nhận.

Ngay giờ con có thể thấy ai đó đang nói “Chàng trai, tiếng chim líu lo theo kiểu new age thật là hay - kết nối với cảm xúc của mình đi”

Những người xem nó như một tiếng líu lo sẽ trải nghiệm nó như là tiếng líu lo. Còn những ai xem nó như là sự thông tuệ thì họ sẽ mở cánh cửa đến một thế giới hoàn toàn mới.

Ngài có bất kỳ gợi ý nào về chuyện làm sao làm được vậy không?

Đó chỉ là vấn đề của sự tập trung. Hầu hết nhân loại dành gần hết thời gian của mình để tập trung tới những điều chẳng hề quan trọng. Nhưng nếu như người ta chỉ cần dành ra vài phút mỗi ngày để tập trung vào cái đáng lưu ý, họ có thể thay đổi toàn bộ cuộc sống của chính mình.

Cơ thể con là một dụng cụ tuyệt diệu cho việc thu năng lượng nhạy cảm tăng cao. Con có tin hay không chứ, con có thể bỏ qua cái đĩa thức ăn ở bàn buffet cách đó chỉ 6 inches, không đụng vào nó, chỉ cảm nhận liệu rằng nó có ích gì cho con nếu như con ăn nó bây giờ không.

Con có thể làm điều đó với áo quần khi con chọn lấy một bộ đồ từ trong tủ để mặc, hoặc là con đang nghĩ nên mua đồ gì trong một cửa hàng.

Khi con đang ở cạnh ai đó, nếu như con ngừng lắng nghe cái điều mà con nghĩ và bắt đầu lắng nghe cái mà con cảm nhận thì chất lượng của sự giao tiếp giữa con và người đó sẽ tăng tốc như tên lửa - cũng như chất lượng của chính mối quan hệ đó.

Khi con cảm thấy bối rối và loay hoay tìm cho mình những câu trả lời từ vũ trụ, nếu như con chỉ cần tự mình tắt đi cái phần tuyệt vọng muốn được khám phá ra mọi vấn đề và bật lên cái phần của con mà được biết rằng đều có đường dẫn đến mỗi câu trả lời - nếu như con ngừng việc quyết định cái mà con làm và bắt đầu lựa chọn cái mà con muốn trở thành - con sẽ thấy rằng những thứ làm con tiến thoái lưỡng nan sẽ biến mất và giải pháp sẽ xuất hiện một cách màu nhiệm ngay trước mắt con.

Còn để đo được những rung động của suy nghĩ và lời nói, thật ra có rất ít người mà không thể nói cho con biết là liệu rằng họ cảm thấy nặng hay nhẹ khi nghĩ hay làm nói một điều gì đó. Hầu hết mọi người xác định chuyện này nhanh lắm.

Vâng nhưng - và ở đây là nơi mà có nhiều hướng rẽ - rất ít người làm được như vậy. Ít lắm theo như quan sát của con. Có trời mới biết, con chắc là gần như không đủ.

Thì con có thể ước để được bắt đầu.

Bởi vì con đã đúng, có rất ít người sử dụng trực giác và khả năng tâm linh của mình để đi sâu hơn vào bên trong của họ và kết nối với cảm xúc trước khi họ nói, nghĩ hay làm một điều gì đó. Thậm chí cũng còn có rất ít người làm vậy sau đó. Nếu như con làm được điều này thì coi như con đã chấp nhận cho bản thân mình được thỏa mãn với chẳng thứ gì hơn ngoài

ánh sáng.

Con sẽ tìm kiếm để thấp sáng rung động của mọi thứ mà con quan sát, sáng tạo, trải nghiệm và bộc lộ. Con sẽ gọi điều này là “**Giác Ngộ**” và con sẽ thấy được một kết quả đáng ngạc nhiên chỉ trong một thời gian rất ngắn.

Giả kim thuật của Vũ trụ là một điều thật sự khá diệu kỳ. Những từ điển của con định nghĩa “giả kim thuật” như là “sự biến hóa thần bí hoặc không lý giải được” và nó chỉ là vậy mà thôi, hình thành một quá trình bởi cái nguồn năng lượng và vật chất được điều khiển để tạo ra những biến hóa đặc biệt và riêng biệt ở cả hai mặt là cá thể và tập hợp những hiện thực.

Và nó mang chúng ta đến với...

HỒI TƯỞNG THỨ MƯỜI BỐN

Bạn đang tiếp tục thực hiện sự sáng tạo, trong sự sống và cái chết.

Giờ ta đã giải thích với con rất nhiều lần là làm sao mà sự sáng tạo xuất hiện. Điều này sẽ rất có ích cho con khi hiểu rằng là nó xuất hiện rất liên tục. Đó là, nó không bao giờ dừng lại. Mỗi suy nghĩ, mỗi ngôn từ, mỗi hành vi đều mang tính sáng tạo. Mỗi rung động được phát ra từ lõi của chính con đều tái tạo lại con và toàn bộ phần hiện thực còn lại của con, theo cách khác. Và con đang được thay đổi đến từng khoảnh khắc. Tương lai của con được tạo ra trong từng mảnh nhỏ xíu xiu, chẳng phải là một cái gì ập đến hay với một quyết định to lớn nào đó. Nó là một cái lượng cực nhỏ mà con phải chú ý đến. Rồi thì “**những khoảnh khắc trọng đại**” và “**những quyết định phi thường**” tự chúng sẽ lo cho bản thân mình.

Sinh và tử là những hành động vĩ đại nhất của sự sáng tạo bởi vì có những khoảnh khắc trong Vòng Tròn bất tận của Sự Sống khi Năng Lượng Bản Thể làm biến đổi bản thân nó để sản sinh ra những biến hóa đặc trưng trong địa hạt tâm linh (lúc chết) và trong địa hạt phàm trần (lúc sinh).

Chuyện này khiến cuộc thảo luận trở nên thú vị thật. Đầu tiên chúng ta đi vào học thuyết về nhận thức và vật lý lượng tử, rồi đến học thuyết dây đàn và ẩn dụ siêu hình học của vũ trụ và giờ chúng ta đi đến giả kim thuật. Ôi!

Nhưng Ngài đã từng ám chỉ rằng trước khi cuộc trò chuyện này kết thúc thì Ngài sẽ nói sâu hơn về khoảnh khắc của sự hòa hợp, hoặc tái hợp với Bản Thể. Giờ con hỏi về chuyện đó có được không?

Dĩ nhiên là được. Nhưng ta phải nói với con rằng chỉ đơn thuần ngôn ngữ thì sẽ thất bại ngay khi giải thích thứ không thể giải thích được. Có lẽ nếu chúng ta tạo ra một hình ảnh khác với cái hình ảnh mà con đã có trong

tâm trí mình thì nó sẽ giúp ta hiểu hơn...

Một lần nữa với những hình ảnh.

Ừ, chà như con đã nói một hình ảnh thì đáng giá bằng cả ngàn lời nói.

*Giờ chúng ta đã sẵn có đó là tại trung tâm của quả **Táo Cam** là Vùng Lỗi, đúng chứ?*

Vâng, con hiểu.

Tốt. Giờ coi nào, nếu con có thể hình dung cái Lỗi này như một căn phòng chứa của một vài loại nào đó. Cho nó một hình dạng và một màu sắc thì nó sẽ giúp chúng ta hiểu.

Được. Con sẽ cho nó là một vật chứa hình trụ bằng đồng màu vàng sáng.

Tuyệt vời. Cứ tạo ra bất cứ hình dạng hay màu sắc nào mà con muốn. Giờ hình dung có một bảng hiệu treo trên cửa để dẫn con vào phòng chứa này ha. Cái bảng đó có chữ "TỬ". Và chúng ta hãy tưởng tượng rằng có một cánh cửa thứ hai dẫn vào trong căn phòng từ phía xa bên kia. Cái bảng đó ghi chữ "SINH".

Con đã hình dung ra nó chưa?

Vâng.

Được rồi. Giờ, phía bên trong của cánh cửa ghi chữ TỬ - cái phía mà con sẽ thấy đằng sau con một khi con bước qua cánh cửa - được ghi dấu là "CỒI TRẦN".

Đó là nơi mà con đến.

*Chính xác. Và phía bên trong của cánh cửa băng qua căn phòng là một bản hiệu được ghi "**ĐỊA HẠT TÂM LINH**".*

Con hình dung ra được chứ? Con đã có hình ảnh đó chưa?

À, vâng.

Mô tả nó lại cho ta đi.

Ngài không tin con sao?

Chỉ để bảo đảm thôi mà.

Được rồi... chúng ta đang tưởng tượng rằng cái phòng chứa này nằm ở lõi của quả Táo Cam có 2 cánh cửa ở mỗi phía. Bên ngoài của mỗi cửa được ghi SINH và TỬ. Phía bên trong của 2 cánh cửa giống hệt nhau đó được đánh dấu là *Cõi Trần* và *Địa Hạt Tâm Linh*. Cả hai cánh cửa đều dẫn vào cùng một phòng chứa, cùng một trải nghiệm - và cả hai cánh cửa đều dẫn ra ngoài với những trải nghiệm còn lại hoàn toàn khác biệt nhau.

Con mô tả hoàn toàn chính xác rồi.

Vì thế mà, con nhận ra rằng khi con ở trong phòng chứa đó con có thể di chuyển đến một trong hai cánh cửa và mở nó, và sẽ tìm thấy sự sống ở dạng này hoặc dạng khác. Có 2 cách để đi ra khỏi Lõi. Một cánh cửa dẫn đến đời sống vật chất, một cánh cửa dẫn đến đời sống tâm linh.

Con hiểu rồi. Con biết rồi.

Được rồi, một chi tiết cuối và ẩn dụ này sẽ hoàn thành.

Con đang nghe. Ngài nói tiếp đi.

*Hãy nhớ rằng trước đây trong phép loại suy của chúng ta thì con đang đi xuống một hành lang dài, hoặc đường hầm. Chúng ta đã gọi nó là *Hành Lang của Thời Gian*.*

Vâng.

Có một bức tranh bao quanh con dọc theo những bức tường, sàn nhà, trần nhà, con còn nhớ chứ? Cái bức tranh này trải dài theo hành lang.

Vâng, con nhớ chứ. Con đang vẽ nó trên đường mình đi.

Tốt. Giờ con đi đến cuối của hành lang tới cái cánh cửa có ghi chữ "TỬ". Ở đó ta chọn một ẩn dụ.

Được rồi. Cái gì tiếp theo đây? Con bước vào phòng chứa sao?

Không bước vào trực tiếp. Cánh cửa không mở trực tiếp để vào thẳng phòng chứa, mà ta phải đi vào một lối đi ngắn dẫn vào phòng chứa. Phía sau lưng con cánh cửa vẫn mở khi con đi vào lối đi này.

Con có thể cảm thấy có điều gì đó "xảy ra" với con khi con di chuyển theo lối đi này. Nó giống như là một "lối đi" thực sự với cái từ sử dụng như

một động từ chứ không phải là một danh từ. Nó có cảm giác như là con đang **tạo ra một lối đi**, chứ không chỉ là đi vào một lối đi. Con sẽ đi qua 3 tầng của cái chết trong chính lối đi này - và nó sẽ cảm giác giống như có thứ gì gì đang **trôi dạt đi xa**.

Cái mà đang trôi dạt **đi xa** đó chính là cảm nhận của con về bản thân với cái thể xác. Nó cảm giác giống như là con vẫn LÀ ai đó, nhưng “cảm nhận về chính mình” không bao gồm cảm giác đang ở trong một thân xác.

Cái diễn ra ở đây trong suốt dọc cái lối đi này đó là con được thanh tẩy toàn bộ giới hạn của xác phàm, trải nghiệm và cảm giác. Đây chính là tầng đầu tiên của “**cái chết**” khi mà con nhận ra rằng con không phải là cái thân xác của mình - nhưng rằng con vẫn đang sống sờ sờ đây này.

Cánh cửa ghi chữ **TỬ** nó vẫn đang mở phía đằng sau lưng con, và con có thể nhìn lại về phía cõi trần. Giờ đây con đi tiếp đến tầng hai của cái chết và sẽ được trải nghiệm nhận thức hoặc sự hỗn loạn hay bất cứ thứ gì mà con mong muốn mình được trải nghiệm. Ở trong tầng hai này con có thể đi qua và đi lại cánh cửa kết nối với cõi trần. Con sẽ không trải nghiệm bản thân mình ở đó với cảm giác có thân xác nữa mà là cảm giác chẳng biết mình là cái thứ gì nữa. Những người khác, vẫn đang sống với thể xác cũng có thể cảm nhận là con đang ở đó.

Nếu như con tin rằng chẳng có thứ gì tồn tại hay xảy ra sau “cái chết”, con sẽ đi qua tầng hai của cái chết và bước vào “**không có gì**” và không có bất kì trải nghiệm nào. Ta đã từng mô tả nó trước đây rồi đấy.

Con có thể nán lại tầng hai của cái chết bao lâu tùy theo ý thích của con.

Điều gì sẽ làm Ngài mong muốn ở lại tầng thứ hai? Không phải là Ngài muốn đi tiếp sao? Ngài thậm chí có biết rằng có một tầng ba của cái chết mà mình cần đi đến không?

Mỗi trải nghiệm sau cái chết tùy thuộc vào mỗi chúng ta. Dù nó có là “địa ngục” bởi sự sáng tạo của con, hoặc là “thiên đường” bởi sự sáng tạo của con, “không gì cả” bởi sự sáng tạo của con. Hoặc các hiện thực khác được tạo ra cùng nhau, những trải nghiệm kia sẽ đứng riêng lẻ. Con sẽ về nên chúng từ bất kỳ hồi tưởng nào có ở đó để vẽ ra từ chúng, và rồi con lại đi tiếp.

Trong suốt tầng hai, chúng ta có bao giờ quay về trong hình dạng linh hồn để thăm lại những người thân yêu còn sống của chúng ta không?

Linh hồn thật ra có thể chọn quay về trong hình dạng linh hồn để gặp lại những người mà họ yêu thương đang còn ở trên cõi trần.

Vâng. Maggie Berry đã làm chuyện đó. Rất nhiều người khác cũng làm vậy. Bố con cũng làm thế. Ông ấy đến bên con trong giấc mơ và nói với con rằng ông ấy đi đây. Buổi sáng hôm sau con nhận được một cuộc gọi thông báo rằng ông ấy đã mất vào cái đêm hôm trước.

Maggie Berry từng là người sáng lập và tạo ý tưởng của Core Matters, từng là chủ tịch luân phiên của tổ chức tại Denver. Bạn thân và là cộng sự của cô ấy ở Core Matters có mặt vào lúc cô ấy lâm chung, Tom Larotonda đã kể cho con nghe một câu chuyện gây sững sờ vào tháng 6/2005, một năm sau cái chết của người bạn thân của anh ấy, người mà anh ấy biết là khó qua khỏi cơn bạo bệnh.

“Vào một buổi sáng ngày 23/6/2004, tôi đang ở trong văn phòng của Maggie và tôi từng làm chung. Tôi đã phải hủy toàn bộ mọi cuộc hẹn. Tôi ngồi tại bàn làm việc của mình và nhìn thất thần, chẳng biết phải làm cái gì nữa. Tôi không thấy buồn đau hay giận dữ... chỉ cảm giác nó quá mơ hồ đi.

Maggie đang nằm viện và tôi thật sự rất muốn đến thăm cô ấy, nhưng tôi cũng hiểu rõ và tôn trọng yêu cầu của cô đó là cô không muốn gặp bất kì ai. Tôi gác chân mình lên bàn, nhắm mắt và bắt đầu hành thiền. Đột nhiên, tôi nghe rõ giọng của Maggie vang lên bên tai mình **“Chào bạn, cộng sự”** - kiểu nói quen thuộc chúng tôi hay chào nhau mỗi khi gặp mặt. Rồi đột nhiên, một hình ảnh ập vào tâm trí của tôi và đó là Maggie đứng trước mặt tôi và mỉm cười.

Lòng tôi tràn ngập hân hoan khi thấy cô ấy. Cô ấy trông hoàn toàn khỏe mạnh và rạng ngời dù rằng tôi biết là cô ấy đã mất toàn bộ mái tóc của mình và cơ thể cô ấy đã bị vắt kiệt bởi ung thư. Cô ấy bước đến và chúng tôi ôm nhau và rồi cô ấy nắm chặt hay tay tôi và nói với tôi thế này **“Tom này, đã đến lúc mình phải đi rồi. Mình đã nói tạm biệt với tất cả mọi người chỉ trừ bạn mà thôi. Mình muốn dành lời tạm biệt cuối cùng này cho bạn.”**

Rồi cô ấy dặt tay tôi và chúng tôi nắm tay nhau đi dạo trong lúc đó cô ấy đã cảm ơn tôi vì tất cả mọi chuyện mà tôi đã làm cho cô ấy và cô ấy nói với tôi rằng cô ấy yêu mến tôi biết bao... và tôi cũng nói vậy với cô ấy.

Đột nhiên cô ấy dừng lại và buông tay tôi ra mặc dù tôi cố gắng níu lại. Cô ấy nói: **“đến lúc... mà mình phải đi rồi. Mình yêu bạn, cộng sự”**. rồi cô ấy chạy đi mất. Ngay lúc đó tôi mở mắt ra và nhìn vào đồng hồ trên laptop.

Nó hiện lên 11:44 a.m.

Tôi đã không biết chắc là chuyện gì đã xảy ra vì vậy tôi bước ra ngoài hít thở chút không khí trong lành. Tôi thường vẫn luôn cầm theo di động của mình, vì tôi luôn chờ tin tức của Butch (chồng của Maggie, nhưng lần này tôi quên khuấy đi mất. Sau đó 5 phút tôi quay vào và thấy có một tin nhắn.

Nó được Butch gửi đến, và cuộc gọi được nhận vào lúc 11:45 a.m.

Tôi bèn gọi ngay cho Butch và anh ấy nói rằng anh ấy linh cảm rất mạnh rằng tôi nên đến ngay bệnh viện. Tôi nói với Butch là tôi đến ngay và anh ấy giục tôi nhanh lên vì cô ấy có thể không cầm cự nổi nữa rồi.

Khi tôi đến, Butch chào tôi và dẫn tôi vào phòng. Maggie vẫn còn sống nhưng yếu lắm. Cô ấy cầm cự được khoảng một giờ trước khi cô ấy trút hơi thở cuối cùng. Đó là khoảnh khắc sợ hãi nhất trong cuộc đời tôi. Sau khi cô ấy mất, tôi nói với gia đình cô rằng tôi muốn quay lại văn phòng và báo tin cho mọi người.

Tôi quay về văn phòng và gọi cho tất cả những ai cần gọi, và rồi tôi ngồi soạn thảo một bài điều trần và gửi thư điện tử cho tất cả mọi người về cái tổ chức tuyệt vời mà cô ấy đã dựng lên và chúng tôi đã cùng nhau xây dựng nó. Sau khi làm xong, tôi lái xe tới cái công viên mà tôi yêu thích ở Denver, một nơi gọi là City Park. Tôi đi đến một trong hai cái hồ ở đó và ngồi đó... choáng váng và không còn từ gì để diễn tả... và tôi khóc. Maggie có một câu nói mà cô ấy liên tục nói với mọi người trong mọi tình huống: Hãy sống một cuộc đời vui vẻ. Ý nghĩa của cuộc sống là niềm vui. Giờ tôi đang cố hết sức để thấm nhuần câu nói đó. Tôi bình tĩnh lại chút ít, sau một giờ tôi quyết định quay lại văn phòng để xem tôi có nhận được bất kì tin nhắn nào không.

Khi tôi quay về thì xe cô đông nghịt đường và tôi thấy mình càng lúc càng bực bội. Rồi tôi đã quay về với sợ hãi và giận dữ chỉ ngay vừa trước đó tôi mới trải qua một trong những khoảnh khắc tâm linh của mình.

Tôi dừng tại một cột đèn giao thông, bực bội. Tôi nhìn lên và ở đó có một chiếc Suvs cỡ bự đứng trước ngay tôi. Tôi nhìn xuống và chú ý đến cái biển số của nó. Đó là một biển số cá nhân và những từ trên đó đập ngay vào mắt tôi... cái biển ghi "VUI VẺ".

Tôi cười to.

Maggie đã gửi cho tôi một thông điệp cực to và rõ. Cô ấy đang nói với tôi rằng cô ấy đang tự do và hạnh phúc và cô ấy đang nhắc nhở rằng chỉ có

duy nhất một cách để tận hưởng cuộc sống này. Cô ấy đang nhắc nhở tôi vui lên mà sống.

Giờ đây tôi có một bản sao của cái biển số đó treo trên cửa, nhắc nhở tôi và mọi người nhìn thấy nó về cuộc sống của Maggie và thông điệp của cô ấy đến với chúng tôi đó là niềm vui của cuộc sống ngập tràn cảm hứng.”

Khi mà Tom kể cho con nghe chuyện này con đã thấy thật thảng thốt. Con đã từng nghe nói về những chuyện như vậy trước đây nhưng chưa bao giờ thật sự gặp mặt một người nào đó đã trải qua nó. Vậy là những việc như vậy có xảy ra thật.

Ừ, chúng rất thật. Chúng rất là thật. Tỉnh thoảng trước khi chết, và thường trong tầng thứ hai của cái chết, thì linh hồn của con thường về “thăm” lại những người mình yêu thương.

Khi con đã sẵn sàng, con sẽ đi đến tầng thứ ba của cái chết. Giờ đây thì cánh cửa sau lưng con đã đóng lại, và con chỉ có thể thấy lối đi phía trước con. Toàn bộ phần còn lại của lối đi này hiện lên còn ngắn hơn cả cái quãng đường mà con vừa du hành qua cuộc đời mình nữa. Nó mất đến mấy năm trời để đi hết cái hành lang đầu tiên, nhưng giờ đây con được trải nghiệm bản thân mình đang đưa trong cái này, bay về phía trước với một tốc độ chóng mặt.

Ở đó có một điểm dấu của Ánh Sáng vào cuối lối đi, với chính cái lối đi này càng lúc nó hiện ra càng nhỏ. Ánh sáng đó rất ấm áp và phát ra hào quang, cảm giác thật tuyệt vời, an toàn và đang mời gọi.

Ở phía trong của lối đi này có những hình ảnh nào không?

Không. Lối đi dẫn vào trong phòng chứa đó là Lối của Chính Con thì tốt hơn nhưng nó không phải theo kiểu làm người ta thấy bất an đâu. Mà là nó êm ái, ấm áp và phát sáng. Hào quang sáng đến từ điểm cuối của lối đi. Nó là Ánh Sáng và đầu tiên nó chỉ là một đốm nhỏ xíu nhưng khi con nhìn kỹ nó qua lối đi nó sẽ càng ngày càng lớn hơn trong ánh nhìn của con đó đến khi Ánh Sáng là...

... Tất cả ở đó.

*Với cái chết, mọi bản tính cá nhân của bạn đều bị rơi lại,
cuối cùng nó kết thúc đi mọi sự chia lìa của bạn với chính mình.*

CHƯƠNG 28

Thượng Đế: *Khoảnh khắc của sự hòa hợp đã đến tay. Sức mạnh và sự diệu kỳ của khoảnh khắc đó là không thể mô tả được. Thông tin và sự hiểu biết mà đến từ nó là, vào cấp độ của nhận thức không thể dự tính được, ít nhiều được hấp thu.*

Trước khi đến với sự hòa hợp, linh hồn bay lượn trước Ánh Sáng. Nó phơi mình trong hào quang của Bản Thể. Mọi cảm xúc của sự sợ hãi và hoang mang, hay không thoải mái hay dù là gì đi nữa đều bị bỏ lại trong khi chạy qua lối đi. Bây giờ cái bản thể đang phát ra tình yêu thuần khiết và cái linh hồn trước khi nó trải nghiệm cái chỉ có thể được mô tả như là một màn bọc cảm giác của việc được... bao bọc.

Cứ tưởng tượng như một cái bánh áp chảo được bọc quanh bởi si rô, hoặc là kem được bao quanh bởi chocolate ấm. Nó cảm giác như vậy. Nó cảm giác giống như là một dòng chảy ấm áp ngọt ngào tới với linh hồn vừa đến. Nó là sự ấm áp nhẹ nhàng, bao phủ toàn bộ linh hồn.

*Đi cùng với hơi ấm này là một cảm giác mà với nó chẳng có từ ngữ nào trên cõi phàm dùng để mô tả cảm giác có thể diễn tả được. Đó chính là cảm giác được nhìn thấy đến hoàn toàn và tường tận. Bây giờ không có gì có thể bị che dấu, bây giờ không có gì bị nhìn sót hoặc bỏ lỡ. Bây giờ không có gì mà không được chú ý. Mọi điều “tốt” và mọi điều “xấu” mà linh hồn có thể đã tự gán cho mình thì giờ đây nó bị tan ra và biến mất đi, toàn bộ - **thiện** và **ác** - chậm chậm từ từ hòa tan vào Ánh Sáng (nó được chấp nhận như là chính nó, là nó cảm nhận như thế) thông qua một loại năng lượng thâm thấu mà nó tan chảy đến từng mẩu nhỏ bé nhất của xấu hổ hay kiêu hãnh, nó chỉ chừa lại cho linh hồn một sự trống rỗng tuyệt đẹp, chẳng còn thứ gì được giữ lại bên trong nó cả và chẳng trải nghiệm thứ gì cả từ nó, lưu lại Sự Rộng Mở.*

Giờ đây, khi đã bước vào trong Sự Rộng Mở nơi mà sự hổ thẹn và kiêu hãnh đã từng cùng nhau tồn tại thì giờ đây lại được thay bằng một cảm xúc mới tuôn trào. Đầu tiên nó cho ta cái cảm giác nếu như phía ngoài của linh hồn bởi được bao bọc, và rồi giờ nó lại mang đến cho ta cảm giác phía trong linh hồn được lấp đầy. Một lần nữa, ngôn từ không thể định nghĩa một cách đầy đủ hoặc mô tả được một cách chính xác cái cảm xúc này - phần vì cảm xúc này quá vĩ đại. Nó có thể có mang một cái bản tính như là một khối cảm xúc riêng, vô cùng to lớn mà nó bao bọc hàng ngàn cảm xúc cá nhân, giờ đây nó đang từ từ lấp đầy linh hồn. Với nỗ lực yếu ớt ta sẽ ráng đặt tên

cho cái cảm xúc ấy đó là một sự ôm ấp ấm áp, êm dịu sâu thẳm, yêu mến thân thương, trân trọng sâu sắc, quý trọng thật tâm, nhẹ nhàng nuôi dưỡng, thấu hiểu sâu sắc, hoàn toàn tha thứ, hoàn toàn ân xá, sự mong mỏi, hân hoan đón mừng, hoàn toàn vinh hạnh, hân hoan ăn mừng, hoàn toàn được bảo vệ, hoàn hảo tức khắc, tình yêu thương vô điều kiện - tất cả xảy ra trong cùng một lúc.

Nó được tỏa ra mà không có bất kỳ sự gián đoạn nào hoặc là bất kỳ hối tiếc nào, và mọi cảm nhận của cá thể, linh hồn đi vào trong Ánh Sáng. Đó, nó là ngập chìm vào trong một điều gì đó thật thần kỳ đến nỗi mà nó hoàn toàn làm mất đi mọi ham muốn để được biết bất kỳ điều gì, tan vào trong sự vinh quang đến choáng ngợp của sự nguy nga lộng lẫy vô tận, vẻ đẹp tuyệt mỹ vô song, và sự hoàn thành không gì so sánh được.

Giờ đây, con đã được hòa vào với Ánh Sáng và con cảm giác mình tan ra. Cái này “**tan chảy**” hoàn toàn sự thay đổi trong bản tính cá nhân của con. Con không còn xác nhận Bản Thân con theo bất cứ cách nào hay với bất kỳ mức độ nào của khía cạnh bị tách rời với chính mình mà con đã từng gọi nó là “**con**” ở trong cõi trần.

Bản tính này của thế giới sau sự sống thật ra được bắt đầu khẳng định chính nó trong tầng thứ nhất của cái chết cái mà nó đã làm cho con có thể được trải nghiệm bất cứ điều gì mà con chọn để trải nghiệm ngay lập tức sau khi con chết đi (**bao gồm cả địa ngục của con**) mà không có bất kỳ đau đớn hay khổ ải nào cả. Nó sẽ vô cùng quan trọng với con một lần nữa trong chỉ một khoảnh khắc, khi con bước vào Vùng Lỗi của Chính Con.

Cái xuất hiện ở đây, khi mà con được ôm ấp bởi Ánh Sáng đó là con hòa nhập cùng với linh hồn của mình. Cuối cùng con cũng biết được rằng con không phải là thể xác, không phải là tâm trí, không phải là một linh hồn đơn lẻ mà là cả 3 thứ đó. Đây chính là toàn bộ phần còn lại trong quá trình của cái chết.

Hãy nhớ điều mà ta đã từng nói “**Quá trình của cái chết đó là để thiết lập lại bản tính của con**”.

Tầng đầu tiên trong quá trình của cái chết giải phóng con khỏi thể xác mình, và bất cứ suy nghĩ nào mà con có thể vẫn cho rằng mình đồng nhất với thể xác và ngoại hình của nó.

Tầng thứ hai trong quá trình của cái chết giải phóng con khỏi tâm trí mình và bất cứ suy nghĩ nào mà con có thể vẫn cho rằng mình đồng nhất với tâm trí và suy nghĩ của nó.

Tầng thứ ba trong quá trình của cái chết giải phóng con khỏi linh hồn mình và bất cứ suy nghĩ nào mà con có thể vẫn cho rằng mình đồng nhất với linh hồn và tính cá thể của nó.

Ở đây, trong Sự Đắm Chìm Hoàn toàn của bản thân, con đến được một nơi mà Hiểu biết và Trải Nghiệm là Một, và nơi mà cái con Biết và Trải Qua đó là con không phải là thân xác con, con không phải là tâm trí con, và con không phải là linh hồn của con. Con là một điều gì đó còn vĩ đại hơn nhiều. Con chính là sự tổng hợp toàn bộ năng lượng mà nó sản sinh ra ba thứ đó.

Với cái chết, mọi bản tính cá nhân của con đều bị rơi lại, cuối cùng nó kết thúc đi mọi sự chia lìa của con với chính con.

Neale: Ngài biết cái gì không? Con đã nghĩ rằng Ngài sẽ nói rằng cái mà con đang Trải nghiệm ở đây chính là Thượng Đế, đang đến và chào mừng con chứ.

Đó chính xác là cái mà chúng ta đang nói đến ở đây.

Nhưng Ngài vừa nói...

Còn dường như vẫn nghĩ theo kiểu có sự phân tách giữa con và Thượng Đế - và ta đang nói - một lần nữa - là không có như vậy.

Trong khi con có thể không tin vào điều đó ngay lúc này, trong khoảnh khắc của con trên cõi trần này, trong Khoảnh Khắc của Sự Hòa Hợp, con sẽ không nghi ngờ về bất cứ thứ gì về nó.

Trời ơi, điều này nghe thật tuyệt làm sao! Con không thể chờ được!

Con không cần phải chờ.

Khoảnh khắc mà bạn quy phục trước tình yêu và chấp nhận để cho nó dẫn dắt bạn đến đúng cái nơi mà linh hồn bạn muốn đi, thì bạn sẽ chẳng gặp phải chút khó khăn nào cả.

CHƯƠNG 29

Neale: Đây là một trong rất nhiều điều mà Ngài đã lặp đi lặp lại ở đây. Con thấy rõ rằng Ngài đang ước mong con hiểu được cái khoảnh khắc hòa hợp vào trong nhận thức - bản thân, khoảnh khắc của trải nghiệm cái Một với cái Tất cả, không phải là thứ mà con cần phải đợi đến khi chết mới có được.

Thượng Đế: Ừ, chẳng cần phải đợi. Con có thể trải nghiệm sự hòa hợp và nhận thức này trong khi mình vẫn còn tại thế. Rất nhiều người làm được.

Ngài đã từng nói đến thiền định, cầu nguyện thành tâm, một số hình thức chắc chắn khác (yoga, thái cực quyền...) nhảy múa và các nghi thức mà làm cho con người được tiến đến sự đồng điệu vĩ đại hơn, bình an và trạng thái của âm vang linh thiêng, hay hòa làm Một. Thế thì còn có những “mánh” nào khác mà Ngài có thể chia sẻ với chúng con được không?

Được đi đến một nơi diệu kỳ và tuyệt vời, và với một nguyện ước đơn giản để trải nghiệm sự trọn vẹn của điều ấy, một ước muốn thuần khiết và thật sự là tất cả cái mà nó cần để mở cửa cho bản thân đến với khả năng của những khoảnh khắc của ưu việt. Rất nhiều người được trải qua cái cảm giác hòa tan vào với Một thể khá tự nhiên, ở ngay trong giữa những hoạt động vô cùng thường nhật. Rửa chén. Hút bụi thảm. Rửa xe. Mặc đồ cho em bé. Gửi một bản kế hoạch tại chỗ làm. Lái xe đi xuống phố. Đứng trong nhà tắm.

Bất ngờ, đột ngột mà chẳng hề có báo trước hay tác động gì cả, ở đó chỉ có một cảm giác của “**không có sự phân ly**”, một trải nghiệm của **đồng nhất với vạn vật**. Nó thường chỉ là một giây thoáng qua, rồi mọi thứ lại trở về như “**bình thường**”, nhưng nó là một trải nghiệm mà một người không thể nào quên được.

Chúng con nên làm gì nếu chuyện này xảy ra.

Chà, bất cứ điều gì con làm, đừng phớt lờ nó. Với nhiều người, họ thường bỏ lỡ mất đi ý nghĩa của nó hoặc phớt lờ nó luôn. Nếu như con từng có, trải nghiệm như vậy, con có thể dùng trí nhớ để hồi tưởng lại nó và tái hiện lại thật nhiều cảm xúc đã được trải nghiệm ở đó.

Con có thể sử dụng nó như là một nơi bắt đầu, một điểm mấu chốt cho những trải nghiệm dài hơn.

Có những người họ có thể đạt đến được trải nghiệm của Một thể chỉ bằng ước muốn, và người ta ở lại bên trong nó với những thời gian kéo dài hơn.

Một vài người ở trong đó suốt phần đời còn lại của mình. Nó đơn giản chỉ là vấn đề của sự tập trung hoặc là trung tâm hiện diện tổng thể.

Trung tâm hiện diện tổng thể?

*Chà, chúng ta lại đụng vấn đề với từ ngữ nữa rồi. Nó thật là khó để diễn tả những trải nghiệm nào đó trong sự giới hạn của ngôn ngữ. Đó là lý do tại sao mà ta đã khuyến khích con tạo cho mình những hình ảnh bất cứ khi nào mà con có thể. Dù là những hình ảnh trong đầu óc con cũng chỉ là ẩn dụ, nhưng chúng sẽ thường mang con lại gần hơn với cảm giác của “**hiểu biết**” hơn là từ ngữ có thể làm.*

*Cái **Trung tâm hiện diện tổng thể** theo ý ta đó là những cái khoảng thời gian kia khi mà con hoàn toàn hiện diện trong chính khoảnh khắc mà nó đang diễn ra ngay lúc này đây trong cuộc sống của con, khi mà chẳng có phần nào trong con bao gồm thể xác, tâm trí và linh hồn mà đang phiêu diêu “**ở một nơi nào đó**”. Cái này là rất hiếm với nhiều người - nhưng nó có thể xảy ra, và những người có nguyện ước thật sự có thể khiến cho nó xuất hiện thường xuyên hơn.*

*Con có thể, bằng sự quyết tâm của mình, kéo tâm trí mình khỏi toàn bộ mọi thứ khác và mang nó về với chính ngay khoảnh khắc này ngay bây giờ. Một vài người trong các con gọi cảm giác này đó là trở thành “**tính trung tâm**” hoặc “**hiện diện**” đầy đủ.*

Ram Dass đã từng viết một quyển sách về chuyện này có tên là *Be Here Now* (tạm dịch: *Bây giờ ở đây*). Và gần đây thì có thêm sự đóng góp của Eckhart Tolle với quyển *The power of now* (tạm dịch: *Sức mạnh của hiện tại*).

Một cách để đạt được trạng thái này đó là nhìn vào đôi mắt của con ở trong gương. Đây là một cái mẹo đơn giản và một công cụ quyền năng tuyệt vời. Mẹo ở đây là đừng nhìn đi nơi khác nếu như cái nhìn sâu đó có làm cho con khó chịu. Nếu con có thể nhìn chăm chăm vào chính mình nhiều hơn thời gian đếm từ một đến 10, con sẽ bắt đầu trải nghiệm sự yêu thương và tình yêu dành cho bản thân mình mà con gần như không biết phải làm gì với cảm xúc này. Nó có thể sẽ rất khó khăn cho con khi tiếp nhận cái cảm xúc này,

nếu như con không quen với việc yêu thương bản thân mình - và hầu hết với mọi người, buồn thay là không biết làm vậy. Cứ tận hưởng cảm xúc đó và ôm chặt lấy nó.

Cứ tiếp tục nhìn sâu và sâu hơn vào trong đôi mắt của con. Nếu như con sử dụng gương cầm tay thì con có thể ngồi xuống khi làm việc này. Bây giờ, tất cả cùng một lúc, sau khi nhìn thật sâu vào đôi mắt con càng lâu đến chừng nào mà con có thể, đơn giản và nhanh chóng nhắm mắt lại - hòa mình cùng với cảm xúc theo sau đó. Rất thường xuyên con sẽ cảm nhận mình được hòa hợp với Bản thể. Cái này có thể chỉ kéo dài trong phút chốc - hoặc là kéo dài nguyên cả một ngày.

Nếu như con có người bạn đời hay một người bạn mà con thấy thân thiết, con có thể thử một cách khác của hoạt động này bằng việc nhìn sâu vào trong mắt nhau. Một lần nữa, đừng rời mắt khỏi nhau, thậm chí là nếu như cái nhìn sâu này trở nên không thoải mái. Nó sẽ trôi qua nhanh thôi, hòa tan vào sự êm ái và hào quang tỏa sáng bên trong khi con cảm nhận được bản thân mình hòa hợp với Bản thân của người khác.

Cái mà con thấy khi nhìn sâu vào ánh mắt của mình hay của người khác đó chính là linh hồn. Đôi mắt chính là cửa sổ của tâm hồn mà.

Con có thể nhớ ra điều này trước đây. Ta đã từng nói rằng nếu như con nhìn vào đôi mắt của người khác hay là đôi mắt của chính con, và mong muốn được thấy Thượng Đế ở đó thì con sẽ được toại nguyện. Nếu như con không muốn, thì sẽ không thấy. Tuy nhiên, mỗi cách thì con cũng sẽ trở thành hiện diện đầy đủ. Và trở thành hiện diện đầy đủ với cái Ở Đây và Ngay Đây, là một cách cực kì hữu hiệu để lột bỏ khỏi sự sao lãng và chệch hướng của một linh hồn lang thang và đem đến cho bản thân con một trải nghiệm cao hơn rất nhiều về cuộc sống mà con đang sống.

Con không thể nhìn vào ánh mắt của bất kì sinh vật sống nào mà không trở nên hiện diện đầy đủ cả. Đó bao gồm cả chó, mèo, và động vật hoang dã nữa. Dừng lại một chút trên đường và nhìn chăm vào một con thú hoang chưa được thuần dưỡng - một con sư tử, con hổ hay con gấu gì đó - để thấy nếu như con chưa được hiện diện đầy đủ.

Khi con trở nên hiện diện đầy đủ theo cách này với một sinh vật sống khác, con có thể bắt đầu yêu chúng. Người ta yêu mến vật nuôi của mình và cảm xúc đó rất thật.

Nó đặc biệt khó khi nhìn vào mắt của người khác bất kỳ thời điểm nào mà không trở nên yêu họ. Đó là lý do tại sao mà người ta nhìn lơ đi rất nhanh. Người ta thường không dám nhìn thẳng vào mắt nhau quá lâu. Tình

.....
yêu mà nó sẽ đi theo sau đó sẽ lấn áp họ. Nhưng nó là bởi vì người ta không biết làm cái gì với tình yêu mà khiến cho họ bị lấn áp.

Cái khoảnh khắc mà con quy phục trước tình yêu và chấp nhận để cho nó dẫn dắt con tới chính xác nơi mà linh hồn con muốn đi đến, con sẽ chẳng gặp phải bất kỳ trở ngại nào cả. Mọi khó khăn sẽ tan biến đi. Và con sẽ biết được cái Một thể.

Đó chính là cái xảy ra tại Khoảnh Khắc của Sự Hòa Hợp. Đây chính là cái xảy ra vào thời điểm của Đắm Chìm Hoàn Toàn cùng với Bản Thể. Nó là một cách chữa lành tuyệt vời để bắt đầu một ngày - hoặc kết thúc nó.

Hoặc là để kết thúc cuộc sống, nó dường như sẽ vậy.

Ý con là, cái mà Ngài đang nói, phải không ạ, đó là một vài người có thể trải nghiệm sự hòa nhập này, cái hòa tan vào thành Một, trong suốt đời sống thân xác của họ, nhưng tất cả mọi người trải nghiệm điều này tại khoảnh khắc cái chết của họ. Con nói cái này có đúng không?

Con nói đúng đấy. Không ai là ngoại lệ, không ai là không đủ tiêu chuẩn, không ai là bị bỏ lại.

Thế còn những người không tin điều đó sẽ xảy ra thì sao?

Đức tin không tạo ra trải nghiệm của con sau tầng thứ hai của cái chết.

Cái gì mới tạo ra nó?

Lòng khát khao.

Chà, chà, chà và ba lần của “chà”.

Ba tầng của cái chết được thiết kế để con di chuyển, nhẹ nhàng và nhanh chóng như mong muốn ước của con, thông qua quá trình của sự tái đồng nhất.

Trong tầng hai của cái chết, con sẽ vẫn đồng nhất với tâm trí của mình và vì vậy trải nghiệm của con được thống trị bởi cái đang ở TRONG tâm trí của con. Những đức tin của con tạo ra trải nghiệm cho con.

*Một khi con bỏ lại cái bản tính này, thì trải nghiệm của con được tạo ra không phải là điều mà con tin, mà là bởi khát khao của con. Đây chính là sự khởi đầu của trải nghiệm mà được con gọi là “**thiên đường**”.*

Con có thể trải nghiệm qua cả ba tầng của cái chết này mà ta đã nhiều lần mô tả ở đây kể cả khi con vẫn còn đang sống.

Bây giờ, chờ con một chút nhé. Con biết Ngài từng nói rằng con có thể trải nghiệm Khoảnh Khắc của Sự Hòa Hợp trong khi con còn sống, nhưng con không nghe qua Ngài từng nói điều này.

Chúng ta đang nói về cùng một điều giống nhau mà. Chúng ta đang nói về cái chết với ý nghĩa là bị phân ly. Đây là cái xảy ra vào khoảnh khắc của cái chết thể xác, và nó có thể xảy ra bất kỳ lúc nào.

Ba tầng của cái chết chỉ đơn giản là Ba Bước Của Việc Tái Lập lại bản thân. Chúng là:

- Giải phóng sự đồng nhất với cơ thể
- Giải phóng sự đồng nhất với tâm trí
- Giải phóng sự đồng nhất với linh hồn

Nhưng nếu như chúng ta chẳng đồng nhất mình với bất kỳ mặt nào được nêu ở trên của bản thân, vậy thì chúng ta sẽ đồng nhất mình với cái gì?

Không gì cả.

Không gì cả? Chúng ta đồng nhất mình với không gì cả sao?

Không có thứ gì đặc biệt.

Ngay khi con nghĩ rằng con là một điều gì đó, hoặc là con KHÔNG phải như thế, rồi thì con bắt đầu tưởng tượng bản thân mình bị giới hạn lại. Nhưng cái Bản Thể của con thì không bị bất kỳ giới hạn nào cả. Trong Khoảnh Khắc của Sự Hòa Hợp con đồng nhất với Tất Cả - điều đó có nghĩa rằng con đồng nhất với không có thứ gì đặc biệt. Không có gì cả.

Đức Phật đã hiểu điều này một cách hoàn hảo, và Ngài ấy đã đạt được nó. Rất nhiều vị chân sư cũng làm được. Hầu hết mọi người không đạt được nó trong suốt kiếp sống này. Tất cả linh hồn đều đạt được nó tại lúc chết.

Đó chính là điều về cái chết.

Vậy thì đây không phải là một điều gì đó có thể xảy ra, mà là một

điều gì đó phải xảy ra cho tất cả mọi người khi họ rời bỏ thân xác của mình.

Ừ, và ở trong tầng ba của cái chết con được gặp một sự hoàn hảo diệu kỳ của việc Ai là con bởi nó được nhìn qua đôi mắt của Thượng Đế.

Điều này nghe thật tuyệt vời. Phải nói là quá tuyệt vời.

Nhưng mà con sẽ chẳng thấy bất kì điều gì hết đâu. Cái hòa nhập vào trong Bản Thể này chẳng phải là sự kết thúc, mà nó là điều ngược lại. Đó mới là sự khởi đầu.

*Chẳng hề có bất cứ sự đau khổ nào ở đời sống sau cái chết***CHƯƠNG 30**

Thượng Đế: *Con có thể ở lại chỗ hòa hợp với Bản Thể lâu đến chừng nào mà con muốn, nhưng như chúng ta đã giải thích với nhau, con sẽ không ước mình ở đó mãi mãi vì con sẽ mất đi khả năng biết được cảm giác mê ly của trải nghiệm này. Một sự chuyển dịch năng lượng to lớn mà con sẽ được trải nghiệm trong suốt quá trình Hoàn Toàn Đắm Chìm sẽ đẩy con quay trở ngược lại Bản Thể, đã được đổi mới và được tái tạo lại với bản tính mà con còn nhớ, và đứng Trong Lỗi của Chính Mình.*

Neale: **Phòng chứa, cái lõi của quả Táo Cam, nếu như chúng ta vẫn dùng cái Ẩn dụ của mình.**

Ừ.

Giờ con tưởng tượng một căn phòng thật lớn nơi mà một phần của bức tranh mà con nhìn vào đó khi con đi dọc xuống Hành Lang của Thời Gian được đóng khung trên tường. Phần còn lại của bức tranh thì không ở đó, chỉ có những phần của bức tranh mà thôi, chỉ có từng phần của toàn bộ bức tranh, mà con đã tập trung lên nó lúc con đi qua Hành lang.

*Những hình ảnh này bây giờ được treo trên tường như là trong một buổi triển lãm hội họa vậy và con đi qua cái “**phòng tranh**” này một cách chậm rãi, xem xét từng bức từng bức một. Khi con đi sâu hơn khám phá những bức tranh này, con được trải nghiệm mọi thứ đang xảy ra trong bức tranh. Không chỉ là cái đang xảy ra với con, mà con là cái đang xảy ra với **những người khác trong bức tranh nữa.***

Những hình ảnh này đại diện cho mỗi khoảnh khắc trong cuộc đời con, và bây giờ con đang xem xét chúng, đây là lần đầu tiên mà con có được một bức tranh hoàn thành của mọi thứ đang diễn ra trong từng khoảnh khắc. Thường thì cái này không phải là cái mà con đã nghĩ nó đang xảy ra, mà nó luôn luôn nhiều hơn những điều mà con từng tưởng tượng được.

Chà, chúng ta ở đây một lần nữa. Chẳng biết có phải là tình cờ không khi mà trong lúc chúng ta có với nhau cuộc trò chuyện này, thì con được gặp một người phụ nữ theo khóa học Tu Dưỡng Tâm Linh mà con đang giúp đỡ ở Bristol, Anh, người này đã kể cho con nghe một câu chuyện mà nó phảng phất cái **ẩn dụ của Ngài?**

Con đã khó có thể mà tin được cái mà cô ấy đã kể với con, nó đã

ập đến ngay sau khi Ngài vừa nói với con ở đây. Nó giống như là có ai đó - một thiên thần nào đó hay một điều gì đó - đang gửi đến con “thế giới thật” này một sự khẳng định về cái mà con đang nhận được trong cuộc đời mà ta đang có ở đây.

Con lấy làm ngạc nhiên bởi điều mà người phụ nữ này nói với con, và bởi sự tình cờ của tất cả những chuyện này. Nên con đã đề nghị cô ấy viết lại mọi chuyện và gửi đến cho con. Đây là một câu chuyện thú vị về trải nghiệm đi qua cái chết của Elizabeth Everitt, vương quốc Anh.

“ Ông Neale thân,

Tôi đã hứa với ông lúc cuối tuần ở Bristol là tôi sẽ viết cho ông câu chuyện của mình, vậy giờ nó đây. Ông đang ngồi thoải mái để nghe chứ?

Tôi đã 25 tuổi và lần đầu tiên trong cuộc sống hỗn loạn của tôi cho đến lúc này, tôi mới cảm thấy thực sự an lành và yên mãn. Tôi đã được gặp người đàn ông trong mộng của mình (sau khi phải hôn qua hàng tá con ếch). Tôi lúc đó mang thai 7 tháng rưỡi với đứa con gái mà chúng tôi hằng mong đợi. Thì tôi vướng phải một căn bệnh như cúm và buộc phải nhập viện.

Tôi nhanh chóng phát hiện ra rằng mình đã mắc bệnh thủy đậu và tôi cực kỳ kinh hãi bởi vì như số mệnh sắp sẵn thì tôi cũng đang làm bà đỡ ở bệnh viện. Và tôi đã chứng kiến ba trường hợp tương tự phải nằm trong hồi sức cấp cứu. Tôi biết tôi nên điều trị thế nào và tôi biết tôi cần phải làm **NGAY BÂY GIỜ**.

Mặc dù là tôi cực kì nghèo khó, tôi vẫn cố gắng tự chăm sóc bản thân mình và không muốn gây phiền hà cho đồng nghiệp mãi đến khi tình hình bắt đầu nghiêm trọng. Nhưng đúng là có những lỗi lầm cuời ra nước mắt khi mà họ đã chần chừ, không tin tưởng tôi, chẩn đoán sai, tất trách và còn cho tôi uống thuốc quá liều nữa, điều này đã khiến cho bệnh thủy đậu của tôi có cơ hội lan nhanh hơn và làm nhiễm khuẩn tới cả phổi.

Lúc nào cũng cẩn trọng và quan sát, các đồng nghiệp của tôi còn nghĩ là nó sẽ cũng còn có ích khi kiểm tra nồng độ oxy của tôi sau khi tôi trở nên tím ngắt rồi. Và người ta sốc khi thấy nồng độ oxy của tôi vẫn còn ở mức 64%. Tình huống trở nên kịch tính khi chẳng ai có thể hiểu là tại sao mà chẳng phải là tôi đã phải chết rồi ư.

Người ta tức tốc đẩy tôi đến ngay phòng giải phẫu, một đồng nghiệp khoa gây mê thì thăm một cách nghiêm trọng vào tai tôi: **Lượng máu trong người cô tụt rất nhanh. Chúng tôi phải mổ lấy con của cô ra để cứu lấy cô. Tôi rất xin lỗi, cô có hiểu điều mà tôi đang nói với cô không. Rành rành,**

thì tôi chẳng nói được một lời nào nữa rồi, nhưng tôi vẫn nhớ là mình đã hét rất toáng lên (dĩ nhiên là trong tâm trí tôi): **Dĩ nhiên là tôi biết mấy người nói với tôi cái quái gì rồi. Tôi đã nói cho mấy người biết cách đây một tuần rồi, cả đám mấy người là những thằng điên bất tài vô dụng!**

Có ít nhất mười đồng nghiệp vây quanh lấy tôi trong giờ khắc sinh tử đó. Họ kéo, thọc, đâm và xé trong sự chuẩn bị hồi hã cho trường hợp mổ để khẩn cấp thế này. Trước đây, chưa khi nào mà tôi thấy sợ hãi tột cùng thế này hay nó như là một sự kết án mà **“chính là nó đây”**. Chỉ chăm giữ cho bản thân mình nên tôi cũng chẳng buồn lưu tâm đến khi họ không thể nghe thấy nhịp tim của con tôi: **Còn tôi thì sao? Tôi đang chết đây này. Vì chúa, cứu tôi, làm ơn cứu lấy tôi. Tôi đã la hét hết lần này đến lần khác - một lần nữa dĩ nhiên là ở trong tâm trí của tôi.**

Một người trong nhóm gây tê cúi xuống động viên tôi và thì thầm vào tai tôi đầy lòng yêu thương: **“Vì chúa, cô hãy bình tĩnh nhé. Cô sẽ được ra khỏi đây trong một phút nữa thôi”**, và tôi một lần nữa rơi nước mắt vì sự đau khổ tột cùng này **“cô có thể ngừng khóc được chứ, cái màng nhầy niêm mạc của cô đã bị sưng lắm rồi, giờ thêm cô nữa thì rất khó cho chúng tôi đặt ống thông cho cô”**. Anh ta ra y lệnh cho gây mê và cho rằng thuốc mê đã có tác dụng với tôi, rồi tuyên bố với mọi người là dù nó có thế nào, cũng chẳng cần phải vội, bởi vì tay bác sỹ ngoại khoa vẫn còn **“đang ăn bánh mì sandwich”**.

Tan nát, sợ hãi, tuyệt vọng và cô độc, tôi dần chìm sâu vào cơn mê và tin rằng tôi sẽ chết mà chẳng có ai thêm buồn ngó ngàng đến.

Tôi tỉnh lại (mặc dù rõ ràng là tôi chưa) chút xíu sau cuộc phẫu thuật để biết rằng mình đang được nằm trong hồi sức cấp cứu. Có rất nhiều người đang lo lắng tất bật xung quanh tôi, nhưng đó chỉ là làm như thể tất cả bọn họ chỉ tập trung cho có - tất cả, ngoại trừ một người. Người ấy đứng bên trái tôi, đang mặc có chút lỗi mốt, một bộ đồng phục màu trắng. Người ấy mỉm cười và nói với tôi bằng một giọng nhẹ nhàng, an tâm: **Bây giờ, bây giờ cô cứ để mấy người này lo việc của mình đi. Ôn thôi mà. Họ biết là họ đang làm gì. Cô được an toàn bên tôi. Giờ cô ngủ đi.**

Nhẹ nhàng vì tôi đã qua được cuộc phẫu thuật và an tâm hơn bởi những lời động viên nhẹ nhàng của người kia, tôi để cho mình chìm vào **giấc ngủ**. Gần như ngay lập tức, tôi cảm giác mình bị kéo vào trong một cảm giác xoáy vòng. Cái quái gì thế này? Ngay khi tôi vừa thoát khỏi nó, tôi như bị đâm xuyên bởi hàng tá các ánh chớp của các trải nghiệm. Mỗi chớp dừng lại một chút cho cái dường như là một giây và một kiếp sống cùng một lúc, ở một chớp thì tôi bị đâm, một chớp khác thì tôi chạy ngang qua một con chó, một chớp khác nữa như tôi đang chạy qua cuộc sống của mình trong một vùng đầm lầy với khí ga mù tạt đang đốt cháy phổi của tôi, trong một khoảnh

khắc tôi cảm nhận được từng phân tử trong cơ thể tôi bị xé toạc ra bởi một vụ nổ.

Những hình ảnh đó không chỉ là những hình ảnh không thôi, mà chúng rất sống động. Tôi có thể ném, nghe, ngửi và thấy mọi thứ. Tôi không hề có bất kỳ ý thức nào về chuyện này nhưng tôi biết chắc rằng mỗi người trong mỗi sự kiện có tại một lúc nào đó, làm cách nào đó từng xảy ra với tôi...”.

(Chờ chút. Con phải cắt ngang chỗ này. Không phải Ngài đã từng nói với con ở lúc đầu của cuộc trò chuyện này, một vài điều về chuyện này sao? Khi mà con đang hỏi Ngài về chuyện gì xảy ra khi người ta chết đi, chẳng phải là Ngài đã nói về điều này rồi sao?

Ta đã từng nói vậy. Ta từng nói rằng nếu như con chết, và nếu như con tin vào luân hồi, con có thể trải nghiệm những khoảnh khắc từ những kiếp trước mà con đã không còn lưu giữ bất kỳ kí ức có ý thức nào về nó nữa.

Con cũng nghĩ như vậy, nói theo kiểu dân Anh thì sẽ nói là “chuẩn xác”.

Với chỉ một ngoại lệ. Chẳng hề có bất kỳ sự đau khổ nào ở đời sống sau cái chết.

Hừm...

Elizabeth đã có một vài trải nghiệm này ở “phía bên này” của cái chết, một ít của phía bên kia. Thật sự, thì cô ấy đã ở giữa hai thế giới. Cô ấy đã được trải nghiệm một cách đầy đủ trong suốt phần đầu tiên trong trải nghiệm của cô ấy, cô ấy sẽ không phải trải nghiệm bất kì nỗi đau, sợ hãi hay đau khổ gì nữa.

Được rồi, giờ chúng ta quay lại với lời kể của Elizabeth nào.)

*“... Như cái tàu lượn cao tốc ấy, nó lao lên rồi phóng nhanh như khi nó vừa bắt đầu rồi nó dừng lại. Mọi cảm giác mất biến đi cả, nói theo nghĩa đen là chẳng có gì nữa. Đen kịt. Đầu tiên, tôi cảm giác thật là may mắn quá. Cảm ơn. Cảm ơn. Tôi gọi to. Nỗi sợ hãi tan dần đi và tôi bắt đầu nhìn quanh mình. Tối đen. Không có gì. Tôi đứng chờ đợi. Chẳng có gì. Tôi huyết sáo, sột soạt và hừm hừm trong tâm trí mình. Cũng chẳng có gì. Sợ hãi bắt đầu lan ra và tôi bắt đầu tự hỏi: **Ôi, trời ơi! Mình chết rồi sao? Có phải không? Thật sao, sau tất cả mọi chuyện, một sự vĩnh hằng chẳng có gì ngoại trừ mình sao?***

Nỗi sợ hãi lớn dần. Mà vẫn chẳng có gì. Tức giận và sợ hãi dâng tràn: *Cái gì chứ, không có ánh sáng, cũng chẳng có hướng dẫn nào để cho mình thấy dễ dàng hơn ở chỗ chuyển tiếp này sao? Bố của mình đâu rồi? Điều ít nhất mà ông có thể làm là xuất hiện ra chứ. Thôi nào. KHÔNG. Giúp tôi với. Làm ơn đi. Tôi đã làm cái quái gì thế này? Tôi đã chết rồi sao? Mọi người đâu hết rồi? Ôi trời ơi, không, làm ơn đi. Tôi muốn được gặp con tôi. Còn con tôi thì sao rồi? Nó chết chưa? LÀM ƠN ĐI. Tôi cầu xin, tôi chưa muốn chết mà.*

Chẳng có gì. Cuối cùng. Tôi đứng im trong trạng thái chết lặng.

Điều gì làm cho cô nghĩ rằng mình đã chết?

Đôi tai tôi vô thức vênh lên. Tôi gom hết mọi vô thức của bản thân lại với nhau. Chờ chút, tôi chợt nhận ra đây chính là giọng nói của cô y tá bên cạnh giường bệnh của mình. Cảm ơn trời. Cô đã ở đâu vậy? Tôi đang ở cái nơi quái quỷ nào thế? Làm sao mà tôi thoát ra khỏi nó đây?

Điều gì làm cho cô nghĩ rằng mình đã chết?

Vâng, vâng, được rồi. Tôi hiểu rồi. Tôi chưa chết vì tôi còn được nghe cô nói. Cái gì, tôi đang ở trong phản ứng kì quặc của gây mê sao?

*Một tiếng thở dài đầy cảm xúc... **ĐIỀU GÌ LÀM CHO CÔ NGHĨ RẰNG MÌNH ĐÃ CHẾT?***

Được rồiiiiiiii. Chuyện này kì quặc quá đi. Cô là ai và tại sao cô cứ hỏi tôi mãi về cái câu đó vậy?

Cô đã hỏi tôi mà. Bây giờ, điều gì làm...

Một cuộc thảo luận mệt mỏi bắt đầu, dường như nó kéo dài phải vài ngày.

Khi tôi ba hoa và bực dọc về chuyện nó bắt công làm sao, vô lý và tàn nhẫn thế nào khi tôi phải ở đây, bất cứ khi nào tiếng bíp “ở đây” phát ra, cô ấy liền đáp lại với mỗi tranh cãi của tôi. Cô ấy thách thức quyền lợi của tôi để được sống, chấp vấn tôi về việc cái gì làm cho tôi đặc biệt hơn những người khác. Tôi cảm thấy mình nóng bừng vì giận dữ vì tôi chẳng thể thoát ra khỏi sự điên loạn nặng nề này.

Rồi thì quyển sách bắt đầu lật. Ông biết đấy, giống như cái quyển sách mà ông vẽ mấy cái hình nhân liên tiếp ở khung tranh rồi thì lật thật nhanh để chúng nhìn như đang chuyển động ấy. Ngay khi nó bắt đầu, tôi nhận ra các nhân vật trong cuốn phim. Đây là cuộc sống của mình. À há, tôi

cười mỉa mai. Thật là một trò đùa nhằm chán, mình chắc phải là đã chết rồi nếu như cuộc sống của mình nó đang diễn ra lại trước mắt mình đây. Không hề có bất kì phản ứng nào, chỉ có một tiếng thở dài thật sâu và ẦM!

Tôi bị giáng một cú thật mạnh xuống tận sâu linh hồn của mình vì tôi cảm nhận được ảnh hưởng của từng khung hình. Chúng rung rinh và lướt qua trong một khoảnh khắc nhưng mà tôi thề rằng tôi cảm nhận được đầy đủ uy lực của từng khoảnh khắc không chỉ là chỉ có tôi được cảm thấy an tâm mà còn giống như là mỗi linh hồn bị ảnh hưởng bởi nó cũng cảm thấy được an tâm về điều đó mà thông qua tôi vậy.

Chúng không phải là quyển catalogue của những khoảnh khắc trong đời tôi mà tôi đã biên tập để đưa cho nó bất kỳ ý thức suy nghĩ nào. Ở đó chỉ có vài sự kiện trọng yếu mà tôi dễ dàng gọi nhớ lại. Cái này cũng chẳng phải là quyển tự truyện của tôi. Vì rất nhiều lúc, những hình ảnh chạy theo thứ tự ngày từ khi sinh ra và đi tiếp, nhưng cũng có những lúc khi các sự kiện được kết nối với nhau theo một vài cách và rồi những hình ảnh lảo đảo tới và lui theo thời gian, nó tạo cho tôi một sự hiểu biết hoàn thành về kết quả của bất cứ suy nghĩ, hành động hoặc hành vi nào có thể đã xảy ra.

Chúng chính là những hồi tưởng từ những tái hiện đầy đủ của cảm xúc, cái mà bây giờ tôi sẽ nhận ra được những khoảnh khắc đó khi mà tôi đã có cơ hội xem hay được xem, thì chúng chính là những khía cạnh của Thần Thánh. Tôi nhận thấy được rằng nó hầu hết thường xuyên chẳng phải là những thời gian đầy thử thách của cuộc đời mình mới có những tác động lớn nhất. Nó chính là kết quả của những sự kiện mà dường như nó chẳng có gì đáng cho chúng ta nhớ đến, nên chúng dần bị lãng quên theo thời gian. Từ sự tổn thương và nỗi đau, từ một lời bình luận ác ý vô tình được thốt ra tới những niềm vui sướng không tả xiết với lần đi xe đạp đầu tiên mà chẳng cần ai vịn cho.

Tôi nhớ cái cảm xúc và sự thật của mỗi khung hình như là giờ đây chúng đang in dấu trong tôi, nhưng tôi lấy làm khó khăn để nhớ được rõ ràng mang tính đặc biệt của từng sự kiện mà nó gắn liền với nó. Nó giống như là những sự kiện mang tính vật chất mất đi tính quan trọng của nó một khi ta đã thấu hiểu được giá trị của nó. Giờ đây, khi tôi đang hồi tưởng lại nó, tôi chưa bao giờ cảm thấy mình bị phán xét và tôi cũng đã không phán xét bản thân mình - tôi chỉ đơn giản hiểu rằng tôi đã được thấy bản chất thật sự của chính mình.

Ngay khi quyển sách hình động ấy kết thúc, tôi thực sự cảm thấy mình kiệt sức. Tôi vẫn cứ cố bám vào cái suy nghĩ rằng tôi phải thắng được cuộc tranh luận mà tôi phải chứng minh cho được mình có quyền được sống

nhưng mà cái quyển sách đã cuốn đi cơn gió khỏi cánh bướm ấy và chỉ còn một ham muốn mãnh liệt trong tôi để tôi được giữ lại đứa bé và ở lại với những người mà tôi yêu thương. Đó là tất cả những điều còn lại mà tôi cần phải tranh đấu.

Thậm chí là cái ham muốn mãnh liệt đó đã làm thế nào mà bị khuất phục bởi cái hậu quả sau khi xem lại cuốn phim cuộc sống của mình. Tôi đã từng cố gắng để tranh cãi, nhưng tôi chẳng bận tâm gì về nó. Mỗi câu hỏi đều được đáp trả bằng một hồi đáp hoàn hảo. Cuối cùng tôi thút thít. **Cô biết chứ. Cô thắng rồi đây. Tôi không thể chiến đấu được nữa rồi. Tôi chẳng còn lại gì nữa. Tôi bỏ cuộc.**

Gần như trước khi tôi nghĩ được ra những từ đó, ngay lập tức tôi cảm thấy nhẹ nhõm đi. Sự chữa lành mà tôi từng cay đắng nghĩ rằng đó là thứ cảm xúc vô dụng ở trong sự tồn tại của tôi và theo đúng nghĩa của nó thì nó đang bao bọc lấy tôi như một bệ đỡ vô điều kiện. Nó đang nuôi dưỡng sự vững dạ và tiếp thêm năng lượng cho tôi và nó cứ giống như là tất cả những linh hồn tuyệt vời kia đang ở đó với tôi, đang nắm giữ sự tồn tại của tôi trong tay họ và đảm bảo an toàn cho nó.

Đột nhiên, tôi bị quét khỏi cái nơi tuyệt vời đó để đi đến một trải nghiệm kì lạ. Tôi chẳng biết như thế nào nhưng tôi trải nghiệm bản thân mình bay qua một vùng đất của những ngọn núi tuyết, những cái hồ rộng lớn, những khu rừng và bãi cỏ. Tôi bay qua chúng và bay qua một bộ tộc của người Anh Diêng, nó chẳng hề giống bất với bất cứ thứ gì mà tôi đã được thấy qua hình ảnh hay nghe người ta mô tả. Tôi nhìn một người mẹ đang âu yếm nhìn đứa con mình với một sự bình yên đó là một sự khích lệ tuyệt vời và rồi tôi bay qua họ để đứng trên đỉnh một ngọn núi hùng vĩ cách đó một đoạn thật xa. Ngay tại đỉnh núi, tôi được giáp mặt với cái mà tôi cho là một người dẫn đường, ông ta là một tù trưởng người Anh Diêng vì tôi nhìn vào bộ đồ ông ấy mặc, những đường nét khuôn mặt và tôi bắt gặp ánh mắt của ông ấy, sự tuyệt vọng trong tôi tan biến đi. Tôi cảm giác đến được từng thớ thịt trong mình rằng ông ấy đang giúp tôi nhận ra được một chân lý hoàn toàn sâu sắc nhưng tất cả mọi thứ mà tôi còn ý thức để nhớ được đó là ông ấy nói với tôi rằng **“Cô phải kiên nhẫn nhé, nhưng cô sẽ phải là ba.”**

Và trong chỉ một khoảnh khắc, tôi thiếp đi và dường như giật mình tỉnh lại ở trong phòng hồi sức và cái phần khó khăn bắt đầu.

Người ta nói cho tôi biết là tôi đã hôn mê 9 ngày trong một trạng thái một nửa do tự nhiên/một nửa do thuốc. Một vài y tá còn nói rằng tôi đã ngừng thở hai lần trong suốt thời gian đó và phải cần đến sự trợ giúp của máy thở. Tuy nhiên, cái mà khiến cho tôi thấy thú vị nhất đó là một khoảng thời gian xấp xỉ sáu tiếng đồng hồ tim tôi ở một trạng thái loạn nhịp bất

thường được gọi là rung nhĩ. Tim tôi đập cực kì nhanh trong suốt thời gian đó và theo đúng nghĩa đen thì là nó **rung như được lật**, giống như cái **quyển sách ảnh động** của tôi vậy. Cái rung này cũng chẳng làm tình trạng sức khỏe của tôi tốt hơn hay xấu đi, và nó cũng chẳng có bất kì phản ứng nào với thuốc.

Rất nhiều bác sỹ ngạc nhiên về cái rung nhĩ đột ngột và dường như chẳng thể giải thích được, mà nó cũng tự nhiên khỏi hẳn. Ở chỗ này, một bác sỹ dường như nhớ ra một sự thật từ một trường hợp trước đây, mà cô ấy đã từng gặp qua và bắt đầu tiến hành điều trị và không còn nghi ngờ gì nữa thì chính cái này đã cứu mạng tôi. Tôi tin rằng cái lần mà tôi “**từ bỏ**” và cảm xúc chữa lành tràn ngập, cơ thể tôi đã chấp nhận cho nó phản ứng và những thông tin quan trọng **đã được đưa cho** người bác sỹ. Đó là tâm trí, linh hồn và thể xác đã liên kết lại, như đúng lời vị tù trưởng đã hứa - **Cô phải kiên nhẫn nhé, nhưng cô sẽ phải là ba.**

Con gái tôi, Lilie, đã sống tốt và khỏe mạnh, một sức mạnh của tự nhiên chẳng kém hơn và tôi đang xem một chương trình truyền hình và thấy chính xác cái vùng đất mà tôi đã bay ngang qua. Tôi đã điều tra xem nơi đã được quay phim là nơi nào và chúng tôi sẽ đi đến đó vào tháng tám. Tôi đã khám phá ra nhiều sự thật về cái vùng đất đó và nó làm cho tôi tin rằng ở đó có những người và có những tiềm năng mà nó sẽ giúp tôi tiếp tục quá trình chữa lành của mình.”

Những khoảnh khắc cá nhân của cuộc đời bạn là cái mà bạn đã sử dụng để tạo ra trải nghiệm của Bản Thân.

CHƯƠNG 31

Neale: bây giờ mọi chuyện không thật tuyệt vời sao? Trải nghiệm của Elizabeth đã gần như thế nào với cái thật sự xảy ra sau cái chết?

Thượng Đế: Nó chính LÀ cái đã xảy ra với cô ấy, vì cô ấy đã di chuyển sâu và rất sâu vào cái hành lang giữa cõi trần và địa hạt của tâm linh. Như ta đã từng nói lúc đầu của cuộc trò chuyện thì trải nghiệm khác nhau với từng người trên nhiều phương diện - ở đó cũng có một vài điều xảy ra cho mọi trường hợp. Cái “**nghiệm lại cuộc sống**” là một trong số chúng.

Nhưng mà cái **nghiệm lại cuộc sống** sao nghe có vẻ là nó sẽ đau đớn lắm. Ý của con là ở một vài khoảnh khắc trong chính cuộc sống của con có lẽ vốn chẳng thoải mái gì, hoặc là bởi vì một điều gì đó mà con từng trải nghiệm qua hay bởi vì cái mà bây giờ con mới chú ý đến rằng con chính là tác nhân tạo ra trải nghiệm cho người khác.

Chẳng có gì là đau đớn hay không thoải mái ở đây cả.

Ồ, phải ha. Con đã quên mất.

Hãy nhớ rằng con đã bỏ lại cảm giác của bản tính cá nhân với tâm trí của mình rồi, và cùng với đó là những suy nghĩ mà con đã có về bản thân con ở đó, ở trong tầng hai của cái chết. Và trong tầng ba, thì con hòa làm một với Một Thế.

Và với cái **Khoảnh Khắc** của sự Hòa Hợp thì con đã bỏ xa cảm giác cuối cùng của con về bản tính cá nhân với những khía cạnh cá thể của mình mà con đã gọi là “**con**”. Con đứng qua một bên của “**con**” để thấy được “**con**” rõ ràng hơn, nhưng không hề đồng nhất ở mức độ của cảm xúc với chính mình mà con đang thấy đó.

Tốt lắm. Con hiểu rồi đấy.

*Bây giờ, chúng ta quay trở lại cái ẩn dụ của mình nhé, con đang ở trong tầng ba của cái chết, con đã đi qua Khoảnh Khắc của Sự Hòa Hợp, và vì giờ đây con đang được trải nghiệm một cách đầy đủ nhất trong lõi của Chính con. Con thấy mọi thứ đều nằm trong cái “**phòng tranh**”, mọi trải nghiệm về cuộc sống của chính mình và con có thể nhìn vào chúng một cách*

khách quan, như là đang lật một quyển sách ảnh, hay là xem một bộ phim hoặc là đang nghiên cứu một kiệt tác nghệ thuật - mà mỗi trải nghiệm là vậy. Con nghiên cứu mỗi khoảnh khắc cho đến khi con thấy rằng con đã hiểu được nó. Rồi thì con qua đến hình ảnh tiếp theo, khoảnh khắc tiếp theo, **bức tranh** tiếp theo.

Theo cách này con đi qua và vòng quanh toàn bộ phòng tranh, con bảo đảm rằng mình đã xem qua hết bộ sưu tập. Mỗi khoảnh khắc đều rất quan trọng với con. Bởi vì con nhận ra khi con xem xét từng khoảnh khắc cá nhân của cuộc đời con đó chính là những khoảnh khắc mà con đã sử dụng để tạo ra trải nghiệm cho Bản Thân - và sớm thôi con sẽ đi đến quyết định con mong ước được tái tạo lại bản thân theo một cách khác như thế nào.

Được rồi, dừng ở đây một chút nhé. Con đang thắc mắc về một điều. Con biết tất cả mọi thứ đều là ẩn dụ và không thật sự “nó là như thế”.

Mô tả nó là như thế mà không sử dụng ẩn dụ thì sẽ khiến cho con hầu như là không thể hiểu được nó.

Con hiểu chứ. Thậm chí biết rõ là đây chỉ là ẩn dụ mà thôi, con phải “chọn lựa kỹ càng” một chút. Nhưng có một điều mà con chưa hiểu lắm về nó. Con đã nghĩ rằng con đã “lấy lại” được bản tính của mình khi mà con chìm trong Bản Thể, khi cuộc gặp gỡ của con với Thượng Đế đã xong. Nếu không thì, làm sao mà con sẽ biết được Con Là Ai?

Con biết chứ.

Vậy thì làm sao mà con có thể đi qua cái “chiêm nghiệm cuộc sống” này - nhìn vào tất cả những bức tranh của những khoảnh khắc từ cuộc sống mà con vừa trải qua - mà chẳng mấy may có chút cảm xúc nào chứ? Con đã làm vài điều cực kỳ tồi tệ, con xin lỗi vì đã nói vậy. Và cũng có chút ít điều tốt. Nó như thế nào, nếu như con lấy lại được bản tính mà con đã bỏ lại ở những tầng đầu tiên của cái chết, mà con chẳng hề có bất kỳ cảm xúc hạnh phúc hay khổ đau, hay đau thương với nó?

Khi cuộc gặp của con với Thượng Đế kết thúc, con lấy lại được nhận thức của mình trong sự giới hạn của bản tính mà con đã có trong kiếp sống trước, cái này là thật, nhưng con không hề quay ngược lại với cái bản tính đó. Mà nó còn hơn thế, con trải nghiệm Bản Thân mình còn vĩ đại hơn thế nữa, không mang một chút giới hạn nào cả.

Để xem nào, nếu như con có thể dùng suy luận của con để coi thử con có thật sự hiểu cái điều này không nhé.

Làm đi nào.

Con đã trải qua rất nhiều năm ở trong một cái nhà hát, đã từng làm việc ở cả những sân khấu cộng đồng và cả chuyên nghiệp ở tất cả là sáu bang. Vì vậy mà đây là cái mà đột nhiên con thấy mình nghĩ như thế về cái điều mà Ngài đang nói với con...

Nó sẽ giống như là con vừa bước ra khỏi sân khấu sau khi con vừa diễn một cái vai mà con bị hạn chế về khả năng và cả kỹ thuật diễn nữa, rồi thì con cởi bỏ trang phục của mình, thay vào bộ đồ thường ngày của mình rồi đi ra khỏi nhà hát và bước ra một thế giới tràn ngập những sinh vật tài năng và quyền lực.

Ở phía bên ngoài của nhà hát, có một khu trưng bày nằm ở cửa ra vào với những ánh đèn điện và những hình ảnh của con trong rất nhiều cảnh quan trọng của vở diễn. Con thấy chính mình trong những bức ảnh kia, ở trong đó thì con đang cau có, mỉm cười, khóc lóc hoặc gào thét với con giận dữ nhưng dĩ nhiên là con chẳng có chút phản ứng ra mặt hay cảm xúc gì với những cái này hết. Con biết rằng nó không phải là con - rằng con đang đứng đó mà nhìn vào những bức ảnh mà thôi - nhưng khi con ở bên trong, ở trên sân khấu, sự đau khổ, nỗi đau và sự hân hoan mà con phơi bày không chỉ gây ra cảm giác rất thật cho khán giả... mà nó còn *thậm chí là rất thật với con*. Thì đó, con là một diễn viên tài ba đến dường nào!

Giờ vẫn nhìn tiếp những bức ảnh đó, con thấy là làm thế nào con đã có thể diễn một vài cảnh trong đó tốt hơn - hoặc là thay đổi một vài phân cảnh với nhau. Và vì vậy mà con quyết định làm điều đó ở buổi diễn tiếp theo. Rồi con đi theo quyết định của mình. Điểm dừng đầu tiên: thư viện. Con muốn biết nhiều hơn về nhân vật mà con đang diễn.

Hoan hô! Thật là một suy luận hay! Cái này rất gần với cái trải nghiệm khi con đi qua lối của chính mình quan sát lại cái “phòng tranh” của những khoảnh khắc từ cuộc sống của con. Và khi con rời khỏi vùng Lối của Chính Mình con LÀM theo cảm giác “đi tới thư viện và nghiên cứu thêm về nhân vật mà mình diễn”.

Nhưng làm ơn nói lại cho con một lần nữa đi, tại sao con lại phiền phức vậy? Tại sao phải rời khỏi vùng Lối? Một phần của con cứ mang cái thắc mắc này thậm chí là sau toàn bộ lời giải thích này - tại sao con làm vậy, *tại sao con sẽ làm vậy*, thậm chí là rời bỏ Bản Thể? Tại sao con không ở mãi trong sự đắm chìm? Chẳng phải nó sẽ là *Thiên Đường* sao?

Nó chính là sự tự nhiên của sự sống để thể hiện bản thân nó. Nó chính

là tự bản thân của Sự Sống. Nó không thể không làm việc này, hoặc sẽ không là vậy. Bây giờ ta thay cái từ “**sự sống**” ở câu trên đi. Lưu ý rằng “**sự sống**” còn có thể được gọi là “**Thượng Đế**”, “**Thực thể**”, “**Bản thể**”, “**Nguồn năng lượng**” hoặc là bất cứ thứ gì mà con muốn gọi nó. Cho dù con dùng bất kỳ từ nào, thì con vẫn đang nói về Sự sống.

Trong quá trình của thể hiện bản thân, theo nghĩa đen thì Sự Sống khá là “**phô trương**” bản thân mình. Đó là, nó trưng nó ra **TỪ** nó, sinh ra bản thân nó từ một khía cạnh **CỦA** bản thân nó, mà nó có thể **Hiểu** được nó trong chính Trải Nghiệm của Nó.

Ở đây chìm ngập rồi. Có quá nhiều thứ cần được tiêu hóa.

Tiếp nhận chậm thôi. Tiếp nhận dễ dàng thôi. Nhìn nhận nó bằng từng suy nghĩ một, từng khái niệm một.

1. Trong quá trình thể hiện bản thân, theo nghĩa đen thì Sự sống khá là “**phô trương**” bản thân mình.

2. Để “**phô trương**” nghĩa là phải “**trưng ra**”. Sự sống trưng bản thân mình ra từ chính nó.

3. Theo một cách, nó sinh **RA** bản thân nó như là một khía cạnh **CỦA** chính nó.

4. Nó làm vậy để mà nó có thể **Hiểu** được bản thân nó thông qua những trải nghiệm của chính nó.

Nó là cái mà thật sự mang ý nghĩa để được sinh ra lần nữa.

Nó mang ý nghĩa chính xác là như vậy.

Và con là “sinh ra một lần nữa” và đi ra khỏi cái Vùng Lỗi để mà - giờ nói theo ngôn ngữ của Ngài - có thể “tốt hơn là đến để **Hiểu được” cái mà con đã gặp tại Vùng Lỗi “**như thật**” thông qua quan điểm về khoảng cách.**

Chà, con đã nắm được nó một cách hoàn hảo. Đây là cái quá trình của tử - và sinh - là toàn bộ về nó. Con đã luôn luôn di chuyển vào và ra từ Vùng Lỗi của Chính Mình mà con có thể **Hiểu** và Trải Nghiệm Sự tự nhiên thật sự của Ai Là Con. Con dùng Khoảng Cách để **Hiểu** và để Trải nghiệm Cái Tổng Thể LÀ Cái Tổng Thể và không phần nào của nó bị phân tách ra cả.

Cái gì nếu như con không thể tốt hơn cái đũa mà con đã từng là nó? Cái gì nếu như con đã trải nghiệm hoàn toàn thành thực cái cuộc sống mà con vừa sống qua? Rồi thì sao? Cái vòng tròn này sẽ kết thúc chứ? Không. Con sẽ chỉ đơn giản định nghĩa lại “Thành thực”. Con sẽ làm cho nhiệm vụ trở nên khó khăn hơn một chút.

Ừ.

Vì vậy mà trò chơi cứ thế tiếp tục. vì vậy mà quá trình có thể tiếp diễn.

Ừ. Nó chính là khát khao và là sự tự nhiên của Sự Sống để tạo ra nhiều Sự Sống hơn, và để tạo ra nó càng lúc càng đầy đủ hơn.

Vạn vật trưởng thành, nhưng chẳng có thứ gì là sự kết thúc của tiến hóa. Hãy luôn luôn ghi nhớ nó, vì nó là...

HỒI TƯỞNG THỨ MƯỜI LĂM. ***Chẳng có thứ gì là sự kết thúc của tiến hóa.***

Ta đã từng mô tả cho con cái vòng tròn của sự sống bất tận. Bởi vì con tìm kiếm nó để tái tạo bản thân theo một cách khác, như tất cả vạn vật của sự Sống. Con sẽ đi vào địa hạt của tâm linh mà ở trong đó con sẽ hiểu và biết hơn về Ai là con và ai con chọn để trở thành, rồi thì con sẽ quay về Vùng Lỗi của Chính Mình và quay về lại cõi trần, du hành cùng một Hành Lang Thời Gian y như vậy theo một cách khác hoặc là một Hành Lang Khác cùng với nhau, vì thế mà con có thể Hiểu trong Trải Nghiệm Của Chính Con cái gì mới giống với cái mà con đã chọn để trở thành.

Nhưng mà làm sao mà con biết được con muốn trở thành Ai? Con không hiểu được điều đó. Con đã chọn thế khi nào?

Con sẽ chọn lựa khi mà con hồi đáp với Chất Vấn Linh Thiêng.

Ah, cuối cùng.

Hầu hết tất cả mọi người đều phải chỉ mới chết lần đầu.

CHƯƠNG 32

Neale: Con đang chờ và đang đợi. Vì vậy hãy nói cho con nghe, trước khi con mất hết kiên nhẫn của mình. Cái gì là Chất Ván Linh Thiêng.

Thượng Đế: Vào lúc cuối của cuộc đời con, ở trong cái mà chúng ta đã mô tả là 3 tầng của cái chết, con sẽ được hỏi một câu hỏi đặc biệt. Cái này sẽ là một câu hỏi vô cùng quan trọng mà con sẽ từng được hỏi, và trả lời của con sẽ là một câu phát biểu quan trọng mà con từng có và là Khoảnh Khắc vĩ đại nhất của Sự Tự Do Lựa Chọn mà con có thể từng tưởng tượng ra.

Nó rất quan trọng đến nỗi mà mọi thiên thần ở Thiên đường đều phải ngừng mọi hoạt động để lắng nghe điều mà con đang nói. Nó rất quan trọng đến nỗi mà những người yêu thương con đều tập trung quanh con để nghe con nói. Nó rất quan trọng đến nỗi mà đích thân Thượng Đế sẽ xuất hiện khi câu hỏi đó được đưa ra. Thật vậy, ông ấy chính là người trực tiếp đứng hỏi.

Câu hỏi đó là gì?

Con có muốn ở lại không?

Con xin lỗi? Con sẽ được hỏi là con có muốn ở lại hay không à? Ở lại đâu? Ý Ngài là, ở lại cái chết?

Ừ, theo ngôn ngữ của con người, theo ngôn ngữ của con là vậy. Đó sẽ là câu hỏi.

Ý của Ngài là con sẽ có một lựa chọn cho điều đó sao?

Con có quyền chọn lựa cho tất cả mọi thứ.

Đó chính là điểm mà ta đã vạch ra từ khi bắt đầu cuộc trò chuyện này.

Chúng ta bây giờ gần đi đến hồi kết của một đoạn đối thoại 10 năm và con thì vẫn đang hỏi câu hỏi đó à.

Chà, con biết là con có quyền chọn lựa tất cả mọi thứ trong cuộc sống của chính mình, con chỉ là không biết được là giờ con có được quyền lựa chọn cả cái chết. Ngài đang nói với con rằng nếu như con không muốn ở lại với cái chết, thì con không phải chết sao?

Đó chính xác là điều mà ta đang nói với con đấy.

Cái đó... cái đó là không thể. Đó không... nó đi theo hướng đối lập với mọi thứ mà con từng được nghe qua. Con không hiểu. Chúng ta đã được cho chọn lựa thời gian của cái chết để “đi tiếp hay quay về”?

Đúng đó. Đó chính xác là lựa chọn mà con được cho. Và vì vậy đó là.

HỘI TƯỢNG THỨ MƯỜI SÁU *Cái chết là thuận nghịch*

Con cảm giác như ở đây con đang được đi tàu lượn cao tốc ấy. Mọi cái mà con có thể làm giờ là chờ chút. Ngài đang cố nói với con điều gì vậy?

Bất kì ai “chết đi” đều có thể tạo ra một quyết định là họ mong ước được tiếp tục sống - và ở đâu.

Thật là một cách diễn tả thú vị ghê.

*Nó là cách duy nhất để diễn tả nó bởi vì nó chính xác vốn là như vậy. Hãy nhớ lại đi, hội tượng thứ bảy đó là “**Không hề tồn tại cái chết**”.*

Nó không tồn tại.

Khi một người làm cái việc mà con gọi là “chết”, người đó luôn luôn được ban cho một chọn lựa: Bạn có muốn tiếp tục trải nghiệm cái cuộc sống mà bạn vừa rời bỏ không? Hay là bạn muốn trải nghiệm hiện thực mà trong đó bạn đi tiếp và tiến về hướng địa hạt của tâm linh?

Ý của Ngài nói là mỗi người khi chết đi đều có một cơ hội “quay lại với cuộc sống” sao?

Ừ. Linh hồn có thể, trong chính trải nghiệm của nó, “hủy” đi “cái chết” thông qua cái mà nó vừa đi qua.

Làm sao? Làm thế nào nó làm được chuyện đó chứ?

Nó chỉ đơn giản nói với Thượng Đế bằng lời nói/suy nghĩ/cảm xúc rằng Con chưa muốn chết ngay bây giờ. Con muốn quay về.

*Mỗi linh hồn đều được hỏi một câu hỏi “**Bạn đã sẵn sàng chưa? Bạn có muốn đi tiếp không?**” Đây là câu hỏi nhẹ nhàng nhất. Tất cả mọi linh*

hồn khi vừa “**bước đến**” từ cõi trần đều được hỏi như vậy.

*Nếu như suy nghĩ/cảm xúc đáp lại là “**có**”, thì linh hồn tiếp tục cuộc hành trình của nó vào địa hạt của tâm linh.*

*Nếu như linh hồn muốn được “**quay về**” thì linh hồn được “**trả về**” với cõi trần ngay lập tức... **đến ngay thời điểm một phần nano của giây trước khi nó chết.***

Cái này thật là hại não quá đi mất. Cái này thậm chí còn làm mình cảm thấy bức bối đôi chút nữa. Nếu như điều Ngài nói là thật đi, thế thì tại sao mà những người thật sự yêu thương gia đình và những người xung quanh lại không muốn quay trở về chứ? Ý của con là, Thiên đường nó có tuyệt vời như là con chắc chắn đi nữa - và Ngài thì vẫn chưa mô tả nó cho con nghe, vẫn chưa nói với con cái xảy ra ở phía bên kia - thì nó luôn luôn nằm ở đó rồi, nằm yên đó mà chờ đợi chúng ta. Nó chẳng phải là một kiểu ích kỷ sao khi chọn ở lại chốn ấy trong khi biết rằng mình có thể quay lại được, còn những người yêu thương ta thì đang đau thương vô cùng vì ta đã ra đi sao?

Con không biết là con có thể tin được chuyện này không nữa. Nó mang lại cho con một cảm giác... con chẳng biết nói sao... trống rỗng.

Vậy thì thà rằng chúng ta đừng nói tiếp cái chủ đề này nữa sao?

Chà, giờ Ngài nói vậy. Có một con voi bụi to đùng đang đứng giữa phòng. Ngài mong con có thể đừng nhìn thấy nó sao?

Ta nói điều này không phải muốn chọc tức con đâu.

Con biết rõ là nó không phải, nhưng... vậy thì nói cho con nghe đi, toàn bộ chuyện này là sao vậy?

Thì nó đơn giản như cái mà ta đã nói đấy thôi: sau khi chết đi, mỗi linh hồn sẽ được ban cho một cơ hội để ở lại trong thế giới sau cái chết hoặc là quay lại về với cõi trần, cái nơi mà từ đó con đến.

Vâng, con đã hiểu cái đó. Nhưng làm ơn nói cho con nghe chi tiết hơn. Nó xảy ra khi nào?

Nó xảy ra sau khi con tan vào trong Ánh Sáng. Sau cái Khoảnh Khắc của sự Hòa Hợp.

Chà, nó chẳng công bằng chút nào. Làm gì có ai trên thế gian này có thể hoàn thành được chuyện đó? Tại sao người ta lại muốn quay lại với cõi trần sau khi đã được hòa hợp với Một thể chứ? Ý con thật là vậy đó.

Thật ra thì có rất nhiều, rất nhiều linh hồn làm được chuyện này.

Cái gì? Tại sao? Ngài đang nói với con là rất nhiều linh hồn thì quay lại trái đất còn hơn là ở lại thiên đường sao? Cái đó không nói gì nhiều đến Thiên đường đâu.

Nó nói rằng thiên đường chính xác là cái mà con tưởng tượng ra - một nơi mà con có bất cứ thứ gì mà con mong muốn.

Sau khi hòa hợp với Bản Thể, linh hồn hiểu được nhiều điều lắm. Nó hiểu rằng chẳng có những thứ như là phán xét hay kết án. Nó hiểu rằng chẳng hề có những thứ tiêu cực xảy ra ở đời sống sau cái chết. Nó hiểu rằng linh hồn là Ai và là Cái gì. Nó hiểu được mục đích của cuộc sống và quá trình của sự sống. Nó hiểu được đầy đủ và trọn vẹn tính tự nhiên của Hiện thực Tối Thượng. Và nó cũng hiểu rằng cuộc sống sau cái chết luôn luôn ở đó, chờ đợi, chờ đợi, xuyên suốt vĩnh hằng.

Hoặc như là ai đó đã từng đặt tên cho một bộ phim, Thiên Đường có thể chờ.

Chính xác. Sau khi hòa hợp với Bản Thể, linh hồn hiểu được cái căn bản, đó là tất cả những cái mà ta đã nói với con ở đây. Nhưng giờ đây nó hiểu được những điều bày bằng thực tiễn, chứ không phải với trí thông minh. Và rồi rất nhiều linh hồn đã chọn để trở về cõi trần. Thật sự thì hầu hết các linh hồn đều làm như vậy, ít nhất là một lần.

Hầu hết các linh hồn đều làm vậy sao?

Hầu hết tất cả mọi người đâu phải chỉ mới chết lần đầu. Nếu như họ chọn, thời điểm này, để chết. Đó là bởi vì họ thấy mình đã làm xong cái mà họ muốn đến đây để làm. Vì thế mà, họ chẳng có phải là bất đắc dĩ phải ra đi, hay cảm thấy giận dữ vì họ không được trở lại. Họ đã quay về với con rất nhiều lần để làm bạn đồng hành với con trước đây. Rất nhiều lần.

Con thấy lạc lối rồi. Thật sự bị lạc rồi. Cuộc trò chuyện này đưa con đến quá nhiều nơi và con cảm thấy đuối khi cố gắng bắt kịp nó. Con nghĩ, à thế là mình làm xong rồi, làm tốt lắm - nhưng cái này lại ngoài tầm với của con. Cái này vượt quá xa so với đầu óc của con mà con nghĩ rằng con khó có thể mà nắm bắt được nó.

Cố gắng đi.

Con không biết bắt đầu từ đâu nữa.

Thì hỏi ta.

Được rồi. Ý Ngài là gì khi Ngài nói rằng những người thân yêu của con đã quay về bên con rất nhiều lần?

Thì ý ta là vậy đó. Ý ta là những người thân yêu của con mất đi và đã trở về bên con không chỉ một lần, ngoài cái ý thức của mong muốn được hoàn thành cùng với con, mà còn với tất cả những gì mà họ chọn để hoàn thành cuộc sống của họ.

Mẹ con mất đi, và bà ấy ra đi luôn. Bà ấy không bao giờ quay lại nữa.

Bố con mất đi và cũng là vậy.

Anh trai con lạc tay lái khi đang lái xe, thiên địa quỷ thần ơi, và chị dâu con phải với qua và lái chiếc xe tấp vào lề, chị ấy cố tìm cách để nhấn được chân mình lên bàn đạp thắng để dừng xe lại. Và sau khi bị tai nạn ấy, chị ấy bị liệt nửa người. Giờ con ghét phải lời chuyện này để nói, nhưng mà nếu như linh hồn người ta có thể quay về lại được khoảnh khắc trước cái chết, nếu như nó có được lựa chọn đó, thì ít nhất anh trai của con nên quay lại thân xác mình đủ để điều khiển cái xe vào lề, trước khi có ai đó chết chứ.

Con đang rất bức tức vì chuyện này, đúng không?

Con cho là vậy. Ngài đang đứng đó và nói với con rằng mọi người khi chết đi vẫn có thể quay lại sống tiếp nếu như mà họ muốn sao? Ngài đang nói với con rằng bố, mẹ và anh trai con những người mà con yêu thương, đã đi đến “phía bên kia” đã được cho cơ hội quay lại với chúng con và tất cả hô đều từ chối hết sao? Và con thì không được quyền “nổi nóng” khi được nghe vậy sao? Ý con là, nói với Ngài về vấn đề bị bỏ rơi lại...

Ta thấy rồi. vậy thì nó là về con, chứ đâu phải là về họ.

Cái gì?

Một ai đó mà con yêu thương mất đi, và cái mà con quan tâm là về con, chứ đâu phải là họ.

Ồi, thôi đi. Điều đó chẳng công bằng tí nào. Ngài vừa nói một vài điều chẳng chính đáng một chút nào hết. Ngài chỉ vừa mới nói với con là những người thân cận con đã có một cơ hội để quay về với những người thân thương của mình, nhưng tất cả họ đều nói không đó thôi.

*Nhưng ta cũng có nói rằng họ đã nói có hơn một lần rồi mà. Khi họ đi và họ ở lại, đó là bởi vì lần này họ thực sự đã **làm xong**, thật sự hoàn thành. Đó là điểm khởi hành cuối cùng của họ. Đó là Lần Cuối Chọn lựa Để đi. Còn toàn bộ những lần khác họ đã chọn quay về.*

Tất cả những lần khác sao? Con không nhớ là cái ai “quay về” đâu. Chẳng có ai trong những người mà con đã kể trên tỉnh lại trong phòng mổ hay tự nhiên bệnh tật thuyên giảm, hay bất cứ thứ gì giống như vậy cả. Khi mà họ đi, thì họ ra đi thôi. Bùm. Ra đi. Hết phim.

Mẹ con đã ra đi bốn lần.

Cái gì cơ?

Điều mà con gọi là cái chết của mẹ con là cái mà bà gọi là cái chết cuối cùng của bà ấy. Con đã không tính những lần khác của bà trước đây.

Mẹ con đã từng chết nhiều lần trước đó sao? Và đã quay lại sao?

*Vậy để ta hỏi con một câu nhé. Nếu như con có biết là mẹ con từng có bất cứ lần **xém chết** nào không?*

Xém chết à?

Những trường hợp tưởng chừng bà ấy có thể chết đi, nhưng thoát được trong những trường hợp.

Ồ, ý Ngài là bà ấy thoát chết trong gang tấc đó hả?

Ừ, chính xác vậy. Con có biết rằng liệu bà ấy có bất cứ trải nghiệm nào kiểu vậy không?

Không, con chẳng biết. Mà nếu có chắc bà cũng sẽ không bao giờ nói với con đâu. Tại sao?

Ta sẽ nói cho con biết là bà ấy đã trải qua bốn lần như thế. Một trong 4 lần kia, có hai lần là sau khi con vừa sinh ra đời.

Ngài đùa với con sao? Chuyện này có thật à?

Nó rất thật. Và con nên biết rằng chúng chẳng phải là những những trường hợp mà bà gần chết. Chúng là những minh chứng mà bà đã chết... và trong tất cả những những trường hợp ấy, rồi thì bà ấy đã chọn cách quay lại.

Cái này vượt qua xa đức tin của con. Ngài đang nói với con cái gì vậy? Tại sao bà đã chọn sẽ quay lại?

Bà đã chưa làm xong. Bà chưa cảm thấy nó hoàn thành. Con có biết được rằng bà gần như chết đi vào thời điểm con được sinh ra không?

Không. Chẳng ai nói cho con nghe điều đó cả.

Là thật đấy. Trong thực tại của con, bà ấy đã gần chết như là một kết quả tất yếu để mang con đến với thế giới này. Trong một thực tế khác, bà ấy đã chết. Rồi thì bà ấy đã quyết định quay lại. Bà ấy đã quyết định rằng bà ấy muốn nuôi dạy con, không muốn bỏ rơi con trong sự thương hại của thế giới này. Vì thế bà đã quay lại. Trong hiện thực của con, người ta nói rằng bà ấy “xém chết”.

Còn những lần khác cũng vậy, khi bà ấy đã chết, đến với Thế giới bên kia, đã nhớ lại cái mà bà cần nhớ, và đã chọn quay lại.

*Rồi thì, thậm chí khi mà đưa con út bé bỏng của bà (đó là con đấy) đến lúc trưởng thành, đã biết bước đi trên con đường tạo lập cho cuộc sống của chính mình, bà ấy đã chết đi **cho những điều tốt đẹp**. Thậm chí là khi bà ấy còn trẻ - lúc bà ấy cỡ tuổi con bây giờ hay lớn hơn gì đó. Nhưng bà ấy đã thật sự hoàn thành, làm xong. Bà ấy chẳng còn có lí do gì để quay lại nữa. Đó là thời gian để nghỉ ngơi, để tận hưởng trải nghiệm tiếp theo của bà ấy - cái mà, nói trong một câu thì đó là cơ hội để cho bà ấy tiến lên cấp độ tiếp theo trong sự tiến hóa của mình. Giờ đây bà ấy đã làm xong. Giờ đây bà ấy đã thành cái mà con gọi là một thiên thần. Bà ấy đang giúp đỡ những người khác, như bà đã luôn từng làm.*

Chờ một lát. Có vài điều mà Ngài nói về mẹ con nó lọt vào tai con lần thứ hai rồi. Bà ấy sẽ không bao giờ quay lại trong hình dáng con người nữa sao? Con nghĩ là Ngài đã nói rằng quá trình của việc di chuyển từ địa hạt cõi tâm linh sang cõi trần và ngược lại là bất tận và vĩnh hằng mà.

Ta có nói. Và nó là vậy. Ta đâu có nói rằng mẹ con sẽ không quay lại cõi trần đâu. Ta chỉ nói rằng bà ấy là một thiên thần.

Thiên thần thuộc vật chất sao?

Thiên thần là bất cứ thứ gì mà họ muốn. Nếu họ muốn có hình dạng thì họ có thể có hình dạng. Nếu họ muốn là linh hồn tinh khiết, thì họ có thể là linh hồn tinh khiết. Thiên thần có thể du hành giữa hai thế giới.

Ở đây có những thiên thần đang bao quanh con. Một vài người có hình dáng đàng hoàng, một vài người ở hình dạng của những linh hồn.

Có thể một vài người trong họ là mẹ con chú?

Con nghĩ sao?

Con nghĩ vậy. Con thường được nghe là bà ấy ở gần bên con. Con đã nghĩ là con đang tưởng tượng mà thôi. Con đã nghĩ rằng nó không có thật.

Nghĩ lại đi.

Còn bố con thì sao?

*Ông ấy đã giúp con viết ra quyển sách này. Con nghĩ rằng nó hoàn toàn là tình cờ mà con đi đến nhận thức này vào **đúng ngay ngày sinh nhật của ông ấy** à?*

Ôi, chúa ơi. Hôm nay là sinh nhật của bố mình. Con đã nghĩ về ông ấy suốt cả ngày, và con đang viết cái này vào ngày 29 tháng 6 - sinh nhật của ông ấy... chẳng lẽ có thứ trùng hợp vậy sao?

*Bố con nói rằng “**Chẳng có thứ vậy đâu**”.*

Được rồi, được rồi, đủ rồi. Ý con là, ở đây con đang cảm thấy ớn lạnh rồi đây, bởi vì đó chính xác là điều mà bố con sẽ nói. Vậy thì thế thì chúng ta tiếp tục nhé? Hãy nói cho con biết, làm sao để trở thành một thiên thần? Làm sao để được *ứng cử* vậy?

*Con chẳng cần phải **ứng cử**. Nó chẳng phải là sự đề bạt thông qua vài cấp bậc đâu. Nó cũng chẳng phải là một linh hồn làm thế nào mà **tốt hơn** những linh hồn khác.*

Chà, họ có thể đã đi xa hơn trên con đường...

*Ai là người **đi xa hơn** dọc theo một hình tròn hả con?*

Nhưng, con nghĩ là Ngài đã nói...

Con nghe ta nói này. Con đang di chuyển theo một hình tròn bất tận.

Không có khởi đầu mà cũng chẳng hề có kết thúc. Con cũng **chẳng xấu hơn** mà cũng **chẳng tốt hơn** bất kỳ linh hồn nào trên vòng tròn đó. Toàn bộ vòng tròn đó là sự linh thiêng, và con chỉ đơn giản là nơi mà con đang đứng.

Một trong những khó khăn mà con người đã tạo ra trên trái đất này đó là có rất nhiều người mang cái tư tưởng “**tốt hơn**”. Là tốt hơn khi ta là tín đồ hồi giáo, hoặc là tốt hơn khi ta là tín đồ đạo Mormon, hay là tốt hơn khi ta là tín đồ cơ đốc giáo, đạo Baha, Thiên chúa giáo, là đàn ông hay là phụ nữ, là bảo thủ hay dân chủ, là Người Pháp hay là người Ý, là dân Phi châu, hay là dân châu Á, hoặc là dân da trắng hay là một thành viên của Crips hay hội viên của Bloods, hay bất kì thứ gì. Con tự phân chia rằng một trong các con thì tốt hơn một trong những người khác, và đơn giản là nó không như thế.

Nhưng con có một câu hỏi công bằng hơn. Nếu như nó không phải là được “ứng cử”, nếu như nó không phải là được “đề bạt” thì làm sao mà con trở thành một thiên thần đây?

Con chọn để trở thành một thiên thần.

Con chọn để trở thành à?

Con chọn tất cả mọi thứ. Chẳng có thứ gì mà con không chọn cả.

Liệu có thể các thiên thần chọn không làm thiên thần nữa được không?

*Dĩ nhiên là họ có thể chứ, và cũng có thiên thần làm vậy. Họ có thể là thiên thần trong một lúc, và rồi không làm thiên thần nữa. Rồi thì con có thể quyết định trở thành thiên thần một lần nữa. Con có thể đi vòng quanh trong những hình tròn, con có thể đi vòng quanh theo hình thông lọng, con có thể du hành theo hình xoắn ốc, con có thể đi theo đường thẳng, con có thể ở lại **thiên đường** hàng thiên niên kỷ, con có thể quay về trái đất trong một giây tiếp theo - con có thể đi bất kỳ ngõ nào mà con muốn.*

Con có bất kỳ ý tưởng nào về Ai là Con không?

Ở đây Ngài đang cố gắng nói với con và con thấy rằng con đang chống đối lại nó.

Con chính là Thượng Đế.

Ta là con, ta chỉ đơn giản là đang tác động con để con nhớ ra ta.

CHƯƠNG 33

Neale: Robert Heinlein đã đưa điều này vào sách 45 năm về trước.

Thượng Đế: *Một sứ giả khác của ta.*

Vì vậy, mà con cũng đã từng “quay lại với cuộc sống”?

Chà, vậy để ta hỏi con câu này nhé. Con đã bao giờ từng gặp những chuyện khi mà con nhìn lại nó thì kiểu như là con đã chết chắc rồi chưa?

Chắc chắn là có. Con nghĩ là con biết người đang muốn đề cập đến chuyện gì, giờ đây con biết là con có những trường hợp giống như vậy.

Dĩ nhiên là con có rồi. Con có muốn là ta sẽ mô tả nó cho con không?

Không, không. Con biết cái mà người đang nói đến...

Có một điều mà con có thể không biết được. Có một điều mà con có thể không nhớ ra. Nó nằm ở trong những khoảnh khắc mà sau khi con sinh ra đời. Con bị sinh non. Con cân nặng chỉ khoảng hơn 4 pound (1,8kg). Chẳng ai nghĩ là con sẽ sống.

Nhưng con đã sống.

Ừ, lần thứ hai.

Ngài nói gì mà con chẳng hiểu?

Lần thứ hai mà con đã sống. Lần thứ nhất, con đã không vậy.

Ôi trời. Chúng ta lại đi trệch đường rày nữa rồi, bà con ơi. Chúng ta lại trệch đường rày.

Sau khi con chết lần thứ nhất, con ám chỉ rằng con đã không cảm thấy hoàn thành với cái mà con đã đi đến cõi trần để trải nghiệm.

Và nó là cái gì?

Ban tặng nó cho những người khác. Con đã muốn được trải nghiệm

việc ban tặng cho những người khác. Con đã muốn trải nghiệm sự yêu thương. Con đã cố gắng làm hết sức mình bằng việc chết đi, nhưng cuối cùng con lại cảm giác rằng nó chưa đủ. Con đã muốn được trải nghiệm nhiều hơn.

Chờ một chút. Con đã chết lúc sinh ra để ban tặng cho những người khác sao.

Con hoàn toàn phụng sự cho sứ mệnh của mẹ con, của cha con. Trong khoảnh khắc đó, con đã cho đi thứ duy nhất con đã có để cho, tự bản thân sự sống, để hoàn toàn phụng sự cho sứ mệnh của cha mẹ con.

Sứ mệnh của họ là gì?

Họ sẽ tự mình tiết lộ nó với con khi thời điểm thích hợp đến. Và nó sẽ đến.

Tuy nhiên ta có thể nói với con về sứ mệnh của chính con vào bất kỳ thời điểm nào. Sứ mệnh của con trong kiếp sống này là để trải nghiệm như thế nào là yêu thương. Không vị kỷ. Trọn vẹn. Con đã làm điều đó ngay từ khoảnh khắc đầu tiên trong cuộc sống của chính mình. Con đã ban tặng cuộc sống của mình cho những người khác. Nhưng như ta đã nói, trải nghiệm cho đi đã không mang lại cảm giác hoàn thành cho con. Con đã muốn cho nhiều hơn. Vì vậy con đã nhảy vào những hiện thực.

Con xin lỗi?

*Có nhớ khi trước đây chúng ta đã nói về những khả năng của hiện thực đan xen không? Khi con “**chết**” và rồi “**quay lại**”, cái con làm trong thực tế chỉ đơn giản là di chuyển nhận thức ý thức tới một hiện thực đan xen. Trong cái hiện thực đó, con trải nghiệm khoảnh khắc cái chết của mình một lần nữa nhưng lần này con không chết, con sống. Trong một vài trường hợp, cái nhìn trông giống như vậy là một “**xém chết**”. Trong một vài trường hợp khác nó có thể là sự khỏe lại đáng ngạc nhiên, hay là đột nhiên bệnh tình thuyên giảm. Nó giống như là được thêm vào trong Dòng Thời Gian những khoảnh khắc hoặc những tuần trước khi con “**chết**” và rồi nhân công tắc chuyển hướng con tàu, lái nó đi sang một đường khác.*

Đây cũng là cái mà con đã làm ở những lần khác. Những thời gian mà con đã biết, những thời gian mà con nhớ. Trong mỗi những khoảnh khắc ấy - con nhớ chúng chứ? - con đã từng nghĩ con là một kẻ bỏ đi.

Chắc chắn là con đã từng vậy.

*Và con đã đúng. Con đã từng là người bỏ đi. Ý ta là, con **bỏ đi**. Con*

đã ra đi.

Con đã chết hả?

Cái chết như là một cái đinh cửa.

Và nhưng con đã ở đây, ngay đây ngay tại bây giờ.

Cái gì, con nghĩ rằng chỉ có mèo mới là loài vật duy nhất có chín cái mạng sao?

*Ừ, con đã từng là cái mà con gọi là “**cái chết**” cùng tất cả những cái kia vào những thời điểm khác. Con đã đi qua tất cả các tầng. Ở một lúc nào đó trong cuộc sống của mình con đã nghe qua về “**địa ngục**” vì vậy con đã tiến lên và đã tạo ra “**địa ngục**” của chính con và đi qua chính trải nghiệm đó. Rồi thì con lại đến được nơi của sự hồi tưởng. Con nhớ ra rằng “**địa ngục**” không hề tồn tại. Rồi thì con đã tạo ra một thứ khác, một thứ gì đó dễ chịu hơn nhưng con vẫn chưa cảm thấy thỏa mãn. Rồi thì con đã gặp Ta, trong cái Khoảnh Khắc của Hoàn Toàn Đắm Chìm. Rồi thì con được Chiêm Nghiệm Cuộc sống của mình. Và rồi con thực hiện Chết Vắn Linh Thiêng và con đã quyết định quay lại.*

*Con nói rằng, con chưa cảm nhận được “**hoàn thành**”.*

Giờ đây, con đã hiểu nhiều hơn về một tin nhắn mà có người đã gửi cho con vài tháng trước. Chà giờ đây đã thực sự hiểu được nó. Hoàn toàn.

Đọc nó nhé...

“Ông Neale thân mến,

Nó có thể đáng giá với bất cứ thứ gì. Tôi muốn được kể lại câu chuyện nhỏ của mình về điều đã xảy ra với tôi trước lễ Giáng Sinh.

Tôi được giao công tác và đang vô cùng lưỡng lự vì tôi phải xa chồng đến 6 tuần trước lễ Giáng Sinh. Tôi có một tuần vào khoảng giữa thời gian công tác này phải lái xe 5 giờ đồng hồ từ Grand Junction đến Loveland, CO, và trở về nhà vào ngày Giáng Sinh. Vào ngày 22 tháng 12, lúc 11 giờ đêm. Tôi bắt đầu chuyến đi của mình, với hy vọng mình tránh được thời tiết xấu vào những ngày tiếp theo. Nó là một đêm trời đầy sao cho đến khi tôi đi qua Eisenhower tại Loveland Pass.

Tôi ra khỏi đường hầm thì thấy là tôi đang bị kẹt giữa một cơn bão tuyết và một lát sau thì khắp nơi trắng xóa hết cả. Lái xe trong thời tiết như

thế quả thật vô cùng khó khăn, và tôi đã cầu xin Thượng Đế cho tôi thương lộ bình an. Khi tôi đến được Denver, đường đi dễ dàng hơn. Tôi đi tiếp về hướng Bắc trên đường I-25 đường khá khô ráo, chỉ có ít tuyết phủ mà thôi. Tôi lúc đó đang đi với vận tốc 50 mph trên một cung đường thẳng rồi đột nhiên tôi cán phải một miếng băng khiến xe tôi bị xoay vòng về phía bên kia đường. Lúc đó là 4 giờ sáng.

Tôi tông vào thanh chắn bảo vệ phía bên trái và đột nhiên cảm thấy con đau dữ dội ở phía dưới mặt. Tôi chẳng biết là mình bị thương nặng đến cỡ nào và thấy rất sợ hãi khi đang ở xa như vậy. Tôi có thể thấy ánh đèn xe tải từ phía đằng xa đang tới. Xe tôi bị chết máy và nó đang đứng ngay giữa đường. Tôi biết rằng mình sẽ bị tông trước khi người tài xế kia kịp thấy tôi và dừng lại trên con đường đóng băng đó. Tôi chẳng còn tâm trí để nghĩ rằng mình phải nhanh chóng ra khỏi xe mà tất cả những gì mà tôi có thể nghĩ được đó là cố gắng mở được đèn xin nhan. Tôi đang cố dò dẫm để tìm cách bật nó lên nhưng tôi chẳng tìm ra được nút bật.

Rồi thì một phép màu xảy ra. Cái xe của tôi tự nhiên nó trượt về phía sau. Nó trượt qua phía bên phải và chạm vào thanh chắn bảo vệ phía phải - khi nó vừa dừng lại thì cũng đúng lúc cái xe tải nó vừa chạy sượt qua.

Phần còn lại của câu chuyện thì không liên quan nhiều đến chuyện ở đây. Nói ngắn gọn, sau đó tôi đã có thể mở máy xe và lái thêm 15 dặm nữa thì tôi đến nhà. Sau đó tôi đến khám tại nha sĩ của tôi và tôi chẳng bị gãy xương hàm, chỉ có cái răng gãy của tôi thì sẽ có thể được làm lại trong vài tháng tới. Tôi không bị thương nặng và tôi thực sự cảm thấy mình có phước khi trải qua chuyện này.

Một vài người nghĩ rằng tôi đã gặp xui. Tôi thì cho rằng mình đã quá may mắn. Tôi hiểu rõ điều này và vài người cũng nghĩ vậy.

Thân mến, Inga Kraus.”

Vậy là “xém chết” thật sự là “chạy lại” với một kết quả mới. Thật là một ý tưởng. Một cơ hội thứ hai. Một cơ hội để hoàn thành, để đến với sự hoàn thành, để làm điều mà chúng ta đến đây để thực hiện.

Ừ.

Và trước đây con đã chết đi 3 lần rồi?

Bốn lần. Đừng quên cái chết lúc con vừa sinh ra chứ.

Và thậm chí khi đã là một người lớn, con cũng đã quay lại? Sau

tất cả những gì đã sống sao?

Con đã nói rằng con có rất nhiều điều mà con muốn làm, rất nhiều thứ mà con vẫn muốn được trải nghiệm. Con đã nói rằng con muốn được trải nghiệm. Con đã nói rằng con đã muốn làm những điều tốt hơn cho con cái của mình. Con nói rằng con muốn được trải nghiệm tình yêu với những người phụ nữ mà con yêu thương, thay vì là ngược đãi họ. Hơn hết tất cả con đã nói rằng, con muốn được thay đổi ý nghĩ của cả thế giới này về Thượng Đế và về cuộc sống.

Còn cái phần cuối cùng phải làm đó là nhớ được phải yêu thương làm sao?

Con đã nói rằng có lần con nhận thấy thế giới nhớ ai và cái gì là Thượng Đế, và làm thế nào để thực sự vận hành cuộc sống, thì sẽ chẳng cần mọi người phải nhớ được yêu thương làm sao, rằng mọi người sẽ yêu thương lẫn nhau một cách vô điều kiện.

*Sau khi con đã nhớ được rằng có cái gì ở “**phía bên kia**”, sau khi con đã trải qua thời gian ở thế giới bên kia, sau khi con đã nhận ra rằng “**địa ngục**” chỉ là một sự bịa đặt của trí tưởng tượng mà thôi (và **mọi thứ cũng vậy**), và gần như là sau khi con đã gặp Ta, con đã nói rằng con muốn giúp thế giới này hiểu được vài điều.*

Nhưng đầu tiên, con đã nói rằng, con cần để hiểu được vài điều - thực tiễn.

Giống như là gì?

Con đã trở nên vô gia cư vào năm 49 tuổi, vào tuổi trung niên của cuộc đời. Con đã tạo ra nhiều người bạn đời - và rời bỏ họ, cũng như con đã làm với người đầu tiên. Thông qua những gì để lại, con đã được học nhiều hơn về sự phản bội, về khả năng của con khi phản bội người khác, và về cảm giác khi bị người khác phản bội lại mình. Con học được chút ít về tình yêu thương. Con đã học rất nhiều từ sự bỏ rơi. Bị bỏ rơi bởi chính bản Thân của Cuộc sống. Con đã vất vưởng ở ngoài kia, trên đường phố, sống lang thang, lầy lều làm nhà đến gần cả năm trời.

*Con đã học được bị phá sản thì sẽ như thế nào. Nghèo đến mức mà một đô la cứ như là một khoảng tiền kếch sù với con và hai đô là cả một gia tài. Một ngày con đã mang tiền cho người ta mà con đã chẳng nghĩ rằng mình có đủ tiền để cho. Con mang trái tim mình đến cho mọi người và con đã mang một chút thay đổi mà con có. Vào cái ngày mà con đã học được sự tử tế. Con đã học được rằng “**cho đi thì nhận lại nhiều hơn**” - đây là điều to lớn mà cần được ghi nhớ. Con khám phá ra một lần nữa nguồn cung cấp*

dồi dào của vũ trụ. Sẽ sớm thôi con sẽ rất giàu có. Sự giàu có vượt xa cả những giấc mơ hoang đường của con.

Và con đã bắt đầu thay đổi tâm trí của thế giới về Thượng Đế. Và về cả cuộc sống. Và về mỗi người. Giờ đây con đã có một mối quan hệ tốt hơn với những đứa con của mình. Giờ đây, con thậm chí còn đang học - để bắt đầu yêu thương theo một cách mới. Giờ đây con viết sách, bán được cả triệu bản. Giờ đây con đi du lịch vòng quanh thế giới, nói chuyện với cả ngàn người. Giờ đây, con xuất hiện trên báo đài, tivi, và thậm chí cả phim ảnh.

Con nghĩ rằng tất cả mọi chuyện đều xảy ra một cách tình cờ sao?

Con nghĩ rằng điều này xảy ra bởi sự tình cờ sao?

Con... con...

Ta nói con nghe, con đã chọn tất cả những điều này.

*Và dĩ nhiên, con chẳng học một thứ gì cả. Cái từ “**học**” chẳng qua chỉ là một ngôn từ. Ta dùng nó vì con dùng nó mà thôi. Ta nói chuyện như cách con nói. Ta dùng tiếng mẹ đẻ mà con dùng. Cả hai chúng ta đều biết rằng con đã chẳng “**học**” một điều gì cả. Con chỉ là đang nhớ lại mà thôi. Con chỉ nhớ lại sự bỏ rơi, con nhớ lại về sự tử tế, con đang cố gắng rất nhiều để nhớ lại sự yêu thương. Con đã được mang trở về lại với tâm trí ý thức của mình cũng nhiều như con có thể nhớ được rằng con đã luôn luôn được hiểu biết về Thượng Đế, về cuộc sống và về những người khác.*

Con nghĩ xem là tất cả những điều này nó đến từ đâu chứ?

Con nghĩ là tất cả những điều này đến từ đâu sao?

Tất cả những điều mà con đang viết ở ngay đây nè.

Con cho rằng con nghĩ là chúng đã đến từ Ngài. Con nghĩ rằng chúng đã đến từ Thượng Đế.

Nó đúng LÀ đang đến từ TA. Nó đúng LÀ đang đến đến từ Thượng Đế. Nhưng con có nghĩ rằng ta là một thứ gì đó tách rời khỏi con không, đang nói với con toàn những điều mới mẻ không?

Lắng nghe ta nói này. Ta là con, ta chỉ đơn giản là đang tác động con để con nhớ ra ta. Cuộc trò chuyện của con cùng với Thượng Đế đã tạo ra một không gian, nó mở ra một cánh cửa, chấp nhận để cho con nhớ lại được điều mà con đã luôn luôn biết.

Giờ đây là câu hỏi cuối cùng nó không phải là liệu rằng con sẽ tiếp tục nhớ lại hay không mà là liệu rằng con sẽ tiếp tục hành động như thế là con không làm không.

Ui.

Chà, đó là một câu hỏi, phải không?

*Để thật sự hiểu được Hiện Thực Tối Thượng
Bạn phải mất đi lý trí.*

CHƯƠNG 34

Neale: Con không tin được vào cái điều mà chúng ta đang nói ở đây. Và con không thể tin được làm sao mà giới thiệu nó với công chúng. Con có phải đưa tất cả những điều này vào sách không?

Thượng Đế: Là con đã nói - chứ nào phải ta. CON đã nói - rằng con đã cam kết sẽ thực hiện đầy đủ và hoàn thành, cũng như chính xác bản chép của cuộc đối thoại giữa chúng ta mà chẳng bỏ sót một điều nào. Ta là người đã nói rằng có khi con sẽ cố gắng biên tập lại đôi chút. Con chính là người đã đáp lại, không đời nào, điều này sẽ không có đâu. Vậy mà giờ đây con đang nhớ lại một điều khác. Giờ con đang nhớ lại và giữ lời hứa của mình. Cứ làm những gì mà con nói. Cứ tin vào nó. Nó có phải đó chính là con không? Đó là sự lựa chọn của con.

Nó luôn luôn là sự lựa chọn của con.

Chà. Ngài làm nó khó khăn đây.

Nhìn nè, chúng ta có thể dừng ngay tại đây mà. Kết thúc quyển sách. Nó đã là một quyển sách thú vị. Đừng đi xa hơn nữa. Con đã nói đủ rồi. Với một vài Người, thậm chí nó còn là quá nhiều. Tắt vi tính đi và buông nó ra.

Không, giờ chúng ta đang đến Bước đột phá rồi. Đây chính là một bước đột phá mà nó không chỉ dành cho mình con. Đây là bước đột phá cho tất cả mọi người đang đọc quyển sách này. Thậm chí là cho cả những ai không biết được nó chính là Bước đột phá đi chẳng nữa, mà là nó đó. Con có thể cảm nhận được.

Vậy thì con muốn đi tới đâu?

Con muốn đi vào khám phá cái thảo luận cuối cùng sâu hơn một chút. Rồi thì con nghĩ là chúng ta có thể đưa đến một kết luận cho cuộc nói chuyện này.

Ta có một điều nữa cần nói với con. Thêm một tiết lộ quan trọng nữa. Rồi thì chúng ta có thể đi đến kết luận.

Đồng ý. Vậy thì để con coi thử là con có hiểu được cái trao đổi cuối cùng của chúng ta hay không nhé. Ngài đang nói rằng mỗi linh hồn sau khoảnh khắc của cái chết, đều được cho một cơ hội để đảo ngược quá trình của chính bản thân cái chết. Con hiểu chuyện đó. Nó là một ý nghĩ gây choáng váng và con đã hiểu ra. Nó là một vài điều Ngài sẽ làm.

Nó làm cho con hiểu một cách hoàn toàn rằng Ngài đã yêu thương chúng con nhiều đến dường nào.

Ta rất vui vì con đã thấy được điều đó. Tin tưởng vào tình yêu của Thượng Đế sẽ luôn phụng sự con trong suốt những ngày tháng của cuộc đời mình, và kể cả cái ngày con chết đi. Ta thật sự yêu con. Ta thật sự yêu thương tất cả các con, trù mền.

Vậy hãy nói cho con nghe đi, làm sao tất cả chuyện này xảy ra được? Và nếu như chúng ta thật sự quay lại, làm thế nào mà điều đó xảy ra. Không phải ai cũng chết trong điều kiện thuận lợi để mà họ có thể được quay về cuộc sống một cách dễ dàng. Ý con là có một vài người chết trong chiến đấu, hoặc trong tai nạn, thân thể không còn nguyên vẹn nữa. Xin lỗi vì con đã phải nói đến chi tiết vậy, nhưng thật sự là vậy. Đâu phải ai cũng chết thoải mái trên giường vì vậy mà họ có thể chỉ “tĩnh lại” và bác sỹ có thể thốt lên “nó là một phép màu”.

Chúng ta quay lại đây một chút nhé.

*Sau khi con **chết** đi, con đi qua hai tầng đầu tiên của cái chết chính là cái mà ta đã mô tả. Đầu tiên con nhận thấy rằng con không phải là thân xác này. Rồi thì con trải nghiệm bất cứ thứ gì mà con mong muốn mình được trải nghiệm, dựa vào điều mà con tin. Con có thể trải nghiệm nó bao lâu là tùy theo ý con muốn, miễn là nó làm con hài lòng. Rồi thì con đi đến tầng thứ ba. Đây là tầng cuối cùng khi con trải nghiệm Sự Đắm Chìm Hoàn Toàn Với Bản Thể, nổi lên từ trải nghiệm để đi đến được Chiêm nghiệm cuộc sống đã qua ở cõi trần mà con vừa đi qua, và rồi con quyết định liệu rằng mình có “**đi tiếp hay quay về**”, như con đã đề cập.*

Con thực hiện quyết định này dựa trên những điều mà con thấy khi Chiêm Nghiệm lại cuộc sống đã qua của mình.

*Căn bản thì đúng là như vậy. Nó được dựa trên điều mà con thấy và liệu rằng có bất cứ thứ gì mà con vẫn mong ước mình được Biết và được Trải nghiệm trong một linh hồn mang những bản tính riêng biệt mà con đã nghĩ nó là “con”. Nói theo cách khác, nó được dựa trên cái liệu rằng con đã cảm thấy “**hoàn thành**” hay chưa.*

Nhưng con đã nghĩ rằng... Ngài biết đấy, con đang thực sự lắng nghe những gì Ngài nói một cách rất chăm chú, và con đã nghĩ rằng lúc trước Ngài có nói là không ai chết đi mà mang theo cảm giác không hoàn thành cơ mà. Ngài đã nói, nói thẳng rằng *Không một ai chết đi mà thất bại trong việc trải nghiệm tất cả những điều mà chính nó đã đưa họ đến với cõi trần này để được trải nghiệm. Chẳng có thứ gì gọi là “Không đủ khả năng”, và Ngài nói rằng đó là ý nghĩa của Hội tượng thứ 11. Thời điểm và tình huống của cái chết luôn luôn hoàn hảo.*

Mọi điều mà ta đã nói thì nó vốn là vậy.

Nhưng giờ đây Ngài lại nói rằng sau khi một người chết đi họ có thể cảm thấy “chưa hoàn thành” với một vài thứ hoặc với người khác, và vì vậy có thể “quay lại với cuộc sống”, vì vậy để nói và hồi sinh khoảnh khắc của cái chết theo một cách mới đó... đó...

Đó... Cái gì?

Đó là loại bỏ đi sự thật rằng họ đã chết.

Chính xác. Cái đó có nghĩa rằng họ đã không chết. Nó mang ý nghĩ rằng “thời gian và tình huống của cái chết luôn luôn hoàn hảo”. Nó có nghĩa rằng chẳng ai chết đi mà thất bại trong việc trải nghiệm tất cả những điều mà chính nó đã đưa họ đến với cõi trần này để được trải nghiệm.

Vâng, nhưng nếu như họ đã chết và thấy rằng mình chưa làm xong và vì vậy họ đã quay lại. Nhưng điều này thì lại chứng minh rằng họ có thể chết khi chưa hoàn thành hết.

Ta biết là làm sao mà con sẽ nghĩ như vậy, vì vậy ta sẽ đưa thêm cho con một mảnh thông tin nữa.

Quá trình mà con gọi là cái chết chưa hoàn thành mãi cho đến khi linh hồn đã đi qua đến phía bên kia.

Nó nằm ở phía bên kia của trái táo cam, nó nằm trong địa hạt tâm linh, đó là nơi mà linh hồn thực hiện công việc vui vẻ của việc thiết lập bản tính của nó và tái tạo lại nó theo một cách khác.

Và vì vậy, mà chẳng có ai chết bởi vì tuổi già mãi cho đến khi họ bước qua ngưỡng cửa này. Nói theo một cách khác, cái chết của con chưa phải là cuối cùng cho đến khi con nói rằng nó là cuối cùng.

Nếu như con bày tỏ tại khoảnh khắc của Chát Ván Linh Thiêng rằng con cảm thấy chưa hoàn thành, và mong ước được quay về với cõi trần mà chính từ nơi đó con đã nổi lên, con có thể làm như vậy và con sẽ làm vậy ngay lập tức.

Vâng, nhưng Ngài đã làm điều này, Ngài đã nói rằng, bởi “nhảy vào hiện thực”. Ngài đã nói rằng linh hồn đã nhảy vào một hiện thực đan xen. Trong trường hợp đó, linh hồn trong cái hiện thực này đã chết đi không được hoàn thành.

Con đang nghĩ điều này dành cho cái chết, con có biết vậy chứ.

Thật là một bước ngoặt thú vị của lối nói này.

Nên cẩn trọng để đừng suy nghĩ quá nhiều. Hãy nhớ rằng, để thật sự hiểu được Hiện Thực Tối thượng thì con phải mất đi lý trí. Nhưng cũng đừng rời xa sự chất vấn của con. Không, không vậy đâu.

Con đã từng hỏi ta rằng liệu một linh hồn có thể ở hai nơi cùng một lúc.

Vâng, con có hỏi. Và Ngài đã nói rằng nó còn có thể ở rất nhiều nhiều nơi cùng lúc chứ không chỉ có hai nơi.

Tốt. Con đã nhớ điều đó. Vậy giờ, đi theo ta nhé.

Nếu như linh hồn cảm thấy chưa hoàn thành và nó nhảy vào một hiện thực đan xen mà trong đó nó đã không chết, rồi thì cái linh hồn đó nó không còn cảm giác mình chết đi mà chưa hoàn thành. Đồng ý không?

Đồng ý. Nhưng linh hồn vẫn còn đang ở trong một hiện thực khác.

Chờ chút, ta đang nói đến chỗ đó đây.

Cái linh hồn “ở lại phía sau”, vì vậy để nói, trong hiện thực đầu tiên là không chú ý đến cái đã xảy ra. Nó được biết rằng đó là một phần của chính nó đã được chấp nhận để nhảy vào trong một hiện thực xen kẽ và hoàn thành cái mà nó mong muốn được hoàn thành. Nó cũng được biết rằng chẳng có thứ gì như là Thời Gian cả. Vì vậy nó biết rằng cái phần khác của nó đã làm xong cái mà nó “đã quay lại” để hoàn tất. Vì vậy, linh hồn Chỉ Ở Trong Khoảnh Khắc Đây là, Khoảnh Khắc của Ngay lúc này, đi vào trong địa hạt tâm linh mang cảm giác hoàn tất hoàn toàn.

Wow. Ngài có thể nói về tất cả mọi thứ theo cách của Ngài.

Con có thể nói như thế. Nhưng ta muốn gợi ý cho con rằng ta chẳng có lợi lộc bao nhiêu bởi việc mò đến những chân tơ kẽ tóc của siêu hình thế này. Ta nghĩ rằng con sẽ thu được nhiều lợi ích hơn từ việc tập trung vào những quy tắc lớn hơn và những thông điệp chính của đoạn đối thoại này.

Rất nhiều người trên trái đất này hay bị kẹt lại bởi những điều vụn vặt. Họ muốn tất cả mọi thứ đều được giải thích, đến tận chân tơ kẽ tóc. Con có thể lật miếng tranh thêu lại rồi nhìn vào những mũi chỉ thêu đã tạo ra nó, rồi tỉ mỉ lần theo đến từng đường kim mũi chỉ cho đến khi con thấy hết những đường thêu vào và ra của nó. Nhưng mà như vậy thì con sẽ chẳng bao giờ tận hưởng được hết vẻ đẹp của bức tranh đã được tạo ra.

*Nhìn vào mọi vật theo một cách khác Thay đổi cái cách nhìn “**Tôi phải có được mọi câu trả lời**” của mình đi. Hãy cho bản thân mình một cơ hội để nhìn được toàn cảnh. Con sẽ yêu nó thôi.*

Bạn chẳng cần phải được “sắc phong” chức bộ trưởng trong thế giới này. Thượng Đế đã sắc phong cho bạn bởi đức hạnh của một sinh linh như bạn.

CHƯƠNG 35

Neale: Được rồi, vì vậy con “hiểu” rằng mỗi linh hồn là “hoàn thiện” khi cuối cùng nó đến được với “thế giới bên kia”. Vì vậy đây chính là miếng ghép cuối cùng trong bảng xếp hình dành cho con. Chuyện gì xảy ra khi chúng ta đến đó? Chúng ta làm công việc gì? Và làm thế nào chúng ta thực hiện nó?

Thượng Đế: Khi một linh hồn nói rằng hoàn tất hết rồi, khi nó trả lời xong Chât Vân Linh Thiêng và nói rằng “**Cùng đi tiếp nào**”. Nó ngay lập tức đi vào địa hạt tâm linh, nơi mà nó bắt đầu đạt được Sự Hiểu Biết về Chính Nó như là cái mà nó đã được trải nghiệm khi nó được hòa nhập cùng với Ánh Sáng.

Đó là, nó bắt đầu có được nhận thức của chính nó như một Sinh Linh Thần Thánh. Điều này rất nhanh trở nên rõ ràng bởi vì trong địa hạt của tâm linh tất cả mọi thứ mà linh hồn mong muốn, nó đều được tạo ra ngay lập tức. Ở đó chẳng có “khoảng cách thời gian” giữa khái niệm về một điều gì đó và Hiểu Biết nó như là Chính Bản Thân. Điều này xảy ra bởi vì trong địa hạt tâm linh Linh Hồn tạo ra ở cả 3 cấp độ của sự sáng tạo đồng thời. Trong cõi trần nó hiếm khi xảy ra như vậy lắm.

Vì vậy khi con “chết” thì con đột nhiên bắt đầu sáng tạo ở tất cả các cấp độ tiềm thức, nhận thức và siêu nhận thức cùng một lúc.

Con làm vậy khi mà con đi vào địa hạt của tâm linh. Đó là, ta vẫn giữ cái ẩn dụ kia, khi con đi xuyên qua Lõi của quả Táo cam và đi vào “phía bên kia”.

Tất cả các cấp độ của nhận thức trở thành Một trong lúc Hòa Hợp vào với Ánh Sáng và nó là nhận thức độc nhất mà con bỏ lại nó ở “phòng chứa” - Cái Lõi của Chính Mình - và rồi đi vào thế giới Tâm linh.

Cũng vậy, mọi khía cạnh của bản thân - thể xác, tâm trí và linh hồn - đã trở thành Một.

Cũng như thế, ba công cụ của sự sáng tạo - suy nghĩ, ngôn từ và hành vi - đã trở thành Một.

*Và cuối cùng tất cả ba trải nghiệm của cái mà con đã đến đây để gọi nó là “**thời gian**” - quá khứ, hiện tại và tương lai - đã trở thành Một.*

Tất cả mọi thứ hợp thành một thể.

 Thật vậy, “cái chết” là một sự tái hợp. Tách Xa từ Sự phân tách, “cái chết” chính là sự Tái Hợp lại. Mỗi hiện thực ba ngôi trở thành độc nhất. Một vài cái được mô tả như là Chúa Ba Ngôi trở thành Một.

Bởi vì bây giờ con đang tạo ra với tất cả các công cụ của sáng tạo ở mỗi cấp độ của nhận thức cùng một lúc, những sự sáng tạo của con là tức thời.

Con sáng tạo ở mức độ siêu nhận thức trong thế giới tâm linh!

Ừ, và tất cả mọi thứ mà con mong muốn được tạo ra và xuất hiện một cách tức thì trong sự hiểu biết của con.

Những bậc chân sư cũng sáng tạo từ cấp độ này ở trong cõi phàm. Người ta gọi những thành quả tức thời của họ là **Phép màu**.

Vì vậy ở phía bên kia con thật sự là ở trên Thiên Đường, nơi mà con có thể biến ra bất cứ thứ gì mà con muốn.

Ừ. Và cái mà con mong muốn nó đưa con đến gần với Hiểu Biết Đầy Đủ về Ai Là Con, và rồi thì tái tạo lại bản thân theo một cách khác ở một phiên bản tiếp theo hoàn tráng nhất. Đây làm ước muốn của mọi sự sống. Nó được gọi là sự lớn lên. Nó được gọi là sự tiến hóa.

Con sẽ muốn được biết tất cả đó là để biết về việc được sống, được là mình, và được là Thần Thánh. Vì vậy mà lần này ở Thiên Đường, hay địa hạt tâm linh là niềm vui thuần khiết. Cuộc sống ở cõi trần cũng có thể có niềm vui thuần khiết, chỉ là hầu hết các linh hồn không biết được điều này. Họ đã lãng quên họ thật sự là ai.

Thật là khó để mô tả hoạt động của linh hồn ở trong địa hạt tâm linh một cách chi tiết hơn bởi vì sự giới hạn trong cấp độ nhận thức hiện tại của con. Ta có thể nói với con rằng nó là thời điểm của Sự Hiểu Biết Vĩ Đại. Nhưng sẽ đến một khoảnh khắc khi mà Sự Hiểu Biết sẽ là không đủ. Linh hồn sẽ tìm kiếm để trải nghiệm cái mà nó Hiểu Về Bản Thân nó ở trong cái ý tưởng mới về Chính Nó. Đây, nó hiểu được chỉ có thể xảy ra ở cõi trần.

Vì vậy linh hồn quay về với vật chất.

Ừ. Hạnh phúc và hân hoan. Linh hồn con quay về với Lỗi của Chính Mình, và một lần nữa trên hành trình quay về, nó đưa ra hỏi đáp với Chất Vấn Linh Thiêng. Con có biết rằng cái mà con ước được biết là gì không? Bây giờ con có chọn để quay về với cõi vật chất không?

Khi câu trả lời/suy nghĩ/cảm giác là có thì linh hồn sẽ tạo ra một lựa chọn khác: quay về với cõi vật chất vào cùng một cuộc sống hoặc sẽ là một

cơ thể khác.

Có phải Linh hồn bị giới hạn ở một điểm đến là Trái Đất không? Hoặc là linh hồn có thể quay về với cõi vật chất trong hình dạng khác, ở những hành tinh khác, hay những nơi khác trong vũ trụ không?

Vì chúng ta đã từng thảo luận qua về vấn đề này trước đây trong cuộc trò chuyện này, có rất nhiều con đường để đi qua Liên Tục Không Gian/Thời Gian.

Trong quyển sách *Stranger in a Strange Land* (Tạm dịch: Lãng khách ở một vùng đất lạ) của Robert Heinlein đã nói rằng có rất nhiều khi nào/ở đâu.

Ừ. Ông ta nói hoàn toàn đúng. Và con có thể chọn bất cứ thứ gì mà con muốn. Làm như vậy, con đi vào Hoàn Toàn Đắm Chìm thêm một lần nữa với việc làm loãng đi năng lượng của sự sống để thế mà con có thể đi vào trải nghiệm mà con gọi là “sinh”.

Cảm ơn.

Cảm ơn Người vì mô tả này và cảm ơn Người vì toàn bộ cuộc nói chuyện này. Con biết rằng nó đã chứa đựng rất nhiều “quá trình của sự mô tả” - những sự giải thích thông qua ẩn dụ, khoa học và siêu hình của vũ trụ của mọi hình thái sống và của “mọi thứ hoạt động như thế nào” - nhưng nó cũng mang đến cho con sự hiểu biết sâu sắc tuyệt vời về thế giới tâm linh cùng với hiểu biết và nhận thức sâu hơn mà đã mang lại sự thoải mái cho con, và con cũng hy vọng nó cũng mang lại sự thoải mái cho rất nhiều người khác - đặc biệt là những người đang phải đối diện với cái chết của những người thân yêu của mình, hoặc những ai mà chính bản thân họ đang phải đối diện với cái chết.

Nó là cơ hội cho mỗi vị bộ trưởng thật sự của Thượng Đế (và tất cả các con đều là như thế - được sắc phong hoặc ngược lại) để mang lại sự êm ái cho cái chết.

Vâng. Và nói thì là nói thế, nhưng đôi lúc cũng khó mà tìm được được từ ngữ thích hợp để an ủi cho những ai đang chịu đựng nỗi đau mất mát người thân. Một người phụ nữ tên là Sheila đã viết cho con mấy dòng này mấy năm về trước.

“Gửi ông Neale: Anh trai Chuck của tôi đã qua đời từ nhiều năm trước, khi mà anh ấy chỉ mới 27 tuổi và tôi dường như không thể ngừng đau buồn vì việc đó. Mỗi ngày tôi đều nghĩ về anh ấy. Mọi thứ tôi thấy đều gọi cho tôi nhớ về anh ấy.

Dường như tôi chẳng còn quan tâm đến bất kỳ điều gì nữa. Tôi thường xuyên cảm thấy tuyệt vọng. Ông có thể giúp tôi không?

Sheila, WI.”

Một người bình thường thì có thể nói gì đây với một người như vậy? Đó chính là câu hỏi. Hơn hết thảy, chúng con là những vị bộ trưởng chẳng qua trường lớp đào tạo. Chúng con đâu phải ai cũng có bằng tư vấn viên đâu. Chúng con đâu phải ai cũng trải qua hàng nhiều năm trời chuyên làm công việc giúp đỡ người khác.

Chà, con đã trả lời sao?

Con đã trả lời theo cách tốt nhất mà con đã nghĩ được, dựa trên những đoạn trò chuyện mà Thượng Đế đã mang đến cho con. Con nói thế này:

“Sheila thân mến,

Tôi rất lấy làm tiếc vì sự mất mát của cô và tôi cũng hiểu sự đau thương mà cô đang mang. Có một vài điều mà tôi muốn nói với cô, mà nó có thể giúp cô vẽ lại kí ức này trên bức tranh trong ký ức của mình vì thế khi cô nhìn lại vào nó, cô không luôn luôn thấy buồn nữa.

Điều đầu tiên, cô phải biết rằng Chuck đã không chết, rằng cái chết chỉ là một sự hư cấu, một lời nói dối và đừng bao giờ, đừng khi nào đưa nó vào với Bản Thân cô như một chân lý của một trật tự cao nhất cho bất kỳ phần còn lại của điều này để làm nó có lý.

Điều thứ hai, nếu chúng ta chấp nhận rằng Chuck không phải là thứ mà cô gọi là “cái chết” nhưng sự thật đang vô cùng sống động, thì chúng ta sẽ hỏi bản thân mình: Anh ấy đang ở đâu? Anh ấy đang làm gì? Và dĩ nhiên là, anh ấy có hạnh phúc không?

Chúng ta sẽ trả lời câu hỏi cuối cùng đầu tiên. Chuck chưa bao giờ hạnh phúc hơn, hân hoan hơn cái lúc mà anh ấy một lần nữa biết đến sự tự do diệu kỳ nhất, sự hân hoan nhất, và chân lý kỳ diệu nhất - chân lý của chính riêng anh ấy, và của Một Thể với Tất cả mọi thứ.

Sự chia lìa đã kết thúc với Chuck trong chính khoảnh khắc đó, và sự tái hợp của anh ấy với tất cả mọi thứ là một khoảnh khắc đầy vinh quang trên thiên đường và cả trái đất. Thật vậy, đó là một thời điểm để ăn mừng, chứ không phải là để bi thương. Nhưng bi thương là điều có thể hiểu được. Nó đã mang đến cho cái nhận thức hạn hẹp của chúng ta về điều đang thật sự xảy ra cũng như là tầm quan trọng của mất mát cá nhân mà chúng ta đang trải nghiệm nó một cách tự nhiên.

Sau một khoảng thời gian của sự đau buồn tự nhiên, cái mà chúng ta phải đủ tốt mới ban cho bản thân mình, rồi thì nó trở thành sự lựa chọn để ở mãi trong cái nơi của sự hủy hoại hoàn toàn và tang thương. Hoặc là chúng ta đi đến một nhận thức lớn hơn và một chân lý tuyệt diệu hơn cái mà nó cho phép chúng ta mỉm cười - vâng, thậm chí là với cái ý nghĩ anh ấy đã đi xa, dù rằng nó quá sớm, quá đột ngột mặc dù chẳng có thứ gì là “sớm” hay “đột ngột” trong cái thời gian biểu của Thượng Đế cả, mà tất cả đều được lên thời gian hoàn hảo.

Liệu rằng chúng ta chọn nhận thức vĩ đại hơn, rồi thì chúng ta tự do ăn mừng trong sự trọn vẹn với cuộc sống mà Chuck đã có, món quà mà anh ấy đã dành tặng cho tất cả mọi thứ mà anh ấy đã chạm đến và sự diệu kỳ trong sự tồn tại của anh ấy và tình yêu của anh ấy thậm chí là ngay cả lúc này.

Chúng ta làm điều này để giúp cho chính bản thân Chuck được hoàn toàn tự do. Chính điều này đã mang chúng ta đến câu hỏi đầu tiên trong bộ ba câu hỏi trên đây giờ Chuck đang ở đâu? Trong quyển sách đối thoại với Thượng Đế 3, tôi đã được tiết lộ rằng đó là cái thế giới với sự cư ngụ hoàn toàn của Thượng Đế, chúng ta là tất cả ở khắp mọi nơi. Đó là nơi mà không có ở đây hay ở đó mà chỉ đơn giản là ở **khắp mọi nơi**. Vì thế trong ngôn ngữ của con người, ta có thể nói rằng chúng ta có thể ở nhiều nơi cùng một lúc. Chúng ta có thể ở hai nơi, ba nơi, hay bất kỳ nơi nào mà chúng ta muốn, và có bất kỳ trải nghiệm nào mà chúng ta chọn. Vì đây chính là sự tự nhiên của Thượng Đế và tất cả đều là sinh linh của Thượng Đế.

Và cái trải nghiệm nào chúng ta chọn để có, giữa những người khác đây? Đó là trải nghiệm của Một Thế và sự cảm thông cho những ai mà ta yêu thương, cũng như điều mà chúng ta làm khi còn trong thân xác này. Điều này có nghĩa là thậm chí ngay cả bây giờ thì Chuck vẫn rất thương cô, nó chẳng phải là thứ lý thuyết suông, mà là một cảm giác thật sự với một tình yêu thương sống động mà nó có thể và sẽ chẳng bao giờ chết đi. Tình yêu thương vĩnh hằng và mãi mãi chính là nguyên nhân khiến Chuck (**hay một phần của Bản Thể đó là Chuck**) đã đến với cô, ở bên cạnh cô với trong từng suy nghĩ của cô về anh ấy. Bởi vì suy nghĩ của một người mà yêu thương chúng ta sẽ là một sức hút và một lực kéo mà bản thể của một con người không thể và sẽ chẳng chối bỏ, sẽ chẳng phớt lờ nó được.

Thậm chí là ngay bây giờ, Chuck vẫn đang bên cô khi cô đang đọc những dòng này, vì cô có anh ấy trong tâm trí mình, và một phần rất nhiều của anh ấy đang bên cạnh cô. Nếu như cô đang tĩnh lặng, và cực kỳ nhạy cảm với khoảnh khắc này, thì cô sẽ có thể cảm nhận được anh ấy, cảm giác có anh ấy... thậm chí là “**nghe**” được anh ấy.

Điều này là sự thật với tất cả mọi người ở khắp mọi nơi, và nó giải

thích cho hàng ngàn hàng vạn các báo cáo được nhận hàng năm về chuyện “viếng thăm” của những người đã đi xa tới những người thân còn ở lại cõi trần thông qua lên đồng, các bộ trưởng, bác sỹ, và tâm linh hay bất kỳ loại hình nào mà chúng ta từng được nghe qua và chẳng còn gì thắc mắc.

Thường thì điều xảy ra chính là cái bản thể của người ấy đã bay đến bên ta với cái suy nghĩ đến được với không gian của chúng ta nơi mà tràn đầy yêu thương, lòng trắc ẩn và cởi mở hoàn toàn với chúng ta. Cái sự cởi mở đó sẽ đồng ý cho bản thể của người mà chúng ta thương yêu được hoàn toàn biết và hiểu điều mà chúng ta đang cảm giác và trải nghiệm.

Nếu chúng ta nghĩ rằng người đó đang sầu thương, buồn khổ, và đau đớn thì cái bản thể đó biết được nỗi buồn của mà chúng ta đang trải qua. Và vì bây giờ cái bản thể đó là tình yêu thuần khiết, nó sẽ tìm kiếm với tình yêu thương để chữa lành nỗi buồn của chúng ta, vì nó sẽ phát hiện rằng nó không thể không muốn làm như vậy.

Mặt khác, nếu như chúng ta nghĩ về người đó với sự hân hoan và ăn mừng, thì bản thể của người mà chúng ta yêu thương hết mực biết được sự hân hoan của chúng ta, thì cái bản thể đó sẽ tự do mà đi đến cuộc hành trình màu nhiệm tiếp theo, khi biết rằng mọi chuyện đều ổn với chúng ta. Nó sẽ trở lại, chắc chắn là vậy. Nó sẽ quay lại mỗi lần mà nó nghĩ đến.

Nhưng sự viếng thăm của nó sẽ là những bản khiêu vũ hân hoan trong tâm trí ta, những sự liên kết diệu kỳ và tỏa sáng, ngắn thôi nhưng là khoảnh khắc rực rỡ, những nụ cười đã tạo ra toàn bộ. Rồi thì bản thể sẽ lướt đi xa một lần nữa, mang theo niềm vui mừng bởi suy nghĩ về tình yêu thương của cô, và sự ăn mừng của cô với cuộc sống của nó. Cảm thấy hoàn thiện trong sự tương tác với cô, mặc dù nó không mang ý nghĩa đã kết thúc.

Giờ đây trong quá trình giúp đỡ chúng ta chữa lành sự đau thương và bi ai, bản thể của người mà ta yêu thương sẽ chẳng dừng lại, nó sử dụng bất cứ công cụ gì, mượn bất cứ thiết bị dân truyền nào, dùng bất kỳ phương pháp nào mà dùng được (có lẽ nó bao gồm một lá thư giống như vậy từ một người hoàn toàn xa lạ) để mang đến cho chúng ta lời nhắn gửi về sự hân hoan bất tận ở cái nơi mà nó đang cư trú, và chân lý của sự hoàn hảo của quá trình sự sống và sự chuyển tiếp.

Khi chúng ta có thể ăn mừng sự hoàn hảo, chúng ta đồng ý cho bản thể và linh hồn của người mà ta thương yêu cũng được ăn mừng điều đó, giải phóng nó đến với những điều diệu kỳ không thể nói bằng lời của hiện thực vĩ đại hơn, trân trọng sự hiện diện của nó trong cuộc sống của chúng ta, trong cái thể xác trước đây của nó, bây giờ trong ngay chính khoảnh khắc này và thậm chí còn kéo dài mãi mãi.

Ăn mừng, ăn mừng, ăn mừng nào! Không còn đau buồn, không còn bi

ai vì chẳng hề có bất kì bi kịch nào đổ ập lên đầu ai cả. Nhưng những hồi ức đặc biệt với nụ cười và nước mắt, vâng, nước mắt của hạnh phúc ở điều kỳ diệu của Chúng ta là ai, của Chuck là ai, và của tình yêu thương không nói thành lời từ Thượng Đế, người mà có thể đã tạo ra tất cả những điều này cho chúng ta.

Ăn mừng đi, Sheila. Cho bản thân cô và Chuck, và tất cả những người còn đây được chạm tới bởi cả 2 người, món quà của sự sống, món quà của sự hân hoan thay thế cho nỗi đau, của niềm vui thế chỗ cho sự đau đớn bởi mất mát, của sự biết ơn thật sự, và cuối cùng là của bình yên.

Phước lành của Thượng Đế, chẳng phải là ít nhất cuộc sống của Chuck và sự hiện diện của Chuck bên cô thậm chí là ngay cả lúc này đây, đang ở quanh cô Sheila. Đứng lên nào, và trở thành Người mới thực sự là cô. Và mỉm cười đi.

Chuyện của Chuck sẽ chẳng bao giờ khác đi được.

Phước lành đến với cô. Neale.”

Đó quả là một hồi đáp tuyệt vời. Ta chắc chắn rằng Sheila sẽ thấy nó khiến cho cô ấy rất rất thoải mái.

Nhưng điều nó có thật không? Hay con chỉ là đang bịa ra nó mà thôi?

Ừ.

Ừ, cái gì cơ?

Ừ cho cả hai câu hỏi. Nó đúng là bởi vì con đang bịa ra mọi chuyện. Con có thể có bất kỳ đường nào mà con muốn.

Ngài lúc nào cũng nói với con như thế và con thì cứ muốn có một con đường chắc chắn bởi vì nó mới chính là con đường thật sự.

Nhưng con đường thật sự lại chính là nó.

Đó là con đường “thật sự” bởi vì con mãi tạo ra nó theo cách đó. Nếu như con ước muốn tạo ra con đường khác, thì nó sẽ là một con đường khác.

Nhân đây, thì ta có thể nói việc này về cả cuộc đời của con trên trái đất như là nó đang ở trên thiên đường vậy.

Chà, nếu như con đang thực sự tạo ra cuộc sống của mình và cuộc

sống xung quanh con theo cách mà con chọn, thì con sẽ chọn cho tất cả chúng ta thực sự đi theo tiếng gọi của chính chúng ta trên thế giới này. Con thực sự thấy mình được tiếp thêm cảm hứng từ những người như là Joan Beck (tên nhân vật đã được đổi đi, nhằm bảo vệ danh tính cho người này), người này đã mang đến cho con một món quà vào tháng 1/2003 bằng những chia sẻ cá nhân của mình về việc cái chết của con trai cô ấy đã làm thay đổi cả cuộc đời cô ấy thế nào.

Jason - đứa con đầu lòng của cô ấy - vừa tròn 18 tuổi, một học sinh trung học cuối cấp. Cậu ấy đã chết đuối rất thương tâm vào buổi học đầu tiên của môn bơi. Cái chết của cậu bé đánh một đòn mạnh vào Joan, vào gia đình của cô ấy và những người xung quanh.

Joan giải thích rằng cô ấy chưa bao giờ nhận thấy thấy là sự chữa lành một cách tự nhiên có thể có cho nỗi đau của cô ấy đã mang. Hai ngày sau cái chết của Jason, cô ấy cảm giác thằng bé đang bên cạnh cô. Cô ấy nói rằng, cô ấy đã không thể vượt qua nỗi đau xé lòng đó nếu như không có thằng bé bên cạnh mình.

Trải nghiệm của Joan với việc kết nối tâm linh cùng con trai mình đã đưa cô ấy đi qua hành trình để hiểu được ý nghĩa đằng sau cái chết của Jason. Là con gái của một vị bộ trưởng, cô ấy đã tin rằng Thượng Đế luôn hiện hữu, nhưng mong mỗi cô ấy tự chăm lo cho cuộc sống của chính mình. Nhưng cô ấy không thể hiểu được tại sao đứa con trai yêu dấu của cô phải chết. Hơn hết thấy, Joan đã luôn luôn là một người mẹ tốt, luôn dạy dỗ con mình điều hay lẽ phải.

Sau khi Jason qua đời, cô ấy đã giải thích rằng con trai cô ấy luôn là người đồng hành cùng cô ấy trong hành trình tìm kiếm câu trả lời. Nó sẽ hướng dẫn cho cô ấy, thậm chí là khi cô ấy chống đối lại chân lý đó. Khả năng của cô ấy khi tha thứ cho người giáo viên bộ môn thể dục là một minh chứng cho việc Jason vẫn đóng một vai trò trong cuộc sống của Joan.

Joan chưa bao giờ liên hệ nhiều với người giáo viên thể dục, nhưng sau khi Jason qua đời, cô ấy luôn tìm gặp người ấy. Jason đã giúp Joan nhận ra rằng tha thứ cho người thầy giáo đó là một hành động đúng đắn. Giờ đây cô ấy đã thoát khỏi cái cảm xúc của sự giận dữ. Mặc dù cô ấy lo lắng rằng một vài người nghĩ rằng cô ấy bị điên, nhưng có một sự thật mà cô ấy lấy đó làm niềm an ủi đó là cô ấy đã tìm được hướng đi mới cho cuộc đời mình.

Khi Joan chia sẻ câu chuyện của cô ấy với con. Con đã cảm động bởi những gì mà cô ấy đã trải qua. Và con rất biết ơn vì cô ấy đã chia sẻ nó với con. Rồi con nói với cô ấy...

“Tôi hiểu là cô đã cảm thấy tuyệt vọng thế nào khi Jason ra đi, Joan à. Và tôi cũng lấy làm vui mừng khi thằng bé tìm được cách để giữ liên lạc với cô, vì thế mà cô đã có được sự giúp đỡ của nó trong khi đương đầu với tất cả mọi chuyện - và nó đã dẫn cô đến những chân lý vĩ đại hơn và to lớn hơn nhiều.

Giờ đây tôi thấy rõ rằng đây chính là mục đích ban đầu của Jason. Mỗi chúng ta khi bước vào cuộc đời nhau đều vì một nguyên nhân và một mục đích. Nó gần như luôn luôn có liên quan đến sự trưởng thành của một vài mức độ tâm linh. Cô cũng đã bước vào cuộc đời của người giáo viên thể dục đó cũng với cùng một nguyên nhân như trên. Cô cảm giác kinh khủng đến thế nào về những gì đã xảy ra, thì tôi cũng có thể tưởng tượng được điều mà anh ta cảm nhận cũng thế ấy. Mặc dù là anh ta có thể không thể hiện ra điều đó, nhưng tôi chắc rằng anh ấy cũng đang tuyệt vọng trong lòng. Chuyện này đã xảy ra trước mắt anh ấy. Anh ta có thể chưa từng bao giờ thấy đau buồn hơn thế, không bao giờ làm bất cứ điều gì để có thể thay đổi được điều đó nữa. Tôi chắc rằng rất nhiều, rất nhiều đêm mà anh ta sẽ phải khóc vì điều này.

Tôi mong rằng cô không chỉ tha thứ cho anh ấy từ sâu trong trái tim mình mà còn đến nói chuyện trực tiếp với anh ta, và chia sẻ tình yêu thương con người với anh chàng ấy. Để anh ta biết được rằng cô hiểu được anh ta đã cảm giác tồi tệ đến thế nào (tôi nhắc lại, thậm chí nếu như anh ta không thể hiện ra điều ấy). Và rằng cô muốn anh ta biết được không phải là cô “tha thứ” cho anh ta (điều này nghe có vẻ như anh ta đã làm điều gì “sai” mà vì nó anh ta thấy “tội lỗi” mà cô đang để anh ấy “nhận trách nhiệm”) mà là vì cô chẳng cần phải tha thứ cho anh ấy, bởi vì cô thấy rõ ràng rằng anh ta là một người tốt, rằng anh ta chẳng cố ý làm chuyện đó hoặc là rập tâm làm vậy. Và rằng điều xảy ra là một bi kịch đã xảy ra. Nó đã xảy ra. Những chuyện xuất hiện trong cuộc sống. Những điều như vậy xảy ra. Và chẳng ai là có lỗi trong những chuyện như vậy. Nói với anh ta rằng cô hiểu điều này, và rằng cô mong rằng anh ta có thể tiếp tục cuộc sống của mình cũng như cô đang tiếp tục với cuộc sống của cô vậy, vẫn sẵn sàng và có thể mang đến niềm vui, hạnh phúc, tình yêu và tiếng cười đến với cuộc đời của những người khác.

Vâng và nói với anh ta rằng Jason muốn anh ta luôn luôn nhớ rằng anh ta đã chạm đến được cuộc sống của hàng trăm ngàn bạn trẻ theo những cách tích cực và quan trọng - và những ngày mà anh ta làm được chuyện này còn rất dài.

Và rằng phải học cách để sống với lỗi lầm, để biến nó từ đau thương thành phước lành, chữa lành cho nhân loại, vì tất cả chúng ta ai cũng gây ra lỗi lầm trong suốt cuộc đời mình, và tất cả chúng ta là con người, và tất cả chúng ta đều có khả năng để mang lại và ban tặng tình yêu đến thế giới, và

tất cả chúng ta sẽ làm được nếu chúng ta chấp nhận cho mình làm vậy.

Nói với anh ta những điều như vậy vì vết thương của người đàn ông này cần được chữa lành, và cô là một trong những người quyền năng nhất có thể giúp anh ta làm vậy, phải chứ?

Thân mến, Neale.”

Đây chính là làm thế nào mà Joan thực sự là một bộ trưởng. Con chẳng cần phải được “sắc phong” chức bộ trưởng trong thế giới này. Thượng Đế đã sắc phong cho con bởi đức hạnh của một sinh linh như con. Con có thể - và là - một bộ trưởng ngay lúc này đây. Và mỗi ngày nếu như con tìm nó, con sẽ thấy một cơ hội để mang cái nội các của chữa lành và yêu thương đến cho những người mới.

Con có thể nói gì đây với những người đang hấp hối? Cho đến tận bây giờ nó vẫn luôn luôn là một điều khó khăn cho con. Cho hầu hết tất cả chúng ta. Con sẽ tưởng tượng. Những điều êm ái gì mà con có thể mang đến cho họ đây?

Nếu như con thấy được những người tin rằng tha thứ chính là điều cần thiết để cho họ “xứng đáng với thiên đường”, thì mang đến cho họ sự tha thứ - và nói với họ rằng Thượng Đế cũng làm vậy.

Nếu như con thấy được những người tin rằng họ sẽ được đi vào ngày vòng tay của Thượng Đế và những người mà họ yêu thương sau khi chết, thì mang đến cho họ sự khẳng định - và nói với họ rằng Thượng Đế cũng làm vậy.

Nếu như con thấy được những người tin rằng chẳng có cuộc sống sau cái chết, hãy mang đến cho họ những lựa chọn khác nhau - và nói với họ rằng Thượng Đế cũng làm vậy.

Thượng Đế làm vậy thông qua nhiều sự kiện trong cuộc sống, trong hàng ngàn tiếng nói khác nhau trong suốt hàng ngàn những khoảnh khắc khác nhau, nó được nghe bởi những ai đang thật sự lắng nghe.

Cuộc trò chuyện này, được mang đến cho con và toàn thể nhân loại là một trong những sự kiện đó.

Và vì vậy mà tạ đã mời con đến đây để mang đến lời cầu nguyện này cho những ai đang hấp hối:

Thượng Đế trong sự hiểu biết của con bây giờ đang ở bên con, thậm chí trong chính giờ khắc này, trong chính khoảnh khắc đáng giá này. Nếu như con không hiểu gì về Thượng Đế thì nó cũng chẳng thành vấn đề. Thượng Đế

vẫn ở đây, ngay chính nơi đây, bên con ngay lúc này, đang thì thầm với linh hồn con “Chào đón con bất cứ khi nào mà con sẵn sàng về Nhà”.

Chẳng ai quay lưng lại với con, dù với bất kỳ nguyên nhân hay lí do nào. Nếu như có một nguyên nhân hay một lý do con tin là có căn cứ, Thượng Đế - nên con muốn Thượng Đế - trong chính khoảnh khắc này, xóa bỏ nó. Thượng Đế - nên con muốn Thượng Đế - trong chính khoảnh khắc này làm cho mọi con đường trở nên rõ ràng, mọi con đường đều thẳng tắp, nói rằng “Dọn đường cho người thân yêu của ta, người đã chọn con đường về Nhà với Thượng Đế”. Lời cầu nguyện này được mang đến cho con, đưa con tuyệt vời của vũ trụ, khi con dẫn thân vào hành trình hân hoan nhất mà con đã chọn, ngập tràn với những sự ngạc nhiên diệu kỳ. Một hành trình đi vào niềm hạnh phúc vĩ đại nhất mà con từng được biết, và trải nghiệm hoành tráng nhất mà con từng có. Bây giờ hãy mơ giấc mơ của những gì vinh quang nhất. Mơ giấc mơ của những gì huyền ảo nhất thành hiện thực. Mơ giấc mơ của những nỗi đau được xóa tan, của mọi thứ mà thời gian đã cướp đi của con được đem trả về cho con. Mơ giấc mơ được thấy những người thân yêu của mình một lần nữa - những người trước đây đã ra đi và những người sẽ theo sau.

Biết được chắc chắn rằng khi con rời khỏi nơi đây, con sẽ được một lần nữa tái hợp với tất cả những người nằm trong tim con mà trước đây đã ra đi. Và cũng đừng lo lắng cho những người ở lại, vì con sẽ cũng thấy họ, một lần nữa và một lần nữa, yêu thương họ, và cũng một lần nữa và một lần nữa, trong suốt vĩnh hằng và thậm chí trong chính khoảnh khắc hiện tại. Vì ở đó chẳng có sự chia lìa nào ở nơi có sự hiện hữu của tình yêu, và không có sự chờ đợi ở nơi mà chỉ có hiện tại mà thôi.

Mỉm cười, rồi thì với sự mong đợi hân hoan của cái đang được cất ở đó.

Những món quà được sắp sẵn ở đó cho con, và Thượng Đế chỉ có việc ở đó chờ con quay về Nhà và nhận lấy chúng. Bình yên, hân hoan và tình yêu là con và là của con, bây giờ và luôn luôn là thế. Vì vậy nó là, vì vậy nó sẽ, bất tận và mãi mãi. Amen.

Tổ tiên bạn sẽ đồng hành cùng với bạn. Những người thừa kế đứng bên cạnh bạn dõi theo những quyết định của bạn nhân danh họ.

CHƯƠNG 36

Neale: Cảm ơn Người, Thượng Đế thân yêu, cho lời cầu nguyện tuyệt vời, thật sự tuyệt vời đó. Con mong rằng mọi người ở khắp nơi, trên toàn thế giới sẽ sử dụng tới nó nếu như họ cảm thấy rằng nó phục vụ cho khoảnh khắc đó, và mang đến bình yên và thoải mái, hy vọng và thấu hiểu cái chết.

Nhưng làm ơn, chờ con chút. Ở đây vẫn có một vài điều mà con, chính bản thân con cần phải hiểu.

Liệu con có nghe đúng lời mà Ngài nói không? Ý của Ngài là gì khi Ngài nói rằng chúng ta sẽ thấy những người mà chúng ta thương yêu người mà đi theo ta vào cái chết “*thậm chí là trong khoảnh khắc hiện tại*”?

Thượng Đế: Con có nhớ là vào lúc đầu của cuộc trò chuyện này khi con nói về vợ của Andrew Parker, cô Pip, và con đã hỏi ta một câu hỏi về cô ấy không?

Vâng. Con đã hỏi Ngài rằng liệu có phải cô ấy muốn mắc phải bệnh ung thư khi còn trẻ thế này không. Con đã hỏi Ngài rằng có phải cô ấy đã thật sự chọn điều đó như là một ước muốn của mình, để phải ra đi sớm như vậy, ở cái tuổi còn quá trẻ. Con đã nói rằng những điều như vậy quả thật rất khó để cho chồng, con và người thân của cô ấy chấp nhận. Họ sẽ hỏi, với một nỗi đau khổ sâu sắc, con chắc vậy. *Tại sao Pip lại muốn bỏ chúng tôi mà đi như thế?*

Và con có nhớ được ta đã nói cái gì không?

Vâng, Ngài có nói rằng “*Ta có một câu trả lời có thể làm con bị shock*”.

Ta đã dành lại hai Hồi tưởng để kết thúc cuộc trò chuyện của chúng ta. Chúng là những Hồi tưởng vui vẻ nhất và kỳ diệu nhất trong tất cả.

Điều đầu tiên đó là...

HỒI TƯỞNG THỨ MƯỜI BẢY

Khi chết bạn sẽ được chào đón bởi tất cả những người mà bạn thương yêu - những người đã chết trước đây và cả những người sẽ chết sau bạn nữa.

Những linh hồn này sẽ an ủi con khi con giải phóng khỏi sự ràng buộc với cõi trần, nhẹ nhàng hướng dẫn con đi vào địa hạt tâm linh. Con không bao giờ cần ở một mình, chẳng bao giờ, hay là giờ đây con cũng chẳng cô đơn.

Con rất biết ơn Ngài khi được biết điều này. Sự cô đơn là nỗi sợ hãi lớn nhất của con trên cuộc hành trình này.

Con không bao giờ cô đơn và cũng chẳng thể nào cô đơn được, bởi sự tự nhiên của Ai là con. Vì con không phải là một cá nhân, mà là một cá thể của Tất Cả. Con là một phần của Tất Cả Chúng Ta Những Người Đang Sống, và của tất cả chúng ta những người đang sống và đầu tư vào trải nghiệm của Con. Những tổ tiên của con đồng hành cùng với con. Những người thừa kế của con đứng bên cạnh con, dõi theo những quyết định của con nhân danh họ. Tất cả chúng ta đều luôn bên con, và con bên chúng ta. Nó xảy ra nhưng đức tin của con Hiểu rằng chúng ta ở đó.

Vâng, nhưng điều này làm con không hiểu. Hồi tưởng cuối cùng mà con chẳng thể hiểu nổi. Ý của Ngài có phải là khi con nhắm mắt và chết đi rồi mở mắt ra lại ở Thế Giới Sau Cái Chết, tất cả mọi người mà con từng yêu thương - bao gồm cả những người mà con đã bỏ lại phía sau - cũng sẽ ở đó sao?

Nếu con muốn họ ở đó thì họ sẽ ở đó. Nếu như con tin họ sẽ ở đó, nếu như con hy vọng rất nhiều rằng họ sẽ ở đó, con sẽ ý thức được sự hiện diện của họ bên cạnh con.

Nhưng... xem này, như con đã nói với Người rồi đấy, con đã được nghe nói rất nhiều lần rằng những linh hồn của những ai mà đã đi trước con sẽ đứng đó đợi con khi con “vượt qua”. Chính Ngài đã nói điều đó lúc đầu của cuộc trò chuyện. Nhưng con chưa từng nghe nói rằng những người mà vẫn còn sống đây với con, những người vẫn còn sống lúc mà con chết, sẽ ở đó chào đón con. Làm sao mà điều này có thể xảy ra được?

Đó là điều tuyệt diệu ở trong Hiện Thực Tối Thượng, mặc dù nó có thể được trải nghiệm như một lúc thật dài với những ai còn sống ở cõi phàm trần ở trong ảo ảnh của thời gian. Nó sẽ ở trong Khoảnh Khắc của Chính Con của Ngay Bây giờ mà con sẽ được tái hợp.

Nhưng... con đã nghĩ rằng con sẽ ở đó để chào đón họ khi họ chết. Ý con là nếu như con là một trong những người mà họ yêu thương, chẳng phải là con sẽ ở đó chờ họ khi mà họ chết sao?

Ừ, con sẽ... và con vẫn sẽ vậy.

Trời ơi, con xin lỗi nhưng mà con nghĩ là mình không làm tốt việc bắt kịp câu chuyện này. Nếu như là con đang đợi họ khi họ vượt qua, và họ đã ở sẵn đó khi con vượt qua... làm thế nào có thể... cái nào mới nối tiếp ở đây?

Sự chào đón của các con lẫn nhau vào lúc kết thúc cuộc sống cõi trần là “liên tục đồng thời”.

Nhưng khi một thứ là liên tục và đồng thời, thì cái nào là cái con trải nghiệm? Trước đây Ngài chưa từng giải thích nó cho con nghe. Có phải là con trải nghiệm một điều đang xảy ra sau điều khác, hay con trải nghiệm mọi thứ xảy ra ngay lập tức?

Bất cứ cái nào mà con chọn. Con có thể chỉ nhìn vào một hình ảnh đơn lẻ của bức tranh hoặc là con có thể bước lùi lại mà nhìn toàn bộ tổng thể bức tranh cùng một lúc. Tất cả đều là vấn đề của cách nhìn. Và con có thể chọn bất cứ cách nhìn nào mà nó phụng sự cho con. Con có thể chọn bất cứ cách nhìn nào mà làm con hài lòng.

Những ẩn ý chứa đựng trong điều này hết sức to lớn. Nó gần giống như là khi cuộc sống của con kết thúc, thì cuộc sống của mọi người cũng vậy. Khi con chết, mọi người cũng chết. Điều đó hình như không công bằng lắm.

Chẳng có chuyện không công bằng ở việc này. Bất công hay thiếu công bằng là những điều không thể tồn tại trong Hiện Thực Tối Thượng.

Nó có thể phải rất nhiều năm để mà những người mà con hiện đang yêu thương chết đi, nhưng những năm đó sẽ được nén lại đến nỗi mà nó còn ít hơn một khắc ở cái nơi Không Có Thời Gian. Nếu như con mong ước được lùi lại để ngắm toàn cảnh bức tranh thì con sẽ được trải nghiệm chúng tham gia cùng với con trong cuộc sống sau cái chết ở trong “thời gian bất định hoàn toàn”.

Đó là lý do tại sao mà trước đây ta đã nói rằng nếu như con tin rằng người mà con yêu thương - tất cả những người mà con yêu thương - sẽ bên con trong cuộc sống sau cái chết khi con vừa vượt qua. Nếu con mang rất nhiều hy vọng rằng họ sẽ ở đó, con sẽ ý thức được sự hiện diện của họ bên cạnh con. Niềm tin tạo ra cách nhìn, và hy vọng đưa con tránh xa khỏi những tưởng tượng kinh hoàng nhất, nó chấp nhận cho con được thấy một hình ảnh lớn hơn.

Ồi, trời ơi cái thuyết thần học này rất mới mẻ... khiến mình phải giật mình. Con chưa từng được nghe qua điều này ở bất kỳ đâu. Ý con là nó không phải mà điều mà con từng tưởng tượng.

Đó chính là mô tả hoàn hảo về Vương Quốc Của Thượng Đế.

*Giờ đây ta nói với con điều này, con sẽ luôn đi cùng với tất cả những linh hồn của những ai mà con đã từng đồng hành cùng, những ai mà con đang đồng hành cùng và cả **những ai mà con sẽ đồng hành cùng với họ trong tương lai.***

Những người đồng hành trong tương lai của con cũng sẽ ở đó sao?

Ừ, nếu như con muốn họ ở đó.

*Nếu như con không chọn thì chẳng có điều gì sẽ xảy ra. Hãy nhớ rằng, “**Thiên đường**” đó là có muốn gì được nấy. **Địa Ngục** là không muốn cũng có. Đã có rất nhiều thuyết thần học đã được tạo ra xung quanh hai từ đó, nhưng đến cuối cùng thì là nó đó. Và thậm chí “**địa ngục**” không hề tồn tại trừ khi con đã tạo ra nó cho chính mình - điều đó có nghĩa rằng con vẫn đang muốn gì được đấy. Và nếu như con tạo ra địa ngục của con thì nó sẽ biến mất ngay lúc mà con không muốn có nó nữa.*

Vì vậy, sự thật là Thiên Đường là tất cả ở đó.

*Thật vậy, điều này có thể là toàn bộ thuyết thần học của con. **Thiên Đường là tất cả ở đó.***

Dùng những việc của ngày hôm nay để tạo nên hẹn ước với tương lai.

CHƯƠNG 37

Neale: Con thật sự thẳng thốt với ý tưởng này. Nhưng - và có lẽ con đang nghĩ quá nhiều theo hướng này, NHƯNG - nếu như con có thể tham gia vào thiên đường này cùng với những linh hồn mà con sẽ đồng hành với họ trong những kiếp sống tương lai, thì điều đó sẽ có ý nghĩa rằng con đang đi qua toàn bộ mọi kiếp sống của mình - bao gồm cả kiếp này - với những linh hồn mà con đã biết... *đi trước thời gian.*

Thượng Đế: *Ừ, nó là cái sẽ mang cái ý nghĩa đó. Đã bao giờ con gặp một người và biết rằng mình đã từng gặp qua họ trước đây chưa?*

Vâng, nhiều lần... ôi trời ơi, Ngài đang nói với con cái gì thế này?

Đây mới chỉ là sự khởi đầu của sự diệu kỳ và sự vinh quang, đưa con xinh xắn của ta à, chỉ mới là bắt đầu mà thôi. Và Shakespeare đã đúng khi ông ta nói rằng: Còn nhiều thứ hơn nữa ở cõi thiên đường và trần thế, Horatio, hơn cả trong những giấc mơ trong triết lý của người.

Ta chưa từng nói qua với con rằng trong vương quốc của ta có rất nhiều đèn đài sao! Ta chưa từng nói với con rằng con chính là Thượng Đế sao!

Ta nói với con này, các con sẽ tụ họp lại cùng với nhau, những linh hồn của Xa Xưa. Tất cả các con sẽ hội ngộ và yêu thương nhau lần nữa. Tất cả các con sẽ một lần nữa cùng nhau tham gia, vào Hình Tròn Thần Thánh của Sự đồng Sáng lập.

Và những cộng sự linh hồn trong tất cả mọi kiếp sống của con sẽ ở xung quanh con và tắm mát con với tình yêu khi con trả lời lại Chất Vấn Linh Thiêng. Bây giờ con có mong ước được đi tiếp không? Con đã hoàn thiện với trải nghiệm Hiện Tại của Thần Thánh chưa?

Thật là một tiết lộ tuyệt vời!

Ồ, điều kỳ diệu của ta, con trai của ta, một sự sáng tạo tuyệt diệu của ta, nhưng ta gần như đã chẳng nói với con điều gì cả. Ta có những thứ để chỉ cho con mà nó thậm chí sẽ làm cho điều này trở nên tầm thường. Và điều đầu tiên ta sẽ chỉ cho con khi con rời cõi đời này là bản thân vinh quang của con. Vì con sẽ được nhìn thấy cái nguyên thủy mà con đã từng được tạo ra, trong tấm gương của tình yêu thương chính con. Vì con sẽ yêu thương bản thân con một lần nữa, thậm chí là như con đã từng làm khi con đã được

quyền làm vậy ở thiên đường. Và con sẽ thành toàn bộ một lần nữa, và được trẻ lại và rồi con đi vào địa hạt tâm linh với tất cả sự thích thú và linh hồn của thời khắc thú vị nhất mà con có. Con sẽ trải nghiệm bản thân mình như những ngày con còn son trẻ, và nó sẽ như là thời gian chẳng hề trôi đi chút nào cả - **đó chính xác là cái đã xảy ra.**

Con chắc phải hỏi Ngài một câu hỏi cuối cùng, một chuyện mà chúng ta chưa từng đề cập đến trong toàn bộ cuộc nói chuyện này. Thế còn cái chết của những đứa bé thì sao? Liệu rằng các em bé ấy có trải nghiệm những điều giống hệt như cái mà chúng ta đề cập đến ở đây không?

Các em nhỏ cũng vậy và theo một cách rất nhẹ nhàng. Cái chết rất nhân từ với con trẻ, bởi vì các bé hiếm khi đi vào cõi chết mà mang theo những ý niệm tiêu cực trước đó về những chuyện sẽ xảy ra sau này lắm. Trẻ con thì thuần khiết. Các bé chỉ việc đi vào địa hạt tâm linh thôi. Chúng chẳng cách xa mấy Lỗi của Chúng. Các em chỉ vừa mới nổi lên từ Bản Thể. Và vì thế các em nhỏ đi qua tầng đầu tiên của cái chết rất nhanh và quay lại gần như ngay lập tức vào trong Sự Hòa Hợp với Bản Thể.

Nhưng khi chúng nổi lên từ đó, và các em trải nghiệm khoảnh khắc của Chất Vần Linh Thiêng, liệu các em có tiếp tục trên hành trình của mình như là trẻ nhỏ, hay là trẻ em ở bất kỳ độ tuổi nào khi các em lìa khỏi thể xác.

Các bé cũng được ban cho một khoảnh khắc của Sự Lựa Chọn Tự Do Vĩ Đại Nhất mà chúng sẽ chọn - cùng một lựa chọn giống nhau mà tất cả các linh hồn đều đối diện trước khi đi vào địa hạt tâm linh. Các em vẫn có thể tiếp tục với cuộc sống của mình mà vẫn giữ lại những bản tính cũ mà các em đã để lại từ trải nghiệm trước của mình trong đời sống cõi trần, hoặc là các em có thể tạo ra một bản tính mới. Tất cả các linh hồn đều có được lựa chọn này.

*Nên nói rằng các em “**trưởng thành**” trong thế giới sau cái chết. Đó là, các em trở nên nhận thức và ý thức đầy đủ của tất cả những gì đang diễn ra, và của Hiện thực Tối Thượng. Các em biết được tại sao các em đến với trái đất này và các em hiểu được tại sao mình lại bỏ đi sớm như vậy. Nếu như các em cảm thấy hoàn thiện với chuyện đó, thì các em có thể đi tiếp, trong bất cứ hình dạng nào mà các em chọn. Nếu các em cảm thấy chưa hoàn thiện thì các em cũng sẽ có một cơ hội giống y như vậy để được “**quay lại với cuộc sống**” như bất kỳ một linh hồn nào. Quá trình là giống hệt nhau cho tất cả các linh hồn, bất kể tuổi tác của thân xác khi mà họ rời bỏ cõi phàm trần này.*

Nhưng giờ ta thấy mình nên nói một vài điều về sứ mệnh của các bé mà phải qua đời khi còn nhỏ.

Vâng, làm ơn nói đi ạ. Con rất thích khi được biết về chuyện này.

Những linh hồn vừa đi vào thể xác và rời thể xác chỉ trong một khoảng thời gian ngắn - các em bị chết trong lúc sinh chẳng hạn, hoặc là ở lứa tuổi còn quá nhỏ - không thể tránh khỏi việc làm vậy là để phục vụ cho sứ mệnh của người khác, ở một cấp độ rất cao.

Tất cả mọi linh hồn đến với cõi trần để phục vụ cho sứ mệnh cá nhân của họ, nhưng sứ mệnh đó có thể rất ít liên quan đến họ, đặc biệt là với chính bản thân họ, và mọi thứ làm liên quan đến sứ mệnh của người khác. Những linh hồn mà quay về như một hiện thân hay một bậc chân sư chẳng hạn, thì làm vậy vì sự hân hoan cho sự trải nghiệm của chính mình trong việc đó - và biết rằng đó là cách tốt nhất phải làm để phụng sự cho sứ mệnh của người khác gần như là cách độc nhất.

Sứ mệnh của những người khác trong trường hợp này có lẽ là để nhớ ra được Ai mới thực sự là họ, và ở một vài cấp độ để trải nghiệm điều đó. Hiện thân hoặc bậc chân sư phục vụ sứ mệnh đó trong đời sống của mình.

Cũng tương tự vậy, rất nhiều linh hồn đến với trái đất này để trải nghiệm niềm hân hoan của việc phụng sự cho sứ mệnh của người khác theo những cách khác. Trong một vài trường hợp, họ buộc phải đi sớm để thực hiện điều đó. Tuy nhiên điều này chưa bao giờ là bị kích với linh hồn đó. Họ đã đồng ý để ra đi sớm.

Ý Ngài là chúng ta đã có những thỏa thuận với những linh hồn khác? Chúng ta có “những hợp đồng”?

Ừ, hãy nhớ rằng ta từng nói với con, tất cả mọi linh hồn mà con đã từng yêu thương sẽ ở đó chờ con vào thời điểm cái chết của con. Cái này bao gồm những linh hồn của người đã ra đi và sẽ ra đi sau con. Con sẽ mở mắt ra khi con “vượt qua” để thấy mọi người ở đó - cũng như là họ sẽ thấy con ở đó khi mà họ vượt qua. Tất cả các con sẽ ở đó vì nhau trong Chỉ Một Khoảnh Khắc Ở Đó.

Chúng ta sẽ gặp khi nào/ở đâu y hệt nhau.

Chính xác. Và con sẽ hân hoan ăn mừng tất cả cái mà con đã đồng sáng tạo ra để con có thể, mỗi người các con biết được bản thân mình chính là Con thật sự là ai và trải nghiệm điều đó. Rồi thì con sẽ bước vào trong một “hợp đồng” hay một thỏa thuận với nhau về cái mà mỗi người sẽ làm trong bậc lộ tiếp theo của con. Như là luôn luôn, con sẽ chọn trải nghiệm cái biểu hiện tiếp theo này như thể chúng đã đang xảy ra một cách liên tục - và như là luôn luôn, chúng sẽ xảy ra đồng thời.

Giờ đây, con đã hỏi ta về các thiên thần cách đây không lâu, và liệu rằng các thiên thần có từng trở về trái đất với hình hài, và ta luôn tự hỏi không biết con có nhớ câu trả lời của ta không.

Dĩ nhiên. Ngài đã nói rằng họ có làm vậy, lúc nào cũng làm vậy.

Cái mà chúng ta đang nói ở đây là về các em nhỏ đã chết khi còn rất bé.

Các em bé ấy là những thiên thần sao?

Mỗi linh hồn mà nhập vào một thân xác để phụng sự cho sứ mệnh của những người khác chính là một thiên thần - và mỗi em bé đã chết đi khi còn quá nhỏ đã làm vậy để mang đến cho người khác một món quà. Món quà đó thỉnh thoảng có thể khiến bố mẹ của các em không hiểu được và kể cả những người khác mà họ theo lẽ tự nhiên sẽ đau buồn sâu sắc. Nhưng ta đã hứa với các con rằng thời gian trôi đi và mọi thứ sẽ chữa lành, món quà sẽ được thấy, sẽ được đón nhận và công việc của sinh linh bé nhỏ đó - người mà có thể được chúng ta mô tả như là một thiên thần - sẽ được hoàn thành.

Đây quả là một lời nói mang theo sức mạnh chữa lành. Đây thực sự là một ý niệm nhẹ nhàng và có tính hàn gắn.

Đây không chỉ là ý niệm. Mà đây là trạng thái của mọi thứ. Mọi thứ vốn là như thế. Là cái vốn là như vậy.

Con rất lấy làm cảm kích khi được biết điều này và tất cả những điều mà Người đã nói với con trong Đối Thoại Với Thượng Đế. Cuộc trò chuyện liên tục này đã làm thay đổi cuộc sống của con và cũng như là nó đã chạm đến hàng triệu cuộc sống của nhiều người trên khắp thế giới. Con không biết phải nói gì. Con biết đây là cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta...

Chỉ là cuộc trò chuyện cuối cùng của chúng ta trước công chúng. Ta sẽ mãi luôn bên con. Luôn luôn. Vì những người thương yêu con luôn luôn bên con. Bây giờ họ vây quanh con, một vài người có hình có dáng, một vài người là người hướng dẫn linh hồn và thiên thần. Nhưng tất cả họ đều là những thiên thần. Thậm chí là những người mà con đã tưởng tượng họ là kẻ thù của con. Tất cả mọi người xuất hiện trong thế giới của con vì một lý do Thiên Liêng và cho một mục đích Thiên Liêng mà con có thể đã chọn và biết, biểu hiện và trải nghiệm, trở thành và hoàn thành, Ai Mới Thực Sự Là Con.

Vì thế, biết được điều này, cuộc sống trên hành tinh này là kho báu vĩ đại nhất của con, được tạo ra dành cho con như một tình huống mà ở trong đó con có thể tạo ra quyết định tiếp theo vinh quang nhất về chính bản thân

con. Và con cũng nên biết rằng để hỗ trợ con thực hiện lựa chọn này ta chẳng gửi cho con một thứ gì khác ngoài những thiên thần.

Ngài đã từng nói điều đó với con trước đây. Con có thể đã không nghe Ngài. Cuộc sống của con đã từng là một mớ hỗn độn, con đã phải tìm ai đó để mà trách cứ. Thế giới gần như sụp đổ vậy. Con đã phải tìm ai đó để đổ lỗi.

Nhưng chẳng phải là ta đã nói rồi đó sao, đừng phán xét cũng như kết tội gì cả. Vì vậy, hãy trở thành Ánh Sáng trong bóng đêm, đừng nguyên rủa nó. Vì tất cả những điều đó đến rồi đi chỉ để mang đến cho con một lối đi để đi vào trong thế giới và trải nghiệm của những tưởng tượng diệu kỳ nhất mà con có.

Dùng những việc của ngày hôm nay để tạo nên hẹn ước với tương lai, dùng những trải nghiệm của Ngay Lúc Bây Giờ để tạo ra Sự Diệu kỳ của Mãi Mãi.

Ta dùng điều này để làm lời kết cho cuộc trò chuyện của chúng ta trước công chúng. Lúc trước trong cuộc trò chuyện này con đã nói rằng con vẫn chưa hoàn thành được điều mà con đã định. Giờ đây con đã làm được rồi, gần như vậy. Giờ đây con chỉ phải nhớ làm sao để yêu thương. Hoàn hảo, không chỉ là chút ít. Không vị kỉ, không chỉ là khi đó là điều làm con thích thú nhất.

Bây giờ, con chỉ cần tập trung vào bấy nhiêu đó là đủ, vì thế mà con có thể chấp nhận để cho cuộc trò chuyện này kết thúc. Vì con đã đưa nó đi đến kết luận với thông tin cuối cùng này về vũ trụ học của mọi hình thái sống và của cuộc sống sau cái chết. Một đoạn đối thoại mang đầy ý nghĩa cho cả nhân loại, nhiều đó là đủ. Con đã dành cho quá trình này 10 năm trong cuộc sống của mình, nhiều đó là đủ. Con đã thay đổi nhận thức của Thế giới về Thượng Đế, về cuộc sống và nhiều đó là đủ rồi.

Nhưng chẳng phải là toàn bộ thế giới, đâu phải là cả thế giới.

Cả thế giới đã thay đổi. Ta hứa với con đấy.

Những Khám Phá Mới và Thượng Đế của Ngày Mai đã được nhiều người nắm bắt khắp nơi trên thế giới và bởi vì công việc của con và công việc của nhiều người khác giống như con - những bậc thầy, những tác gia, những nhà diễn thuyết, những ca sỹ, những người chữa lành, những mục sư, những người kể lại những câu chuyện bằng những hình ảnh động, những ông bố và bà mẹ đang ôm ấp con mình trong vòng tay của tình yêu thật sự và vĩnh hằng, những người công nhân và những người làm vườn và tất cả những sứ giả là những người đã được tin tưởng ủy nhiệm để thay đổi cuộc sống đang được sống trên trái đất này - toàn bộ thế giới đã bắt đầu sự chuyển mình đáng ghi dấu của nó.

Đến lúc, thì sự chuyển mình đó sẽ hoàn tất. Đến lúc/Không còn thời gian, nó đã bắt đầu hoàn thành rồi.

Vì điều này chính là ước nguyện của con và của ta. Và trong thế giới sự sáng tạo của chúng ta. Ước nguyện của chúng ta được thực hiện.

Con có ngạc nhiên không?

Một khoảnh khắc của ngạc nhiên sẽ là khoảnh khắc mà lần đầu tiên con bước vào địa hạt của tâm linh và khám phá ra rằng con có thể sáng tạo, với tốc độ những suy nghĩ của chính mình, bất cứ thứ gì. Con có thể hiểu được điều mà con đã tạo ra liên tục và đồng thời như cái mà con chọn. Ô, vâng điều này sẽ thật sự là một điều ngạc nhiên!

Và nhưng cái điều ngạc nhiên to lớn nhất và kỳ diệu nhất vẫn đang đến. Chỉ sau khi con chọn để tái lập bản thân theo một cách khác, chỉ sau khi con quyết định với những linh hồn của tất cả những ai đang yêu thương và hiện diện xung quanh con, mong ước tiếp theo của con như thế nào để trải nghiệm sự diệu kỳ và vinh quang của ai là con, chỉ trong khoảnh khắc của sự lựa chọn thì toàn bộ nhận thức của con sẽ được rộng mở để...

HỘI TƯỢNG THỨ MƯỜI TÁM

Tự do lựa chọn là hành động sáng tạo thuần khiết, là dấu ấn của Thượng Đế, và là món quà của bạn, là vinh quang của bạn và là sức mạnh của bạn mãi mãi và luôn là như thế.

Con có thể luyện tập sức mạnh này ở cả trong địa hạt tâm linh và cả ở trong cõi trần. Với những suy nghĩ của con, lời nói của con, và hành vi của con sẽ giúp con làm được điều này. Ngay lúc này đây con đang làm như vậy chính ngay khoảnh khắc đang hiện hữu này. Vì vậy, trong chính ngay thời khắc vinh quang của Bây Giờ/Luôn Luôn, hãy tái lập lại bản thân theo một cách khác với một phiên bản tiếp theo hoành tráng nhất của những tầm nhìn vĩ đại nhất mà con từng ôm ấp về điều Ai Là Con.

Và cuối cùng biết được điều này, Bất cứ điều gì mà con chọn và bất cứ nơi đâu mà con đang đứng, con luôn luôn có được khả năng để ngay lập tức...

Về nhà với Thượng Đế.

(Dừng lại rất lâu)

Như vậy nhé.

NHỮNG ĐIỀU CẦN NHỚ

- 1. Chết là điều bạn làm vì bạn.*
- 2. Bạn chính là tác nhân cho cái chết của mình. Điều này luôn luôn đúng như vậy, dù bạn có chết ở bất kỳ nơi nào hay ra sao.*
- 3. Bạn không thể chết mà đi ngược lại với ước nguyện của mình.*
- 4. Chẳng có con đường về nhà nào lại tốt hơn những con đường khác.*
- 5. Chết chưa bao giờ là một bi kịch. Nó luôn luôn là một món quà.*
- 6. Bạn và Thượng Đế là một. Không hề có bất cứ sự chia ly nào giữa bạn và Người.*
- 7. Cái chết không hề tồn tại.*
- 8. Bạn không thể thay đổi Hiện Thực Tối Thượng, nhưng bạn có thể thay đổi trải nghiệm của mình về nó.*
- 9. Ước muốn của Tất Cả là được Hiểu Về Chính Mình trong Chính Trái Nghiệm của Bản Thân. Đây là nguyên nhân của mọi hình thái sống.*
- 10. Cuộc sống là vĩnh hằng.*
- 11. Thời điểm và hoàn cảnh xảy ra cái chết luôn luôn hoàn hảo.*
- 12. Cái chết của mỗi người đều để phụng sự cho sứ mệnh của người khác những người mà ý thức được về nó. Đó là lý do tại sao họ nhận thức được nó. Vì vậy chẳng có cái chết (hay sự sống) nào là lãng phí. Chẳng ai chết đi trong hư vô.*
- 13. Sinh và Tử là điều giống nhau.*
- 14. Bạn luôn tiếp tục trong hành động của sự sáng tạo, trong cuộc sống và trong cái chết.*
- 15. Chẳng có điều gì là kết thúc sự tiến hóa.*
- 16. Cái chết là sự thuận nghịch.*
- 17. Khi chết, bạn sẽ được chào đón bởi những người mà bạn yêu thương - những người đã ra đi trước bạn và cả những ai ra đi sau đó nữa.*
- 18. Tự do lựa chọn là hành động của sự sáng tạo thuần khiết, là dấu ấn của Thượng Đế, là món quà, là sự vinh quang và là sức mạnh của bạn mãi mãi luôn là như thế.*

----- Hết -----